

Giới thiệu Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen

Ghen cũng là thú vị nhưng Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen sẽ khiến chúng ta có nhiều bất ngờ, Sau khi lên giường với một cô gái, nếu như yêu, vậy chỉ có thể trao đổi bằng cả trái tim. . .Đợi mãi mới có một người đàn ông theo đuổi mình, nếu như yêu, vậy còn chờ gì mà không thật lòng đáp lại người ấy...

Đặc điểm của người đàn ông này ở chỗ điểm đáng quý khó có được ở người đàn ông này ấy là, anh luôn hết lòng hết dạ để làm vừa lòng cô gái mà mình thương yêu. . . Nhưng vốn dĩ anh không thích dây dưa dính vào đàn bà con gái, thậm chí nhìn cũng rất lười.

Anh độc tài chuyên chế với cô, điều đó chứng tỏ có yêu mới có ghen, thế nhưng cô chẳng những khước từ tấm lòng anh. . . .Còn dám ‘có đôi có cặp’ với kẻ khác ở trước mặt anh. Lúc bấy giờ máu điên của anh ta ở mức đỉnh điểm!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Tháng ba vào đầu mùa xuân, mưa phùn rả rích kéo dài mấy ngày liên tiếp khoác lên cho cảnh lá một màu tươi xanh mon mơn, cũng thấm ướt từng mảng cỏ xanh um, hòa cùng ánh nắng ban mai tạo nên một quang cảnh đầu đầu cũng dào dạt sắc xuân, cùng với làn gió xuân lướt nhẹ qua nhánh cây, không khí trong lành và đầy đủ hương vị.

Ngoại ô thành phố là khu vực gần sông gần núi, trên con đường nhựa sạch sẽ phía bên ngoài tòa nhà cổ điển đẹp mắt là dãy xe xếp hàng nối đuôi nhau, mà mảnh rừng đào rộng lớn lúc này cũng đang vào thời điểm nở hoa, bóng hoa đào thấp thoáng giữa đoàn người nhộn nhịp, tiếng nhạc xập xình vang vọng giữa mảnh bầu trời vùng ngoại ô.

Buổi lễ khai mạc mang phong cách cổ điển, có bài bản sôi nổi và long trọng đang tiến hành rất suôn sẻ cao trào.

Nhưng nếu để ý kỹ sẽ dễ dàng phát hiện ra mấy cán bộ phụ trách buổi lễ đang không ngừng lau mồ hôi, còn có vài người cúi đầu che miệng nhíu mày thì thầm vào điện thoại di động, dường như rất nóng lòng chờ đợi gì đó, nhưng cuối cùng cũng đành bất đắc dĩ rũ tay lắc đầu than nhẹ.

Thảm đỏ trải dài từ khu vực cất băng khánh thành cho đến tận ngoài cửa lớn ra vào, trong lẵng hoa trưng bày hai bên đều là những bó hoa tươi khoe sắc màu, hương hoa ngào ngạt theo gió lan tỏa ra khắp đại sảnh thẩm thấu đi vào lòng người đến tham dự.

Cô gái lễ tân dáng người thon thả, mặt mũi xinh đẹp diện nguyên bộ sườn xám đỏ, ra chào tiếp đãi và hướng dẫn khách đến chỗ ngồi, sau đó đứng chấp hai tay đặt trước người đợi đến phiên người chủ trì giới thiệu việc tiếp theo.

Người chủ trì nghiêm trang đứng trên sân khấu, tuy đang vào đầu xuân nhưng có thể thấy rõ hai bên thái dương cô ta lấm tấm mồ hôi. Đôi mắt xéch xình đẹp nhìn chăm chăm vào cái tên vô cùng quan trọng được xếp ở vị trí đầu tiên trên bản danh sách khách mời trong tay, dường như đang không biết phải xử lý làm sao.

Bất chợt từ xa truyền tới tiếng xe khiến cho mọi người vốn còn đang thấp thòm lo lắng phút chốc vỡ òa vui sướng, xúc động đến độ liên tục xoa xoa hai tay vào nhau.

Xe chạy đến trước thảm đỏ thì dừng lại, mấy trăm người chung quanh, còn có rất nhiều ống kính của phóng viên quay phim đều cùng quay đầu nhìn về chiếc xe thể thao mui trần với kiểu dáng sang trọng đắt đỏ kia.

"Lục tổng, cuối cùng Lục tổng cũng đến rồi!" người phụ trách buổi lễ vội ra dấu với cô gái lễ tân đi qua tiếp đón, sau đó ai ai cũng đều dùng mắt cực kỳ hâm mộ lướt qua rồi dừng lại ở Diệp Hàm Hương đang đứng ở vị trí đầu tiên.

"Hả, tôi á?" Diệp Hàm Hương bị những ánh mắt hâm mộ lẫn đố kỵ kia chiếu tướng, trong mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc, cảm thấy mình thật vô tội.

"Còn không mau lên!" Người phụ trách không nhịn được thậm chí nói nhỏ một câu, giọng điệu ra lệnh thì đúng hơn.

Diệp Hàm Hương vội cầm hoa cài ngực đi nhanh tới, tầm mắt của mấy trăm người đang tập trung vào người đang gỡ kính mắt và bước xuống xe. Dáng người cao khoảng 1m85, tia nắng mặt trời ấm áp chiếu rọi lên người của người đàn ông đó, phong cách lẫn cử chỉ mang vẻ lịch lãm quý ông giàu có khiến người ta nhìn muốn rớt con mắt, bao nhiêu người ở đây còn cho rằng khoảnh khắc đó họ như được nhìn thấy bạch mã hoàng tử nào bước ra từ trong truyện cổ tích vậy.

Diệp Hàm Hương cầm theo bông hoa cài ngực, khoảng cách mỗi lúc càng gần, tuy anh là chủ xị ở đây nhưng anh không hề biết rằng người sau lưng đang từ từ đi tới gần mình kia đang phải hứng chịu những ánh mắt đố kỵ sắc bén như dao như vô số mũi tên điên cuồng của mấy cô gái ở phía sau.

Anh sai bước đi thẳng lên sân khấu mà bóng dáng nhỏ nhắn thon thả kia cuối cùng cũng ngăn được anh giữa đường.

"Chào ngài Lục tổng, tôi đến cài hoa lên ngực cho ngài." Giọng nói trong vắt thánh thót ấy khiến anh cảm thấy trái tim mình như có làn gió dịu mát thổi qua.

Giữa quang cảnh như thế, vậy mà cô không hề luống cuống, vẫn vô cùng bình tĩnh, đáy mắt phẳng lặng êm ả như mặt hồ. Không hiểu tại sao chỉ mới chạm vào đôi mắt dịu dàng mà xinh đẹp ấy có một lần mà Lục Hân Thư cảm thấy mình như bị hớp mất hồn, dòng suy nghĩ đảo lộn.

"Ừm." Anh đứng im để mặc cô kiễng chân với hai tay cài hoa lên trước cổ áo cho mình.

Làn gió xuân khe khẽ mang đến mùi hương phát ra từ tóc cô, cánh hoa đào mềm mại là tả rơi rụng, còn cổ tình đáp xuống bụi tóc đen nhánh được vấn lên của cô. Anh dõi mắt theo mấy lọn tóc bị gió thổi tung, đến hàng mày thanh mảnh, rồi đến cặp mi đen nhánh cong vút, sống mũi thon gọn cao thẳng, cuối cùng là bờ môi mềm mại căng mọng, vòng một được chiếc sườn xám ôm bó sát, anh tỉ mỉ quan sát một hồi bất giác cũng say mê....

Chợt nhận ra mình lơ đãng thất thần, anh vội chuyển tầm mắt từ mặt cô sang sân khấu, sau khi cô nhẹ nhàng nói cài xong rồi cũng nhanh chóng đi trước hướng dẫn anh đi lên sân khấu.

"Bây giờ mời lễ tân hướng dẫn Lục tổng và các vị khách quý đến khu nước nóng chuẩn bị cắt băng." Rốt cuộc người chủ trì cũng có thể thoải mái đọc theo kịch bản của mình, cảm thấy vô cùng hạnh diện.

Sau đó, lễ tân đứng thành hàng, tay bê ruy băng đứng vào khu vực cắt băng.

Ruy băng đỏ được cắt, ban nhạc bắt đầu nổi nhạc, trống vang lên, pháo giấy nổ tung bắn những chuỗi kim tuyến lên không trung, màu sắc rực rỡ, mọi người xung quanh đều ồn ào huyên náo, cảnh tượng vô cùng vui vẻ.

Lục Hân Thư rút khỏi một đám người đang quây lại chúc mừng đến một nơi riêng tư, tiếng dương cầm êm tai vang vọng khắp nơi, giữa đại sảnh là những người có địa vị cao trong xã hội thượng lưu, là khách quý của giới thương nhân.

Lục Hân Thư bước đi, chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, phục vụ mặc đồng phục tao nhã dâng trà. Thấp thoáng qua hơi trà nóng hổi thơm phức anh nhìn thấy một gương mặt quen quen ngoài cửa sổ. Anh cảm quái tách trà kính ngọc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bừng sáng, từ đầu đến cuối không hề dời khỏi.

Cô đang đứng cùng mấy cô gái ở chôn phồn hoa rực rỡ, cười nói tự nhiên, quả thật giống như một cô tiên xinh đẹp không vướng víu bụi trần nhân gian.

"Hân Thư, cậu thật phách lối, trước mặt nhiều người như vậy còn dám đến muộn, cổ tình lấy mất danh tiếng Vua đến muộn." Bên cạnh vang lên giọng nói, một cánh tay đặt lên bả vai anh, cuối cùng Lục Hân Thư cũng dời ánh mắt chăm chú đến người bên cạnh, mắt to mày rậm, anh tuấn cao lớn, là Thẩm Hạo bạn anh.

"Há? Không phải cậu bảo không đến sao? Sao vậy, mình chỉ đến muộn mấy phút, tin tức đã lan truyền nhanh như vậy sao? Quả nhiên là chuyện xấu truyền ngàn dặm." Lục Hân Thư cười nhạt.

"Cẩn thận ba cậu tẩy não cậu!" Hai người quả thực không để ý đến mọi người xung quanh rồi, mỗi người một câu không hề nhượng bộ.

"Cậu yên tâm đi, bây giờ ba mình đang ở Singapore, hướng gì cũng không tới phiên cậu lo lắng cho mình." Lục Hân Thư uống xong một ngụm trà, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng dáng ban nãy đã không thấy đâu nữa.

Anh đặt tách trà lên mặt bàn, che giấu mất mát trong lòng.

"Mình thấy đáng về mất hồn mất vía sáng nay của cậu, có phải tối qua chơi bởi lêu lổng ở đâu rồi bị nữ quý nào quyến rũ hút hồn rồi không?"

Thẩm Hạo vừa dứt lời, mấy vị tiền bối khá lớn tuổi xung quanh không thể nào làm ngơ ho nhẹ nhắc nhở, chỉ có Thẩm Hạo là không hề để ý.

"Nữ quý cái gì chứ!" Lục Hân Thư cười nhạt, có chút không yên lòng.

Anh biết rõ, ngăn ngừa không tới hai tiếng đồng hồ anh ở đây bóng dáng xinh xắn lạnh lợi kia đã quanh quẩn trong lòng anh không thể xua đi. Sống đến ba mươi một tuổi lần đầu tiên anh có loại cảm giác này, bị một cô gái nhỏ hấp dẫn, không phải là cảm giác hứng thú đơn thuần, mà thực sự bị hấp dẫn.

"Lục tổng, giờ là thời gian đi dạo xung quanh, sau đó sẽ là bữa trưa, dùng xong bữa trưa sẽ có các tiết mục văn nghệ, tiếp theo là bữa tối, sau bữa tối là thời gian đến suối nước nóng thư giãn...." Thư ký đứng bên cạnh Lục Hân Thư báo cáo lịch trình.

"Được rồi, quá cứng nhắc, không thú vị gì cả, cô tự mình sắp xếp là được rồi, tôi ra ngoài hóng gió một lát." Anh bàn giao công việc cho cô thư ký xinh đẹp bên cạnh, đứng dậy cũng không gọi người bạn cố chấp của anh, một người bước ra đại sảnh, để lại một mình Thẩm Hạo sững sờ đứng trước mặt mấy vị tiền bối.

Vốn dĩ Lục Hân Thư không muốn tham dự lễ cắt băng lần này, chỉ muốn đến sân Golf độ kĩ thuật đánh bóng với mấy cao thủ, nhưng ba anh gọi điện thoại quốc tế bắt ép anh phải đến đúng giờ, bắt buộc đi anh mới thay đổi kế hoạch.

Điều này làm cho anh cực kỳ khó chịu, lúc đến mặt mày đen lại, vốn muốn làm qua loa nhưng lại xuất hiện một bóng dáng như vậy, làm cho anh như tắm gió xuân, tiêu tan hết mùi thuốc súng.

Đọc theo thềm đá, hoa rụng rực rỡ, tiếp đến là khu vực suối nước nóng, xung quanh suối nước nóng là những căn nhà gỗ đều nhau, đan xen với cây cối xanh tươi vô cùng thú vị. Anh bỏ hai tay vào túi quần, bước lên cầu thang gỗ, đã có khách đến suối nước nóng, hơi nước bốc lên cũng khiến anh muốn được thả mình vào làn nước nóng thư giãn một lúc.

Nhưng anh lập tức bóp chết ý nghĩ này, sao anh có thể bỏ qua việc tìm kiếm giai nhân ở đây tắm suối nước nóng chứ?

Bước lên bậc cầu thang gỗ, anh lên tầng hai, sau cánh cửa là một căn phòng riêng biệt, đứng trên ban công có thể bao quát hết toàn bộ cảnh vật, dựa vào lan can nhàn tản ngắm nhìn.

Cảnh tượng bên ngoài rất đẹp, theo tiếng nước chảy trong suối nước nóng trước mặt xuất hiện một gương mặt quen thuộc, cô gối đầu lên một khối nham thạch, ngửa mặt nhắm hai mắt, gương mặt sáng, cổ, còn có bờ ngực tuyết trắng, cô như khối ngọc dịu dàng sáng.

Giờ phút này cô đang thoải mái ngâm mình trong nước, như đắm chìm trong giấc mộng an nhàn, mà anh giống như rình rập sự riêng tư của người khác, mặt đỏ tím đập vội lùi hai bước nhưng bóng hình xinh đẹp vẫn in sâu vào mắt anh.

Anh quay đầu mới phát hiện trên giường trong phòng còn có một cái quần áo, không, phải nói là sườn xám.

Thì ra là cô dùng căn phòng này, anh nhú nhú mảy, cảm thấy bối rối.

"Lục tổng, thật xin lỗi, bởi vì không biết ngài vội tới đây cho nên tôi mới đưa chìa khóa phòng này cho một cô lễ tân chúng ta mời, cô ấy sẽ không chiếm thời gian lâu, tôi có thể gọi cô ấy nhanh giao chìa khóa." Phục vụ vội vàng đi tới, vẻ mặt hốt hoảng giải thích.

"Không sao, cô cứ đi làm việc đi." Anh đuổi phục vụ, quay đầu lại mới phát hiện trong suối nước nóng kia đã sớm không có một bóng người.

Cô lại biến mất? Cô xuất quỷ nhập thần như vậy, anh thật sự không chịu nổi.

Anh bước nhanh tới cửa, đang định mở cửa xuống dưới tìm cô, không ngờ cửa được mở ra, một bóng dáng xuất hiện trước mặt anh.

"Ừa? Sao trong này lại có người?" Dĩ nhiên Diệp Hàm Hương sợ hết hồn, thối lui một bước, đường cong cơ thể hấp dẫn lấp ló sau chiếc khăn tắm cô khoác trên người.

Lúc này có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện đang đến bậc cầu thang.

"Đúng rồi, lúc này rõ ràng vừa thấy Lục tổng đến đây, sao giờ không thấy tắm hơi đâu nhỉ?"

"Tìm kĩ một chút, dù sao thì vẫn còn ở đây chạy không thoát, tin tức độc về anh ta lâu rồi tôi không có được, anh ta quá cảnh giác, phong tỏa mọi tin tức ngay cả một con ruồi cũng không lọt."

"Hôm nay khó lắm mới có cơ hội, không thể bỏ qua được!"

"Vào đi!" Lục Hân Thư dùng một tay kéo cô ôm vào trong ngực, một tay nhanh chóng đóng cửa khóa trái lại.

Cảm giác ôm thân thể mềm mại trong ngực khiến anh không thể kiềm chế lòng mình, chưa bao giờ anh có cảm giác rung động như vậy.

Mặt Diệp Hàm Hương vùi trong ngực anh, lơ đãng ngửi mùi nước hoa dễ chịu trên người anh, mà rốt cuộc cô cũng cảm thấy anh đang đặt tay trên eo mình, còn mình đang vòng tay ôm eo anh...

"Thật xin lỗi...." Hai người không hẹn mà cùng buông đôi phương ra, sau đó anh nhìn thấy mặt cô đỏ lên, hai người lúng túng nhìn nhau cười.

"Rõ ràng thấy anh ta đến đây, hay đang ở trong phòng nhỉ?" Giọng nói bên ngoài vang lên lần nữa, anh kéo cô đến cạnh cửa, dựa vào tường, đặt ngón tay trên làn môi mềm mại của cô.

Bên ngoài vang lên tiếng nhạc, Diệp Hàm Hương nhú mảy, cô nên quay lại đội lễ tân, nhưng cả người bị anh đè nặng trên tường không thể động đậy.

"Lục...." Cô hé mở môi đỏ mọng muốn nói, thế nhưng anh lại cúi đầu hôn lên miệng cô.

"Ừm...." Cô nghiêng đầu chỉ muốn thoát khỏi nụ hôn mạnh bạo của anh nhưng anh giống như nam châm hấp dẫn muốn ngừng mà không được, hai tay đặt trên vai cũng bắt đầu không an phận di chuyển trên người cô.

"Ừm, không thể...." Lúc anh hôn đến cổ cô thì cô ra sức đẩy anh ra, mà áo choàng tắm khoác trên người rơi trên mặt đất, trần truồng, không mảnh vải che thân ở trước mặt anh.

Anh như quan sát một bức tranh thủy mặc thanh nhã, nhìn cơ thể trắng thuần khiết của cô, dáng người thon thả, trên xương quai xanh có một nốt ruồi đỏ thẫm, bộ ngực đầy đặn của thiếu nữ, nụ hoa trên đỉnh căng mọng, bụng cô trơn bóng bằng phẳng, còn cái rốn đáng yêu, hai chân thon dài...

Nỗi xúc động khiến anh không thể kiềm chế bế cô lên giường, cũng tháo cà vạt của mình.

Anh không để ý cô giẫy người khỏi cái ôm của mình, hai tay kiềm chế cổ tay cô, nụ hôn dày đặc rơi vào trước ngực cô, nụ hoa mềm mại, hương thụ

hương thơm ngọt ngào.

Khát vọng như thủy triều lần ất anh, cả tình dục lẫn tình cảm muốn chiếm làm của riêng khiến anh hoàn toàn không hiểu nổi hành động mất lí trí của mình, mở hai chân của cô, anh chỉ muốn đưa toàn bộ khát vọng cực độ của mình vào cơ thể cô. Nhưng một giọt nước lạnh lẽo rơi trên mu bàn tay anh, anh bỗng nhiên tỉnh giấc, thấy nước mắt đọng đầy trong mắt cô, chảy xuống mu bàn tay anh.

Cô yếu ớt vô dụng, anh vô tâm tổn thương cô, vội buông lỏng cô ra.

Cô đưa lưng về phía anh hốt hoảng tìm quần áo của mình, giống như chú chim nhỏ kinh hãi. Anh nhìn bóng lưng bóng loáng của cô, còn có dấu đỏ anh đã lưu lại trên lưng cô, trong lòng vô cùng áy náy.

Ga giường lộn xộn, còn quần áo, Diệp Hàm Hương quay đầu muốn lấy sườn xám của mình, không ngờ đang bị đè dưới người anh.

"Thật xin lỗi." Hai người cùng đồng thanh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Anh lấy áo đưa cho cô, cô cầm lấy sau đó nhanh chóng mặc vào người, cúi người xuống nhặt đôi giày cao gót đi vào, không hề nhìn anh dù chỉ một giây chạy nhanh ra cửa.

Anh lắc đầu nhìn người mình lời thôi lệch thếch, nhưng cảm giác cô để lại trên cơ thể rất đặc biệt, dường như là loại cảm giác anh tìm kiếm rất lâu rồi, không xa lạ chút nào.

**

Trung tâm thương mại, cao năm mươi tầng, tòa cao ốc văn phòng cao lớn đứng sừng sững tại trung tâm. Trong tầng bốn mươi chín, văn phòng Tổng giám đốc được ánh mặt trời nhuộm vàng rực rỡ.

Lục Hãn Thư ngồi trên ghế dựa, xoay cây bút trong tay, nhìn đám mây bay lơ lửng ngoài cửa sổ.

Mấy ngày liên tiếp trái tim anh như rơi vào trạng thái trống không, rất muốn cô xuất hiện trước mặt mình cũng rất sợ. Anh không biết loại cảm giác này có phải là yêu không, nếu như nhớ nhung là yêu, có lẽ cũng chỉ vậy!

Loại cảm giác đó khiến anh khổ sở, đến tuổi này rồi đây là lần đầu tiên anh thực sự trải nghiệm được cảm giác đau khổ từ tận đáy lòng. Từ trước đến giờ anh chỉ mới trải qua cảm giác cô độc, áp lực, trống vắng, nỗi khổ ngấm ngấm chịu đựng. Còn lần khổ sở này giống như bị trúng độc, anh vui vẻ chịu đựng, muốn đắm chìm nhưng cũng muốn nhổ tận gốc, muốn hoàn toàn ngập trong độc kia, lại muốn hoàn toàn từ bỏ độc kia.

Lần đầu tiên trong đời cảm giác mình chơi vơi, giống như linh hồn bị bắt đi sau đó là một người xa lạ.

Suýt chút nữa anh đã có được cô, chỉ thiếu chút nữa...

Nhưng anh không dám đánh cược bản thân, lấy được hay mất đi chỉ có một đường chỉ ngăn cách, anh không muốn chính mình nghĩ sai một lúc, muốn đòi muốn kiếp không trở lại được.

Anh cười nhẹ, cổ họng phát ra tiếng hừ nhẹ, "Lục Hãn Thư ơi Lục Hãn Thư, người trở nên do dự như vậy từ lúc nào? Hơn triệu vụ án, người đều có thể nhanh chóng chặt đứt hỗn loạn, chỉ một cô gái lại khiến người trở nên không quyết đoán không giống đàn ông như vậy sao?"

Thân bút quẹt môi, khóe miệng anh hiện lên nụ cười ẩn hiện rồi sau đó mới phát hiện phía sau có động mới vội vàng xoay đầu.

"Lục Hãn Thư ơi Lục Hãn Thư, khôn khéo vì tình ời Lục Hãn Thư...." Thẩm Hạo cười xấu xa đứng sau lưng anh, hai tay chống trên bàn làm việc, học giọng điệu của anh trêu ghẹo.

"Đồ chết bầm! Cậu còn dám giả thần giả quỷ xuất hiện trong phòng làm việc của mình, mình sẽ gọi bảo vệ lập tức ném cậu ra ngoài cửa sổ!" Lục Hãn Thư quay lại tại chỗ, hét thẳng vào mặt Thẩm Hạo.

"Trời sinh không làm việc trái lương tâm, nửa đêm gõ cửa không sợ'. Xem ra Lục tổng của chúng ta đã làm việc trái lương tâm cho nên mới quay mặt vào vách tường suy nghĩ..."

Lục Hãn Thư đặt tay lên điện thoại, "Phòng bảo vệ sao? Đến phòng làm việc của tôi dẫn một người đi ra ngoài."

"Cạch!" Anh cúp điện thoại.

"Cậu làm thật à?" Thẩm Hạo mới nhận ra vui đùa quá trớn, mặt mày nghiêm túc, "Xấu hổ quá! Tự mình đi thôi."

Anh ta ảo não chuẩn bị xoay người rời đi, nhưng Lục Hân Thư nhìn bóng lưng anh ta bỗng nghĩ ra một kế, "Quay lại! Mình giao cho cậu một nhiệm vụ để cậu lấy công chuộc tội."

"Nhiệm vụ gì?" Thẩm Hạo quay đầu lại, mặt cười theo.

"Có thể tìm tên công ty và toàn bộ danh sách các lễ tân có mặt trong ngày cất băng khánh thành cho mình?"

"Những thứ này đều do công ty PR xử lý, tất nhiên danh sách lễ tân đều ở chỗ công ty cậu, sao còn gọi mình?"

"Đến công ty PR lấy."

"Mình đường đường là Tổng giám đốc Thẩm thị, bảo tôi đến công ty PR lấy danh sách lễ tân quả thật rất mất mặt!" Thẩm Hạo gãi gãi đầu, dáng vẻ rất miễn cưỡng.

Lục Hân Thư trầm ngâm chốc lát, sau đó nhìn ra sau Thẩm Hạo nói: "Vây cũng được, bảo vệ, mời vị này ra ngoài."

"Mình giúp cậu là được!" Thẩm Hạo nhìn bảo vệ ngoài cửa, lễ phép cười ý bảo bọn họ đi ra ngoài.

"Tổng giám đốc...." Có người gõ cửa, trưởng phòng nhân sự cầm tài liệu đứng ngoài cửa.

"Mời vào." Lục Hân Thư gật đầu với trưởng phòng nhân sự.

"Tổng giám đốc, đây là danh sách phỏng vấn tuyển nhân viên thị trường, tôi cảm thấy có mấy người khá được nên đưa trước cho anh quyết định và sắp xếp." Trưởng phòng nhân sự đưa một xấp hồ sơ lý lịch cho Lục Hân Thư, sau đó tò mò nhìn sang Thẩm Hạo đang đứng đằng sau, có thể nhận ra mùi thuốc súng ngập đầy văn phòng.

"Kỳ thật sau này còn trường hợp như vậy anh có thể quyết định là được, không cần hỏi lại tôi...." Lục Hân Thư tùy ý lật hai tờ, tầm mắt rơi vào một bức ảnh, hai mắt anh sáng lên.

"Trưởng phòng Lý, anh quay về làm việc đi." Anh giao phó qua loa sau đó nghiêm túc nhìn lý lịch kia.

Cuối cùng anh cũng biết tên cô là gì, trong lòng có loại cảm giác mừng rỡ như điên, hận không thể ôm ôm hôn hôn Thẩm Hạo.

Anh cười ngóac miệng, anh biết tên cô rồi, Diệp Hàm Hương, Hàm Hương, anh hình như lại nghĩ được hương thơm trên người cô.

"Hân Thư, hôm nay cậu liên tục biểu hiện hành động không bình thường làm mình cảm thấy rất sợ, có phải cậu bị bệnh không?" Thẩm Hạo đặt tay lên trán Lục Hân Thư sau đó bị Lục Hân Thư đánh cho một cái.

"Có phải cậu nhìn trúng một cô gái trong đội lễ tân không?" Thẩm Hạo chột nghi ngờ hỏi.

"Cuối cùng cậu cũng sáng tỏ, nhưng bây giờ mình đã có lý lịch của cô ấy rồi, Diệp Hàm Hương, hai mươi ba tuổi, chưa kết hôn...." Lục Hân Thư mừng rỡ như điên tiếp tục xem lý lịch của cô, đầu ngón tay xẹt qua mặt cô trong ảnh.

"Hân Thư, không phải thật chứ? Tháng sau Lily từ Anh về, nếu biết cậu hai lòng nhất định sẽ tố cáo với ba cậu, đến lúc đó cậu sẽ...." Thẩm Hạo cau mày nhắc nhở bạn tốt.

"Lily không phải người như vậy, cho dù cô ấy tố cáo với ba tôi cũng không thay đổi được gì." Lục Hân Thư hai tay bắt qua đầu, bắt chéo chân dựa vào ghế nhắm hai mắt lại.

Anh đã ba mươi mốt tuổi rồi, mặc dù chưa bao giờ nghĩ tới việc lập gia đình nhưng cha mẹ cũng thường xuyên thúc giục cho nên anh vẫn đang cố gắng tìm kiếm một nửa kia của cuộc đời mình. Anh thừa nhận cô gái kia làm cho anh động lòng nhưng cha mẹ kỳ vọng người đó là Lộ Lily hiện giờ đang du học ở Anh, là thanh mai trúc mã của anh.

Anh vẫn đối xử với Lộ Lily như một cô em gái, tình cảm chưa từng vượt qua quan hệ nam nữ, nhưng bởi vì là người lớn lên từ nhỏ nên mọi người xung quanh đều ảo tưởng, mà hiểu lầm trong mắt hai bên gia đình càng sâu.

Đúng là một vấn đề khó giải quyết....

"Nếu như mình là cậu mình sẽ chọn Lily, xuất thân danh môn Quý tộc, hiểu biết sâu rộng, lại du học từ Anh quốc về, là con gái một nền tương lai sẽ thừa hưởng sự nghiệp gia đình. Đã vậy tính cách cô ấy luôn dịu dàng tình tế, có gì kém người tên Diệp Hàm Hương?" Thẩm Hạo lăm nhăm bên cạnh, không ngừng phát biểu ý kiến của mình.

"Lily ưu tú như vậy, cậu cũng đánh giá cao cô ấy, mình hi vọng cậu cố gắng theo đuổi cô ấy để mình có thể tự do theo đuổi người mình yêu." Lục Hân Thư khẽ mỉm cười.

"Nhưng trong mắt và trong lòng Lily chỉ có một mình cậu, mình lấy gì để có thể thắng được trái tim cô ấy?" Thẩm Hạo vui người vào sô pha mềm mại, đáng về ủ rũ.

"Nếu như mình rất thích một người, mình nhất định rất cố gắng theo đuổi, sẽ làm cho cô ấy tin tưởng tình yêu của mình chứ không phải không tin tưởng chính mình." Lục Hân Thư nhìn chăm chăm bức ảnh trên lí lịch, một câu nói lại làm cho Thẩm Hạo như có thêm nguồn sức mạnh tiếp thêm dũng khí.

Trong trung tâm thương mại lớn có đầy đủ các loại hàng hóa, đặc biệt là của các tập đoàn lớn. Trong khu vực đồ dùng cho phụ nữ và trẻ em, Diệp Hàm Hương mặc đồng phục bận rộn trước đồng hàng hóa muôn màu đủ các chủng loại.

Cô mới đến làm mấy ngày nhưng cứ có cảm giác có một đôi mắt đang theo dõi mình. Mỗi lần cô mỉm cười giới thiệu sản phẩm với khách hàng hay lúc đóng gói sản phẩm thì lại có cảm giác có người đang theo dõi cô, cảm giác rất không thoải mái.

Nhưng cô là người mới, không thể nói với quản lý những việc không có lí do không có căn cứ này, dù sao trong cửa hàng người đến người đi cũng không nhất thiết là cô. Hơn nữa tìm được công việc trong trung tâm thương mại lớn nhất không hề dễ dàng, cho dù chỉ là nhân viên phục vụ nhưng cũng là một cơ hội rèn luyện. Không những thế tiền lương hợp lý có thể giúp cô giải quyết nhiều vấn đề cấp bách trước mắt.

Từ nhỏ cô đã biết cuộc sống thực tế và mơ ước luôn khác biệt, mặc dù trên đường cô đi chưa bao giờ ngừng theo đuổi ước mơ nhưng trọng trách nặng nề có lúc khiến cô không thở nổi. Thật may là cô là người lạc quan, nhiều chuyện không may xảy ra cô có thể cười trừ bỏ qua cho nên cũng bởi đường cô trở thành một người bình tĩnh lại rất kiên cường.

"Tiểu Hương, trên kệ bên này không có hàng, cô đến kho hàng lấy bổ sung vào. Trong kho hàng có xe đẩy cô tạm thời lấy một ít là được. Cô nhớ phải cẩn thận, đừng để đồ linh tinh!" Quản lý cẩn thận dặn dò.

"Oh, được, tôi đi ngay." Diệp Hàm Hương bước nhanh về phía kho hàng.

Mười phút sau, Diệp Hàm Hương đẩy một chiếc xe chở đầy hàng hóa trước mặt, cô cẩn thận nghiêng người về phía trước, hàng hóa nặng nề khiến cô loạng choạng.

"Nhường đường, nhường đường..." Cô đi sau xe hàng hô lên, lo lắng khách tới sẽ bị đụng phải.

Đến một khúc quanh, hàng hóa trên xe đẩy nhỏ rơi xuống đất khiến Diệp Hàm Hương choáng váng.

"Đứng là hấp tấp!" Phía sau có người nói, Diệp Hàm Hương quay đầu lại, tuy nhiên cô như bị hóa đá cả người.

Khó khăn lắm mới lấy lại tinh thần, trong đầu xuất hiện hình ảnh quen thuộc, cô nhanh chóng quay đầu, thậm chí còn quên cả nhặt hàng hóa rơi trên mặt đất, đứng như đầu gỗ, trái tim đập thình thịch.

Anh ta... Sao lại trùng hợp xuất hiện ở đây?

Trong đầu cô giống như có con đường ngắn bị đứt quãng, đặt ra một câu hỏi như vậy.

"Thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt." Anh nhặt hàng hóa bỏ lên xe đẩy, sau đó mỉm cười nhìn cô.

Không uống công anh còn có thể nói câu không biết ngược như vậy! Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, nhanh chóng đẩy xe đi.

Anh nhìn bóng lưng cô, chẳng hiểu tại sao trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, bóng lưng của cô biến mất mà vui vẻ từ tận đáy lòng vẫn còn vương vấn đâu đây.

Diệp Hàm Hương sắp xếp từng món đồ lên kệ, sau đó nghe đồng nghiệp bên cạnh đang nói chuyện, vốn cô chỉ vô tâm nghe người khác nói nhưng thực sự tiếng nói quá lớn nên tất cả đều chui vào trong tai cô.

"Thật kỳ quái, mấy hôm nay Lục tổng đều đến tầng chúng ta giám sát."

"Đúng vậy, vừa rồi tôi đi qua khu giày dép có thấy Lục tổng đang đi về phía này. Cô biết chuyện gì xảy ra trên đường không? Lục tổng cười nói với một đồng nghiệp mới của chúng ta, có bao giờ thấy anh ấy thân thiết như vậy đâu đúng không?"

"Đúng vậy, nghe quản lý nói anh ấy không thường xuyên đến cửa hàng chỗ chúng ta khảo sát, ngại ồn ào, ngại đồng người, dù sao cũng là rất không thích."

"Đúng rồi, cô nói anh ấy nói chuyện với đồng nghiệp nào vậy?"

"Chính là...."

Sau đó Diệp Hàm Hương không tiếp tục nghe nhưng trong lòng cô đã hiểu tất cả.

Xem ra vị Lục tổng đó thật sự theo dõi cô, bình thường giám sát cô chính là anh ta! Còn nữa lúc này anh ta vừa xuất hiện trước mặt cô... Trời ạ, chính cô đưa mình vào miệng cọp mà không hay biết. Trung tâm thương mại lớn nhất này là của anh ta!

Nhớ tới những việc xảy ra ở suối nước nóng cô bất giác run như cầy sấy, cô che ngực choáng váng suýt nữa là ngã nhào.

Nhưng cô biết mình không còn đường lui, công việc này giúp cô ổn định tất cả, là chuyện cấp thiết nhất cô phải làm, nếu như cô bỏ việc cô sẽ tiêu tốn rất nhiều thời gian để tìm việc làm. Mà cho dù cô tìm được việc mới cũng không nhất định hài lòng. Bây giờ cô chỉ có thể nhắm mắt kiên trì, cố gắng hết sức tránh khỏi việc gặp anh ta một mình. Cô an ủi mình như vậy.

Nhưng cô thật không ngờ, vấn đề không thể giải quyết dễ dàng như cô nghĩ mà là bất ngờ theo nhau ập tới.

Trong cửa hàng đèn vẫn sáng rực nhưng khi nhìn nhìn đồng hồ đeo tay kim đã chỉ hướng mười một giờ, bởi vì tạm thời kiểm kê hàng hóa nên cô không thể không lui công việc.

"Tiểu Hương nhanh lên, còn phải đóng cửa." Quản lý cười cười với cô, cũng giúp cô sắp xếp đồng hàng hóa lộn xộn.

Cô cười cảm ơn. Cô mới đến mấy ngày nhưng trong cửa hàng cũng có khá nhiều người biết tên cô. Chắc có lẽ cũng vì cô luôn rất vui vẻ, lại hiền lành lễ phép. Cô thì ngược lại, cô không thể nhớ tên của bọn họ, mỗi lần bọn họ thân mật gọi cô là Tiểu Hương cô đều đỏ mặt chỉ cười chứ không thể gọi tên bọn họ.

"Tiểu Hương, lát nữa tôi thuận đường cô có muốn tôi đưa về nhà không?"

Quản lý là một người đàn ông hào hoa phong nhã, rất có năng lực xử lý vấn đề. Anh ta liên tục lấy lòng Diệp Hàm Hương cho nên Diệp Hàm Hương cũng không xa lạ. Nhưng cô vẫn luôn giữ vững cảnh giác với anh ta bởi vì từng có đồng nghiệp nói về anh ta, anh ta là một người vô cùng cực đoan.

"Không cần đâu, lát nữa sẽ có xe buýt đi qua nhà tôi." Cô khách khí cười cười, thu thập đồ đạc, có chút bồn chồn sao anh ta biết hai người thuận đường.

"Không sao, tôi thật sự có thể đưa cô về nhà." Quản lý nắm cổ tay cô, nhất thời không khí xung quanh như bị ngưng tụ, nhiệt độ như giảm đến mức không độ.

"Thật sự không cần!" Diệp Hàm Hương vội rút tay mình về, phản ứng mãnh liệt, ngay cả mình cũng không khỏi tắc lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Bởi vì trong nháy mắt đó cảm giác tiếp xúc với người kia bỗng hiện lên quá nhiều cô, cô không thể xóa nhòa hình ảnh người kia khỏi đầu óc mình, cũng khiến cô tăng cường đề phòng với người khác.

Cô đỏ mặt, rất lúng túng nhìn quản lý, chỉ hy vọng anh ta không quá để tâm.

"Vậy cũng được, tôi không miễn cưỡng cô." Quản lý đứng dậy, phui phui ống tay áo sai bước rời đi.

Diệp Hàm Hương thờ phào nhẹ nhõm.

Tất cả mọi việc đều lọt vào tầm mắt Lục Hân Thư cách đó không xa. Lý Ngạo Thiên, kẻ tiểu nhân dối trá có tư cách gì chạm vào cô!

Lục Hân Thư đút hai tay vào túi quần nhìn bóng người kia đi xa, vẻ mặt sâu không lường được.

Cho đến khi muốn nhìn Diệp Hàm Hương thì mới phát hiện cô đã biến mất, im hơi lặng tiếng rời đi. Anh không nhận được cười khê, không biết về sau chính mình có trở nên thoát ần thoát hiện giống cô không?

Thay đổi trạng thái bình thường, đêm không về nhà, hủy tất cả các cuộc hẹn lần tiệc tùng, trở thành bảo vệ không có tiếng tăm ở nơi cô ở, trở thành người không còn là chính mình. Nhưng tất cả anh đều nguyện ý làm.

Diệp Hàm Hương đuổi kịp chuyến xe cuối về nhà, nhìn đám mây đen ngoài cửa xe cô có cảm giác thể lực cạn kiệt, cúi chỏ chống cằm ngủ gật....

Cô không biết ngoài cửa xe có một chiếc xe vẫn đi theo cô, người ngồi trên ghế tài xế thỉnh thoảng lại thấy cô đang ngủ gà ngủ gật, không hiểu tại sao trong lòng cũng có cảm giác ảm áp cảm động, nhưng là cũng thấy đau lòng.

Nếu như có thể anh nguyện ý hoàn thành tất cả ước mơ của cô, không muốn nhìn cô vất vả chịu khổ, anh bằng lòng để cô trở thành cô gái được anh chiều chuộng nhất.

Xe từ từ đến trạm cuối, tài xế nhẹ vỗ vai cô, "Cô gái, cô gái, đến trạm cuối rồi!"

"A....A!" Cô mở to hai mắt mới biết mình ngồi nhầm đến trạm cuối.

Trong lúc tài xế tò mò quan sát cô, Diệp Hàm Hương xách túi bước ra khỏi xe.

Bốn phía bao phủ một màu đen kịt, ánh đèn loáng thoáng cũng không cách nào xua tan nỗi lo lắng của cô, đây là nơi cô chưa bao giờ đến.

Cô muốn về nhà nhưng cô không biết nên đi đâu, đúng lúc này có chiếc xe mảnh liệt ầm ầm còi ở phía sau.

Cô quay đầu, đèn flash chói sáng khiến cô vội che kín hai mắt, đợi đến lúc mắt thích ứng với ánh sáng cô mới bỏ tay nhìn người trong xe là ai.

"Cô lên xe, tôi đưa cô về." Lục Hân Thư lái xe đến bên người cô, mở cửa kính xe ra lệnh cho cô.

Nhưng cô lại không nghe lời, anh theo sát kia sau.

Bốn phía không một bóng người, cũng không có chiếc xe nào chạy qua, chỉ có một màu đen như mực. Mặc kệ cô cạy mạnh tự đi hay là nghe lời lên xe anh cô đều không có cảm giác an toàn, nhưng quanh mình cũng không có người, chỉ còn lại anh.

Trong lúc cô đang suy nghĩ, cánh tay đã bị một người nắm chặt, anh đứng ở phía sau cô.

"Bảo cô lên xe tôi đưa về, cô ngốc sao?" Lục Hân Thư nói.

"Tôi..." Diệp Hàm Hương không biết phải nói gì, tại sao cô bỗng nhiên có cảm giác anh... chỗ nào cũng gặp.

"Lên xe!" Anh dùng lực lôi kéo cô, cũng không quản cô có đồng ý hay không nhét cô vào trong xe.

"Lục tổng, cảm ơn ý tốt của anh, tôi thật sự không..." Cô ngồi lên ghế, thế nhưng anh lại vươn tay thắt dây an toàn rồi đóng cửa xe cho cô.

Đêm xuống, gió thật to, tóc của cô bị gió thổi lên, anh ném áo khoác lên người cô rồi kéo cửa sổ cho cô.

Xe từ từ khởi động, cô nhìn gò má anh, nhìn anh quay xe rồi trạm xe buýt. Trên đường đi cô vẫn luôn có cảm giác không an toàn.

"Tại sao lại đối xử tốt với tôi như vậy?" Cô nhìn anh, lại nhớ đến lần anh đã tạo nên bóng ma tâm lý cho mình.

"Thật xin lỗi, lần trước tại suối nước nóng..." Giọng anh đều đều như đang nói chuyện không liên quan đến mình, cho nên cũng không cảm thấy mấy chữ 'không kiểm chế nổi' có gì quan trọng.

"Không cần nói!" Cô nhanh chóng ngăn lại.

"Tôi mong cô tha thứ cho tôi, thật sự." Anh quay mặt sang, về mặt thành khẩn nhìn cô.

Thật ra thì gương mặt đẹp trai như vậy sao Diệp Hàm Hương có thể nhẫn tâm không đón nhận lời xin lỗi của anh? Nhưng anh thành khẩn như vậy cũng làm cho cô bối rối, dù sao anh cũng là Tổng giám đốc công ty.

"Cô không cần sợ, tôi sẽ không làm cô tổn thương lần nữa." Tay của anh vỗ nhẹ mu bàn tay cô, cô vội rút tay trở về kính ngạc nhìn anh.

"Thật xin lỗi, tôi..." Lần này thì ngược lại anh trở nên không biết làm sao.

"Anh....Ha ha!" Cô bật cười, đột nhiên cảm thấy mình luống cuống, vội vàng che miệng lại cố ra vẻ nghiêm túc.

"Cô cười? Vậy là cô tha thứ cho tôi?" Lục Hân Thư lập tức quên việc lúc nãy, vô cùng vui vẻ.

"Chỉ cần anh không nhắc lại, tôi sẽ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì." Mặt cô nóng bừng, cũng rất tinh táo nói với anh như vậy.

"Được, sau này không nhắc đến nữa." Anh như nhận được đặc ân, vô cùng hưng phấn.

Cô khẽ mỉm cười, mắt nhìn phía trước, không biết tại sao lúc vô tình thấy vẻ mặt bình tĩnh của Lục Hân Thư, trong lòng như có cơn gió mát thoảng qua khiến tinh thần thoải mái, những phiền não vì công việc ban ngày cũng bị ném lên tận chín tầng mây.

"Cám ơn cô." Anh nhìn phía trước, nhẹ giọng nói.

"Hả?" Diệp Hàm Hương kỳ quái quay đầu nhìn anh, nghi ngờ ý của câu nói kia.

"Cám ơn cô cho tôi cảm giác thoải mái và vui vẻ, cô thật tốt." Anh quay mặt sang nghiêm túc nhìn cô.

"Hình như tôi chưa từng làm gì giúp anh..." Diệp Hàm Hương khẽ cười nói.

"Cũng không cần cô phải làm gì, chỉ là cảm giác nhìn thấy cô hay ở bên cạnh cô đều là cảm giác trước nay chưa từng có, thật sự không cách nào nói rõ." Anh từ tốn nói xong quẹo tay lái vào một ngõ hẻm.

Nhanh chóng đến nhà cô nhưng cô thật sự nghi ngờ, hình như dọc trên đường đi anh chưa từng hỏi địa chỉ nhà cô.

"Thật ra thì...Phải nói là tôi muốn cảm ơn anh, nếu như không phải là anh tới hôm nay thật sự tôi không biết làm sao." Cô mỉm cười nhìn anh, "Tôi sẽ báo đáp anh."

"Báo đáp? Cô nghiêm trọng hóa vấn đề quá!" Lục Hân Thư kinh ngạc nhìn cô, cũng dừng xe trước cổng vào nhà cô.

"Ví dụ như mời cơm, nhưng không phải hôm nay bởi vì khuya lắm rồi, chúng ta đều muốn về nhà của mình nghỉ ngơi." Cô xách túi mở cửa xe, "Cảm ơn Lục tổng, hẹn gặp lại." Xuống xe, cô đóng cửa xe xoay người bước nhanh lên lầu.

Quãng đường quá ngắn, anh không thể nào thuyết phục cô cũng không thể nào hiểu thêm chút gì về cô. Cuộc nói chuyện ngắn ngủi không thể giúp anh biết gì về cô, mà cô cũng không biết lòng anh nghĩ gì, lại càng không hiểu vị trí của cô trong lòng anh. Nhưng một ngày nào đó anh sẽ để cô hiểu! Lần này anh vô cùng chắc chắn.

Nổ máy xe, xe của anh biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

Sáng hôm sau Diệp Hàm Hương chen xuống xe buýt sau đó vội vàng chạy về hướng công ty như thường ngày, mặc kệ như thế nào cô phải tìm quản lý xin lỗi. Tối qua cô kiên quyết từ chối lòng tốt của anh ta khiến cô một đêm trằn trọc không ngủ, rất khó chịu.

Nhưng lúc thay đồng phục trong phòng thay đồ cô nghe thấy có đồng nghiệp nói quản lý bị đuổi việc rồi, thậm chí mọi người cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Không biết vì sao cô có cảm giác chuyện này có liên quan đến mình, nhưng cô chỉ là một nhân viên quen chẳng lẽ bảo cô đến phòng làm việc của Tổng giám đốc chất vấn anh sao? Tại sao trước mặt cô anh còn nói chuyện ôn hòa, cô cũng vừa tha thứ cho anh, sao anh còn làm ra chuyện không thể tha thứ như vậy được cơ chứ?

Cô vừa suy nghĩ vừa đi về nơi làm việc của mình.

"Tiểu Hương, chào buổi sáng!" Đồng nghiệp Lương Tiểu Tây đã chạy tới ôm chầm lấy cô, thiếu chút nữa hù dọa cô giật mình.

Đội cô tránh thoát cái ôm thô lỗ, Lương Tiểu Tây lấy một bó hoa tươi màu sắc sặc sỡ từ đằng sau ra trước mặt cô, đáng vẻ quyến rũ, "Tiểu Hương, xin tiếp nhận lời cầu hôn của tôi!"

"Tiểu Tây, cậu ngớ ngẩn à?" Diệp Hàm Hương không nhịn được bị đáng vẻ của Lương Tiểu Tây chọc cười, cười cười đẩy cô ấy ra.

"Có gì đâu! Sáng sớm hôm nay trợ lý Tổng giám đốc vừa đưa tới, đúng là một chàng trợ lý đẹp trai cao to nha, anh ấy nhờ mình chuyển cho cậu, phía trên còn viết tên cậu đấy!"

"Mình sao?" Diệp Hàm Hương nhận hoa tươi, nhìn phía trên tờ giấy nhỏ, quả nhiên viết tên của cô.

"Tiểu Tây, giúp mình xin nghỉ mười phút, mình giải quyết rồi sẽ trở lại." Cô ôm hoa tươi vội vã đi về phía thang máy.

Bấm thang máy lên tầng bốn mươi chín, cô nhìn cảnh thành phố qua cửa gương trong suốt, đẹp không sao tả xiết. Nhưng lòng cô tâm sự nặng nề không biết kéo lê từ chối tâm ý Tổng giám đốc như thế nào. Cô không biết rốt cuộc anh đang nghĩ gì, mình chẳng qua chỉ là một sinh viên vừa tốt nghiệp rất bình thường, cô có gì để anh đối đãi đặc biệt như vậy?

Cô vừa tới tầng bốn mươi chín liền nhìn thấy đám người lục tục đi ra từ phòng họp, thì ra là vừa tan họp.

Cô nhìn thời gian cấp bách cũng không để ý nhiều người xung quanh chen vào phòng họp, sau đó liếc nhìn Lục Hân Thư đang đứng trong phòng.

"Lục tổng." Cô nhìn gò má anh nhuộm đầy nắng mai khẽ gọi, không biết tại sao con tức giận biến mất không thấy tăm tích.

Cô chột không tin, mình tức giận vì cái gì chứ? Rõ ràng khi một cô gái nhận được hoa nên rất kiêu ngạo, rất hạnh phúc, ước gì toàn thế giới đều biết mình nhận được bó hoa tươi đẹp như vậy, nhưng cô lại ngược lại.

Lục Hân Thư quay mặt sang tò mò nhìn cô, hơn nữa còn là đáng vẻ cảm thấy không ngờ.

"Bó hoa này...." Cô cầm bó hoa để giữa không trung, không biết phải nói gì tiếp theo.

"Thích không? Sau này em đều có thể nhận được mỗi ngày." Anh cười nhẹ, khép tài liệu trên bàn.

"Tôi muốn hỏi, tại sao anh muốn tặng hoa cho tôi?" Cô ngập ngừng, giọng điệu nghi ngờ.

"Bởi vì em là bạn anh." Anh cương cường nhìn cô.

"Bạn?" Cô tò mò nhìn anh, "Vì là bạn nên muốn ngày ngày tặng hoa sao?"

"Ừ, bạn muốn ngày nào cũng tặng hoa, thấy em vui về anh cũng cảm thấy vui về." Anh vươn tay xoa xoa tóc mái mềm mại trên trán cô.

Cô khẽ rung động, cô chợt hiểu tại sao mình tức giận. Lúc cô còn nhỏ bà ngoại từng nói với cô làm người không cần leo cao quá, không cần ganh đua so sánh, leo cao quá sẽ chỉ làm mình ngã đau hơn.

Bà ngoại nói lời này hoàn toàn là mẹ cô, yêu một người không nên yêu, kết quả bị thương rất nặng.

Những năm này cô vẫn không gặp người mẹ xinh đẹp đó, bà ngoại cũng không đề cập về chuyện này nhưng bà ngoại luôn dặn dò cô ngàn vạn lần không được yêu người có tiền.

Cô hiểu anh là Tổng giám đốc một công ty lớn, mà mình cũng chỉ là một nhân viên nhỏ bé bình thường, giữa hai người vốn không có đường giao nhau, cô có thể làm một người bạn bình thường với anh nhưng nếu như còn phát triển xa hơn cô không thể nào tiếp nhận được.

"Cám ơn Lục tổng, tôi không muốn nhận hoa của anh, tôi quay lại làm việc trước." Cô mím môi đặt hoa lên trên bàn sau đó nhanh chóng xoay người rời đi.

Cô là một cô gái bình thường, cũng thích hoa tươi, cũng muốn được người thích nhưng ví dụ của mẹ ảnh hưởng quá nặng nề. Không những thế bà ngoại cực kì nghiêm khắc, cô có thể hồn nhiên vui vẻ chơi đùa nhưng lúc nào cũng phải ghi nhớ lời người nhà dạy dỗ, không thể dẫm lên vết xe đổ của mẹ.

Nhưng cô không nhìn thấy đằng sau mình là một đôi mắt cô đơn.

Thực ra cũng là cô đơn trong chốc lát, ngay sau đó lại hồi phục về sắc bén ngày thường, nụ cười hiện lên trên khóe môi, anh nhìn bó hoa tươi trên mặt bàn, nhẹ nhàng nói hai chữ: "Thú vị."

Lúc Diệp Hàm Hương quay lại nơi làm việc hít vào một hơi thật sâu, sau đó vội lao vào làm, loại bỏ hết những suy nghĩ phức tạp ra bên ngoài, trở lại là một cô gái chẳng hề bận tâm đến điều gì.

Nhưng chuyện không ngưng hẳn như cô mong muốn mà như từng đợt nước lũ không thể chống đỡ tiếp tục bao phủ lấy cô.

Giống như một trò đùa quái đản bình thường của anh, sau mỗi ngày lúc cô đến công ty sẽ nhận được một phần quà anh tặng, quần áo, túi xách hàng hiệu nổi tiếng, giày hàng hiệu, còn hoa luôn không gián đoạn, mà cô mỗi sáng sớm nhiệm vụ hàng đầu là ôm những thứ 'lẽ' này chạy tới phòng làm việc của Tổng giám đốc.

"Tôi đã nói với anh, tôi không muốn nhận đồ của anh!" Diệp Hàm Hương vứt một chiếc váy xinh đẹp giá cả xa xỉ lên trên bàn làm việc của anh, đúng, chính là một cái váy, không có hộp, không có túi đựng.

Lục Hân Thư hơi nhíu mày, tò mò tại sao cô mở ra còn muốn trả lại cho anh.

"Cái đó....túi đựng bị đồng nghiệp xé rách, cho nên...." Về mặt cô bắt đầu đi, "Xin anh không nên đưa cái này cái kia cho tôi nữa, tôi thật sự không muốn."

"Tôi thích tặng quà cho em, đó là quyền tự do của tôi, em thích thì lấy không thích có thể ném đi, không cần thiết phải đưa lại cho tôi." Anh đút hai tay trong túi, dáng vẻ không sao cả.

"Nhưng mặc kệ tôi thích hay không thích tôi đều không hy vọng anh đưa cho tôi, có rất nhiều cô gái tốt đáng giá cho anh bỏ ra, không nhất định phải đưa cho tôi." Cô nói như đinh đóng cột.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

"Tặng em là do tình cảm của tôi, tôi không có loại tình cảm này với người khác, không thể tùy tiện muốn cho người khác tình cảm là cho được. Em còn trẻ sẽ không hiểu được." Anh đặt tay lên đầu cô, mím cười nhìn cô, cô có thể thấy nét u buồn trong nụ cười ấy, không hiểu tại sao có cảm giác chua xót trong lòng.

"Đưa ngược! Tôi chỉ muốn coi em là người bạn thân nhất của tôi thôi, vì thế hãy tiếp nhận tình cảm đó được không?" Anh nhìn cô với vẻ thành thật.

Diệp Hàm Hương ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh, kim lòng không được gạt đầu một cái, cô khẽ mỉm cười: "Được rồi, chúng ta là bạn tốt, nhưng anh không được tặng những 'lẽ vật' đại loại như thế nữa, nếu không sẽ tuyệt giao ngay và luôn đấy."

“Được, anh sẽ nhớ kĩ.” Anh vui vẻ đắc ý như một đứa trẻ, không biết tại sao ở trước mặt cô anh không hề để ý đến địa vị của bản thân, nụ cười ngây ngô như ẩn như hiện trên môi.

“Ừ, tốt lắm vậy em trở lại làm việc đây.” Cô xoay người vừa khoát tay vừa đi ra ngoài cửa.

Nhìn bóng lưng cô dần mất hút anh mới thu lại nụ cười dịu dàng khi nãy. Ở Thượng Hải anh đã từng gặp rất nhiều những kẻ lòng lang dạ thú, anh lừa tôi gạt, cũng từng trải qua không ít chuyện đa mưu quỷ kế, mà khoảnh khắc cô xuất hiện đã khiến lòng anh rung động. Cô đơn thuần, lạc quan, vô lo vô nghĩ. Có lẽ cả đời anh cũng không thể sống vô tư vui vẻ như cô nhưng anh có thể cảm nhận được ở cùng cô anh sẽ rất hạnh phúc!

Bình thường anh rất tự tin, điềm tĩnh đối mặt với mọi việc nhưng khi ở trước mặt cô lại có một loại cảm giác lo sợ trước nay chưa từng có.

Nghĩ tới trước đây có rất nhiều cô gái bao vây xung quanh anh, dùng mọi thủ đoạn lấy lòng, nịnh nọt anh, không phải cũng chỉ vì mục đích gây sự chú ý với anh thôi sao? Nhưng anh xem họ như chiếc giấy rách hơn không kém, hoàn toàn cự tuyệt. Mà trải qua mấy ngày vừa rồi anh có thể cảm nhận được cảm giác thất bại lo được lo mất vô cùng nghiêm trọng.

Anh luôn muốn tìm kiếm một niềm vui thích thật sự, phần nào lấp trái tim trống trải của mình; may thay cô vẫn cho anh một chỗ đứng ở vị trí một người bạn, một chỗ không xa cũng không gần, tuy nhỏ nhưng có ‘vô’ tương đối có giá trị, bởi lẽ trong đời người quý nhất sau tình thân là tình bạn.

Bên trong một quán bar về đêm, anh ngồi cao cao tại thượng, trên người là bộ quần áo thoải mái, cổ áo thấp lộ ra cơ ngực khỏe khoắn, vạm vỡ; cổ tay đeo đồng hồ xa xỉ số lượng hạn chế thỉnh thoảng chột lóe sáng do tương phản với ánh đèn mờ mờ trên cao, không thể nào che giấu được khí chất cao quý toát ra từ trên người anh.

Thẩm Hạo ngồi cạnh anh, giờ tay nhấc chân thoải mái trò chuyện cùng nhau, hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt chung quanh.

“Cô ấy đồng ý để mình làm bạn tốt của cô ấy.” Anh uống hết nửa ly rượu còn lại, không thể chờ đợi mà nói, khóe miệng lộ nụ cười đắc ý.

“Những lời này từ nãy đến giờ đã nghe cậu nói không dưới mười lần rồi!” Thẩm Hạo khẽ cầm ly rượu whisky, lần đầu tiên trong đời dùng ánh mắt khác xưa đối diện với bạn.

Anh thật sự không quen một Lục Hân Thư như vậy.

“Cậu không biết rằng cô ấy rất... dễ thương! Khi cười cũng dễ thương, khi giận lại càng dễ thương hơn, cô ấy...”

Lục Hân Thư lắc nhẹ ly rượu trong tay, vừa nhìn vừa cảm thán. Thẩm Hạo cắt ngang lời anh: “Cô ta dễ thương, dễ mến ở mọi tình huống? Cậu... yêu cô ta?”

“Không biết, nhưng lại thấy rung động.” Lục Hân Thư vừa nói thì trong đầu xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp nào đó, mặt anh lộ rõ vẻ hạnh phúc.

Cô không xinh đẹp nhất, rực rỡ nhất so với những cô gái khác mà anh gặp nhưng anh lại chỉ muốn cô, thật sự rất muốn cô.

“Nhìn vẻ mặt mê gái của cậu kia, mười phần hết tám phần là ‘đồ’ cô ta rồi.” Thẩm Hạo vừa dứt lời liền bị Lục Hân Thư đấm lên ngực không thương tiếc, “Áy da, cậu...”

“Mình chỉ là giúp cậu nói lên nỗi lòng của bản thân, có cần phải ‘đả thương’ mình nặng vậy không?” Thẩm Hạo tựa vào quầy bar với vẻ mặt nhăn nhó.

Lục Hân Thư cười xấu xa uống xong ngụm rượu, anh không biết cái gì gọi là yêu, ngoài máu mủ tình thâm anh vẫn không biết yêu một người là như thế nào.

Anh khát vọng muốn được ở cạnh cô nhưng chưa đến mức không thể không có cô. Anh không nỡ đảo lộn cuộc sống tĩnh lặng của cô mà chỉ hi vọng cuộc sống của cô có thể mãi đơn thuần, mãi vui vẻ hạnh phúc.

“Hân Thư, cậu thật lòng yêu cô gái đó rồi, thực sự chưa bao giờ mình thấy đáng vẻ động tình vì phụ nữ này của cậu.” Mặt Thẩm Hạo chột trở nên nghiêm túc.

“Haha, không phải là không yêu, mà là không bỏ được.” Lục Hân Thư uống cạn ly rượu, sau đó để cho phục vụ rót thêm rượu.

“Không bỏ được?” Thẩm Hạo tò mò nhìn anh.

“Ừ, cô ấy tựa như nai tơ, mình đến gần cô ấy sẽ chạy trốn; mình chăm sóc cô ấy, cô ấy sẽ khép mình lại, mình không thể cho cô ấy cảm giác tốt đẹp nhất, ấm áp nhất. Nếu đến gần mà lại làm tổn thương cô ấy vậy mình chỉ muốn làm một người bạn, nhìn thấy cô ấy vui vẻ thế là quá đủ rồi.” Lục Hân Thư nhẹ nhàng nói, hai mắt rạng ngời lại thoáng hiện nỗi khổ sở bất đắc dĩ, anh hiểu rõ lòng mình nhất.

“Thật không nghĩ tới, đường đường là một Tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị lại nói ra những lời không có cốt khí như vậy, bình thường kiêu ngạo ngất trời không chừa cho ai, quả nhiên một khi đã yêu bệnh cũng không nhẹ.” Thẩm Hạo lắc đầu thờ dãi.

“Cậu không hiểu được lòng mình đâu.” Lục Hân Thư ngơ ngẩn nhìn một chỗ, nếu là ngày thường anh đã lừa giận bưng bưng nhưng giờ này lại vô cùng ưu thương.

Thẩm Hạo hơi bối rối, dù đã kết giao bạn bè nhiều năm nhưng vẫn không cách nào hiểu được suy nghĩ trong lòng tên này, chỉ có thể cố gắng lắng nghe nhưng lại không giúp được gì.

“Hân Thư, nếu như cậu thật lòng yêu cô ta thì nhất định phải tranh thủ, dù biết thân phận hai người quá chênh lệch nhưng tình yêu vĩnh viễn không phải dùng những thứ đó để cân nhắc, thân là anh em mình ủng hộ cậu, có thể giúp đỡ nếu cậu cần.” Thẩm Hạo vỗ vỗ bả vai Lục Hân Thư khích lệ anh.

“Thật ra cũng không phải là mình không muốn tranh thủ mà là thái độ của cô ấy, mình càng đến gần cô ấy càng trốn tránh, mình sợ nếu như quá chủ động sẽ làm cô ấy hoảng sợ chạy mất. Trước kia mình chưa bao giờ biết thích một người lại dè dặt, cẩn trọng như thế, chỉ là bản thân mặc định cự tuyệt, không thích phụ nữ, hiện tại lại giống như đang bị báo ứng, haha!” Lục Hân Thư bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

“Mình cảm thấy cậu băn khoăn, suy nghĩ quá nhiều rồi, Hân Thư, tình cảm nên thuận theo tự nhiên, suy nghĩ hoàn hảo quá ngược lại không tốt. Cậu không thể tạo ra hay kế hoạch tình cảm được, tình cảm không ngừng thay đổi, nếu hai người ở chung một chỗ cảm thấy vui vẻ vậy thì cứ tận hưởng niềm hạnh phúc ấy, thế là đủ rồi, cho dù cuối cùng là một cái kết buồn không còn được ở chung một chỗ.”

“Thẩm Hạo, từ nhỏ là mình dạy cậu phải làm như thế này như thế nọ, tối nay cậu lại dạy cho mình phải làm như thế nào để duy trì đoạn tình cảm này. Nhưng cậu nói rất đúng, mình phải tranh thủ cùng cô ấy có những thời khắc vui vẻ mà không phải âu lo sầu muộn về sau sẽ thế nào, mình biết phải làm cái gì rồi, cảm ơn cậu, Thẩm Hạo.” Lục Hân Thư chợt như biến thành một người khác, trên mặt khôi phục lại vẻ kiêu ngạo thường ngày khó che giấu cùng với niềm vui sung sướng.

“Cậu muốn đi?” Thẩm Hạo tò mò nhìn Lục Hân Thư đứng dậy.

“Ừ, mình muốn đi tìm cô ấy.” Lục Hân Thư nở nụ cười tươi thay thế khuôn mặt lãnh khốc thường ngày mà đó giờ Thẩm Hạo chưa thấy qua.

“Cũng muộn rồi.” Thẩm Hạo không tương tượng nổi nhìn anh, “Cô bé kia có lẽ cũng ngủ rồi”

“Không sao, mình chỉ muốn đi ngang qua nhà cô ấy xem cô ấy đã ngủ chưa?” Lục Hân Thư xoay người rời đi.

Thẩm Hạo gật đầu một cái, một mình tiếp tục uống rượu.

Lục Hân Thư lái chiếc xe thể thao dưới ánh trăng sáng bao quanh là màn đêm tĩnh mịch, xe dừng trước một nhà trọ cao ốc bên ngoài dưới ánh đèn chiếu sáng yếu ớt, anh lấy điện thoại di động, vừa định bấm số của cô thì tiếng chuông di động vang lên.

Anh nhìn kĩ... là số của cô, trong lòng không khỏi mừng như điên, vừa nghĩ gọi điện cho cô thì đúng lúc cô cũng gọi tới, làm cho anh nghĩ tới cả hai có loại thần giao cách cảm, thật không thể tưởng tượng nổi, sau bao nỗ lực cố gắng, anh đã có một vị trí nhất định trong lòng cô.

Khỏe miệng mang theo ý cười vui vẻ, anh đẩy cửa xe bước ra ngoài, tiếp nhận cuộc gọi.

“Có chuyện gì?”

“Vẫn chưa ngủ sao?” Giọng cô dịu dàng truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Ừ.” Lời nói không phải lạnh lùng nhưng bởi vì đích thực anh nhất thời kích động, không biết nói cái gì, tay cầm điện thoại khẽ run lên.

“Cái đó...”

“Có chuyện gì sao?”

“Không có, vừa rồi em có nấu món mì rất ngon nhưng không hiểu tại sao liền nhớ tới anh, muốn thử gọi điện, muốn nói chuyện với anh.”

“Haha, em thú vị thật!” Lục Hân Thư dựa lưng vào xe, ngẩng đầu nhìn ánh đèn lờ mờ.

“Dạ, được rồi, anh nghỉ ngơi đi, em cúp máy.”

“Khoan đã, anh đang đứng dưới lầu nhà em.” Anh vội vàng ngăn lại.

“Cái gì?”

Cô vừa sợ hãi kêu lên vừa kéo cửa sổ nhà mình, bóng dáng cô xuất hiện bên cửa sổ.

Anh phát tay một cái, “Thế nào? Có muốn mời anh ăn khuya không?”

“Ăn mì?” Cô đứng ở cửa sổ tò mò hỏi.

“Ừ.”

“Vậy lên đây nhanh đi.” Cô cười mơ hồ.

Anh chạy lên lầu năm, cô ồn ào mở cửa, có thể ngửi thấy mùi hương đặc biệt trên người anh trong không khí, mà anh cũng ngửi thấy được hơi thở nhẹ

nhàng ẩm áp quyện từ cơ thể cô.

Sau đó tầm mắt của anh không cách nào dời khỏi cô được.

Cô mặc trên người chiếc đầm ngủ màu hồng, làn da mịn màng trắng như tuyết sáng bóng dưới ánh đèn, tóc mới vừa tắm vẫn còn ướt buông xõa ngang vai, anh kì lõng không đành, vươn tay vuốt vuốt đầu cô.

“Haha, mời anh vào.” Cô hoan nghênh chào đón.

“Muộn thế rồi, sẽ không quấy rầy người nhà em chứ?” Anh cời đôi giày ra thay dép trong nhà.

“Không đâu, trong nhà chỉ có mình em thôi.” Cô cười hi hi đi lại bàn cơm, gấp mì vào chén cho anh.

Anh bung chén mì lên, gấp vài sợi mì cho vào miệng, không nhịn được hướng tới cô gợn ngón tay cái lên, cho cô một ‘like’.

“Lần đầu tiên ăn mì?” Nhìn đáng vẻ ngờ nghệch vụng về của anh, cô bất giác tò mò.

“Ừ.” Nghĩ đến nhà mình luôn có người phụ trách ăn uống theo khẩu phần dinh dưỡng, thật chưa bao giờ ném qua mùi vị ăn mì là như thế nào.

“Quả nhiên là con nhà giàu có khác.” Cô cắn cắn môi, vẻ mặt không tương tượng nổi đánh giá anh.

“Có một số việc không phải mình muốn là được, anh cũng rất muốn giống em, có được cuộc sống đơn giản, bình thường.” Anh lại cúi xuống ăn mì một cách ngờ nghệch.

“Haha, ngốc ạ!” Cô nhìn anh cười, “Nhìn em ăn đây này.”

Cô dùng đôi đũa gấp mì lên lần lượt lượn quanh vài vòng rồi đưa vào miệng, sau đó hút gọn phần đầu mì dư còn lại, gọn ghẽ nằm trong miệng cô, anh cũng học theo bộ dáng của cô, sau đó thỏa mãn chắc chắc lưỡi gạt đầu.

Hai người cùng đợi nhau ăn sạch hết mì trong chén, sau khi uống sạch nước mì mới hài lòng nhìn đối phương, mồ hôi lấm lấm trên chóp mũi, nhìn nhau cười.

Nhưng sau đó mắt anh lại lơ đãng rơi xuống trước ngực cô, một khe rãnh nhỏ hẹp giữa đôi gò bồng đảo, roi xuống nữa lại hiện ra đôi chân trần thon dài trắng như phấn.

Anh liên liên tưởng đến một màn nóng bỏng nào đó ở một nơi nào đó.

“Thôi anh về đây.” Anh đứng dậy, cắt đứt ý nghĩ đen tối của mình.

“Được rồi, em cũng không muốn ngày mai sẽ đi làm muộn đâu, tạm biệt anh.” Cô làm biếng dựa lưng vào ghế với đáng vẻ nũng nịu, miễn cưỡng nói.

“Chúc em ngủ ngon!” Anh bước ra khỏi phòng còn đóng cửa giúp cô.

Nếu như có thể, anh nguyện ý mỗi ngày mỗi đêm được chúc cô ngủ ngon, chỉ muốn ở trong thế giới của cô, tận hưởng hương vị ẩm áp thân thiết trong đó.

Diệp Hàm Hương vẫn nhận được một bó hoa tươi vào mỗi sáng sớm, bởi vì cũng đã quen, lại xem nhau như bạn thân nên cô cũng không còn cự tuyệt như lúc đầu; chỉ là đôi lúc việc này lại làm cho người khác hiểu lầm này nọ, cũng tạo ra không ít rắc rối cho cô.

Nhưng cô không thể mặt dày mày dạn đi hỏi anh làm như vậy là có ý gì, cự tuyệt mãi lại đâm ra không có tác dụng, cho nên cô lựa chọn hờ hững, lạnh nhạt với anh.

Sau khi tan sở, cô bước ra đi ngang qua vườn hoa nhỏ bên ngoài công ty đến trạm xe buýt thì bất ngờ có một người nhảy ra từ sau gốc cây dọa cô giật mình, vội dừng bước, suýt chút nữa đã ngã nhào vào ngực người đó.

“Anh...” Cô nắm tay thành nắm đấm, mắt mở to nhìn anh chằm chằm.

“Lá gan của em nhỏ vậy sao?” Anh nhìn cô, ra vẻ nghiêm túc nói.

“Ai mượn anh quân!” Cô đi vòng qua anh, tiếp tục đi về phía trước.

“Bây giờ em đi đâu?” Anh đi phía sau cô la lớn.

“Đương nhiên là về nhà.” Cô quay đầu lại, cau mày nhìn anh, cảm thấy anh rất quái đản.

“Về nhà sớm làm gì, không thấy chán hả? Đi đâu đó chơi với anh xú đi.” Anh theo sát cạnh cô, coi như không thấy cô đang khó chịu.

“Có anh mới chán chán đó. Bây giờ là bây giờ, về ăn cơm, tắm rửa, đến mười giờ là leo lên giường.”

“Nhưng tôi nay lại muốn em ‘đền’ cho anh, anh dẫn em đến chỗ này cũng OK lắm!”

“Không đi.”

“Năn nỉ mà, đi đi... nha...!”

“Không đi.”

“Thật tàn nhẫn.”

“Được rồi, nhưng chỉ có thể đi với anh một tiếng thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lục Hân Thư biết Diệp Hàm Hương tuy ngoài cứng nhưng trong lại mềm nên không ngại đến hình tượng của bản thân, mặt dày mày dạn quán lấy cô đến chừng nào cô gật đầu mới thôi.

Sau khi xe dời bánh, Diệp Hàm Hương ghé mắt vào sát cửa sổ lơ đãng nhìn mấy ngọn đèn lốm đốm bên ngoài, tiếng gió thổi mạnh vào đám lá cây tạo nên âm thanh xào xạc nghe vui tai.

“Anh muốn chở em đi đâu?” Cô nhìn ngoài cửa xe hỏi.

“Lúc anh không vui chỉ muốn cùng một người đi đến đó.” Anh quay mặt nhìn cô cười thần bí.

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe, một gian nhà nằm giữa sườn núi hiện ra trước mắt, trong bóng đêm bao phủ những chiếc bóng đèn thiết kế được trang trí nổi bật lên, rực rỡ, sáng ngời như lạc vào chốn thiên đường nơi hạ giới.

Nhân viên phục vụ dẫn bọn họ đến một gian phòng khá cổ kính.

Một lát sau nhân viên phục vụ đã đem các món ăn ngon bày ngay ngắn trên bàn.

“Tiểu Hương, anh biết em uống được rượu nhưng anh lại không cho phép em uống.” Lục Hân Thư đoạt lại rượu trước mặt Diệp Hàm Hương.

“Vậy anh muốn em uống gì?” Diệp Hàm Hương nhìn anh với vẻ không phục, ghét anh coi mình như một đứa trẻ lên ba.

Lục Hân Thư giống như được nước làm tới không để ý đến cô, nói với nhân viên phục vụ bên ngoài, “Cho cô ấy một ly nước ép trái cây.”

“Anh... tiếp đãi khách như thế sao?” Diệp Hàm Hương nói thầm, cầm đôi đũa lên ra tay với món ăn vật không biết tên trước mặt.

Nhìn cô cúi đầu bĩu môi dùng đôi đũa đưa bốn thức ăn trông rất dễ thương, anh không nhận được đưa tay ra bẹo má đang ửng hồng của cô.

“Đừng... Đau quá!” Cô kéo tay của anh ra, bụm mặt tức giận nhìn anh chằm chằm.

“Haha, đáng vẻ của em thật sự rất dễ thương!” Anh đặt đôi đũa ở trên mâm, không nhận được cười to.

“Đáng ghét! Cái người này... hoàn toàn xấu xa.” Cô nhìn thấy anh không hề có chút ngại ngùng, ngược lại còn cười nghiêng ngả càng thêm tức giận.

“Không biết tại sao khi nghe em mắng anh cũng cảm thấy rất vui vẻ.” Lục Hân Thư vươn tay ra xoa xoa mái tóc mềm mại của cô, cưng chiều cô như đứa bé.

“Đừng... Ăn ngon thật!” Cô không để ý đến bàn tay anh đang thoải mái xoa xoa mái tóc của mình, cầm đũa gấp thức ăn ngon đưa vào miệng.

“Thật đáng ghét!” Nhìn dáng vẻ ăn như hổ đói của cô anh cũng vội cầm đũa lên nhanh chóng ra tay.

“Haha, nhìn anh kìa... thật chẳng ra làm sao cả, nhếch nhác quá đi!” Cô nhìn anh vất vả đưa com vào miệng, không nhận được cười to.

“Em rất dễ thương, cười rất vui vẻ!” Anh nhớ lại nụ cười của cô lúc ở nhà khách vườn đào, cười thỏa mãn vươn tay lấy hạt com đang nằm ngay khoe miệng của cô.

Động tác hết sức mờ ám, gương mặt cô hơi phiếm hồng nhìn cặp lông mày dày đen của anh, đôi mắt hẹp dài sáng ngời, ngũ quan tuấn đạt, tất cả đều toát lên khí chất có thể mê hoặc lòng người, cô có hơi thất thần.

Vì muốn đòi lực chú ý, cô vội đưa tay cầm đại một cái gì đó lại bắt được một chai rượu đặt ở trước mặt anh.

“Em muốn uống rượu?” Anh nắm cổ tay mềm mại của cô, nhấn mặt cau mày.

“Ừ, muốn uống một chút.” Mắt cô tiếp xúc với anh, có loại cảm giác chạm điện, cô vội dời mắt, lại liếc thấy anh đang nắm cổ tay mình.

“Được, chỉ cho phép uống một chén thôi.” Anh buông tay cô ra rót rượu vào một cái chén nhỏ đưa cho cô.

Cô nhận lấy ly rượu bằng hai tay, hóp nhẹ một tí, khuôn mặt càng đỏ hơn.

“Tiểu Hương, tối hôm nay anh rất rất vui, chưa từng được vui vẻ như thế, cho nên rất cảm ơn em đã chịu ra ngoài với anh.”

“Em cũng rất cảm ơn anh đã dẫn em tới đây, khung cảnh nơi này rất đẹp, rất yên tĩnh, đồ ăn thật là ngon.”

“Nếu như em thích sau này anh sẽ dẫn em tới đây nữa.”

“Em?” Diệp Hàm Hương nhìn anh, cảm thấy ngoài ý muốn.

“Ừ, anh chỉ muốn chia sẻ hết thấy mọi thứ trên đời cùng em.” Anh khẽ mỉm cười.

“Anh nhất định là rất cô đơn, mọi người trong nhà coi anh như trẻ con sao?” Diệp Hàm Hương tò mò nhìn anh.

“Ừ, vì anh là con một nên trong nhà quản rất nghiêm, cuộc sống của bản thân cũng không thể tự mình quyết định, mọi sở thích đều bị bóp chết, còn phải nghe theo sự sắp đặt của người nhà dù anh không thích.” Anh nhớ lại chuyện cũ, trong lòng có cảm giác lo lắng mơ hồ.

“Ừ, có muốn nghe suy nghĩ của em không?” Diệp Hàm Hương mỉm cười nhìn anh.

“Dĩ nhiên.”

“Từ nhỏ em luôn khát vọng có được một gia đình như anh, hết thấy mọi thứ đều được an bài thật tốt để em không cần lo lắng cho tương lai. Nhưng em lại không có, cái gì cũng phải tự dựa vào bản thân. Cho nên dù trong nhà có an bài mọi chuyện anh không hài lòng, nhưng người nhà anh nhất định có ý tốt mới lo nghĩ chuyện tương lai của anh.”

“Anh hiểu, nhưng có một số việc em vẫn không hiểu.” Anh đứng dậy đi tới bậc thang ngồi xuống nhìn một cây hoa tử đinh hương.

“Mặc dù em không hiểu nhưng em vẫn muốn chia sẻ tâm sự bạn bè cùng anh.” Diệp Hàm Hương đi tới ngồi xuống bên cạnh anh.

“Thật ra khi còn bé anh là một thằng nhóc rất nghịch ngợm, leo qua nhà hàng xóm hái trộm xoài, kết quả té gãy chân phải băng thạch cao, sau đó bị ba đưa tới trường học quý tộc, từ đó không còn được tự do nữa. Tuổi thơ của Tiểu Hương sẽ không giống anh, không chán ngắt như vậy chứ?” Anh ngẩng đầu nhìn Diệp Hàm Hương, mười ngón tay bắt chéo ở trước đầu gối, gương mặt ưu thương rồi lại không nhìn được cười vì những chuyện vui của tuổi thơ.

Cô cũng không biết tại sao lại kể chuyện tuổi thơ của mình với anh, toàn bộ đời sống cá nhân riêng tư cùng bà ngoại nương tựa lẫn nhau sống hết qua ngày qua tháng nhưng lại không hề vui vẻ. Cũng nhờ đó mà đã nuôi dưỡng cô như ngày hôm nay, bằng lòng với số mệnh, tính tình kiên cường lạc quan.

“Còn có được những kỉ niệm tốt đẹp để nhớ lại không phải là đủ rồi sao?” Diệp Hàm Hương mỉm cười nhìn anh.

“Ừ, có lẽ vậy, chỉ là cảm thấy rất cô đơn.” Về mặt Lục Hãn Thư có chút cô đơn.

“Không sao! Thật ra em cũng vậy.” Diệp Hàm Hương rất ra dáng anh em khoác tay lên bả vai anh, cùng anh ngồi ở trước bậc thang.

“Tiểu Hương, có thể kể một chút chuyện xưa của em cho anh nghe không?” Anh ngẩng đầu nhìn cô với vẻ nghiêm túc.

Anh rất muốn biết về cô, muốn biết trước kia cô là như thế nào.

“Chuyện xưa của em? Anh có hứng thú sao?” Diệp Hàm Hương tò mò nhìn anh.

“Ừ, dĩ nhiên.” Anh mỉm cười gật đầu một cái.

“Ách, chuyện xưa của em có gì mà nói, không bằng nói một chút chuyện của anh đi.” Diệp Hàm Hương nhìn anh.

“Được rồi, thật ra người gần gũi, hiểu anh nhất, chẳng khác nào một tri kỷ của anh đó là ông nội anh.” Lục Hãn Thư cười khẽ nhớ lại chuyến du lịch trên đảo Trí Lợi cùng ông nội.

“Ông nội?”

“Đúng, là ông nội của anh. Khi còn bé, anh thường đi dã ngoại cùng người, em có từng nghe qua yêu quái rừng rậm? Người nói với anh chỗ kia trong rừng rậm thật sự có yêu quái, lúc ấy trong lòng anh có chút sợ hãi. Có một lần anh ngủ quên dưới gốc cây, sau khi tỉnh lại thì nghe tiếng ve kêu mãi không dứt, không thấy bóng dáng ông nội đâu.”

“Ông nội đi đâu?”

“Sau đó anh chạy xung quanh khắp nơi tìm người, trong lòng thấy kinh khủng ghê gớm, cuối cùng lại nghe tiếng lá cây vang lên, lúc ấy thật sự cho là yêu quái đang tới, ai mà biết ông nội giống như một đứa trẻ ôm một đồng quả đại chạy về ý bảo anh nhanh ăn đi. Đúng là lúc ấy anh sợ bóng sợ vía một hồi thật lâu.”

“Haha, ông nội anh thật hài hước!” Diệp Hàm Hương tưởng tượng ra cảnh đó, che miệng cười.

“Một ngày nào đó, anh sẽ giới thiệu em với ông nội anh, người nhất định sẽ rất thích em.” Lục Hân Thư nhìn Diệp Hàm Hương đang cười tươi như hoa, nghiêm túc nói.

“Em cũng muốn biết ông nội của anh.” Nghe lời của anh, Diệp Hàm Hương nhớ tới bà ngoại, nhớ lại khoảng thời gian hai bà cháu ở chung mặc dù cuộc sống rất khó khăn nhưng có tình thân sưởi ấm, mọi chuyện đều cảm thấy vui vẻ, đó cũng là khoảng thời gian cô thấy hạnh phúc nhất. Đáng tiếc là giờ đây bà ngoại ở viện dưỡng lão, hiện tại cô chỉ có một thân một mình, phải cố gắng sống thật kiên cường.

“Bây giờ đến lượt Tiểu Hương kể chuyện xưa.” Lục Hân Thư nhìn sang cô với vẻ mong đợi.

“Chuyện xưa của em?” Diệp Hàm Hương nhìn anh kinh ngạc.

“Ừ, thí dụ như mong ước của em” Lục Hân Thư nhìn cô với vẻ mong đợi: “Ước mơ của em là gì?”

“Trở thành một người du lịch nổi bật, giống như ông nội của anh vậy đó.” Diệp Hàm Hương tỏ vẻ tự tin vỗ ngực.

“Rất tốt, nhưng trước mắt theo anh được biết Tiểu Hương không hề có một người ủng hộ, cũng không có bạn trai, cho nên cơ hội xuất gia còn lớn hơn, chứ không phải là một người du lịch.”

“Anh...” Diệp Hàm Hương nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh.

“Haha, nhìn em tức giận rất mắc cười.” Lục Hân Thư cười ngả xuống đất giống như đứa trẻ.

“Thế nào? Hiện tại em để cho anh biết một chút đã như vậy, bây giờ em... không thể kể thêm nữa.” Diệp Hàm Hương lấy tay làm dấu bịt miệng bằng băng dính.

“Tại sao...?” Lục Hân Thư tò mò nhìn cô, cau mày kháng nghị: “Haizz, anh đã ‘trần như nhộng’ không giấu giếm điều gì ở trước mặt em, em lại không muốn kể bất kì điều gì với anh, rất không công bằng...”

“Nè, đó chính là kẻ khó, anh muốn làm một ‘cái thùng rác’ sao?” Diệp Hàm Hương ngẩng mặt lên phản bác lại anh.

“Rất muốn!” Anh ghé miệng vào tai cô hét to, cô vội che lỗ tai lại.

“Được rồi em cho anh biết.” Cô quay mặt sang nghiêm trang nhìn anh, sau đó tiến sát đến lỗ tai anh lớn tiếng: “Mơ đi!”

“Haha... Được lắm...! Không cho em biết tay thì em lại được nước vênh váo.” Lục Hân Thư bắt lấy tay cô không chút lưu tình.

“Không muốn, cứu mạng! Hahaha... Không muốn...” Diệp Hàm Hương bị anh đè lên trên sàn nhà cười đến lạc cả giọng.

“Không dạy dỗ em một trận ra trò, em sẽ không biết hối cải.” Lục Hân Thư đưa hai tay chộp lấy thắt lưng cô, hai người cười lăn cười lộn.

“Em biết sai rồi!... Cầu xin anh!... Tha cho em đi mà!... Hahaha...!” Diệp Hàm Hương nằm dưới thân anh, tóc tai bung xõa tán loạn trên sàn nhà, quần áo cũng rối loạn cả lên do giãy giụa. Cô cong hai chân muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của anh nhưng không ngờ lại chậm hơn anh một bước, bị anh đè dưới thân.

Trong không khí cơ hồ chỉ có tiếng cười cùng tiếng thở dốc... Cho đến khi anh thấy phần cơ thể lộ ra dưới chiếc áo thun T-shirt, cái bụng bằng phẳng bóng láng cùng với làn da trắng mịn như tuyết mới ngưng lại động tác, mà bàn tay bất tri bất giác dịch chuyển từ thắt lưng đến bụng, khẽ sờ nhẹ phần da thịt đang hiện hiện trước mắt.

Tiếng cười của cô đột nhiên ngưng lại vì động tác hơi càn rỡ của anh nhưng tiếng thở dốc thậm chí càng trở nên gấp gáp, cô khẽ động người mới ý thức được ở nơi nào đó trên da thịt bị anh dán lên chặt chẽ. Cô vội kéo kéo áo xuống thế nhưng bàn tay nào đó ở trên bụng cô không muốn rời đi, thân thể của anh vẫn ‘tệ xá’ trên cơ thể cô.

Cô hoàn toàn yếu thế hướng chỉ tay của anh lại càn quấy vén áo của cô lên, sắp kéo đến bộ ngực...

“Dừng... Dừng lại!” Cô đỏ mặt vội đưa tay ngăn anh lại nhưng anh lại ngoảnh mặt làm ngơ muốn nhìn thân thể cô.

Dưới ánh đèn nhẹ dịu, mặt cô hơi ửng đỏ, dưới bộ quần áo đơn giản kia là một thân thể mềm mại thơm ngát đến không tưởng, da thịt như ngọc như ngà mịn màng như tơ lụa gấm vóc hạng nhất. Cô ngưng ngưng mà ủy mị tình tứ làm cho từng dây thần kinh của anh rung lên vì xúc động, trong nháy mắt anh như mất đi không chế.

Anh thấy bộ ngực của cô phập phồng lên xuống, bàn tay cách lớp áo lót mỏng manh gọi cảm nắm chặt ‘chỗ mềm mại’ nở nang đó, môi lạnh như băng của anh đặt lên môi cô, hương thơm ngọt ngào tràn ngập trong khoang miệng anh mà cô khi đang ở thể giả giữa cũng trở nên vô lực, nước đầy thuyền trôi mà thuận theo.

Bất ngờ không kịp phòng bị một hồi chuông điện thoại di động vang lên phá vỡ không khí mờ ám của hai người, anh vẫn không muốn buông cô ra, điện thoại vang lên nhiều lần, cô mở mắt ra, anh mới buông lỏng cô.

“Thật xin lỗi!” Anh áy náy nói một tiếng rồi vội quay đầu đi.

“Không sao!” Cô ngồi dậy sửa sang lại quần áo, lấy tay vuốt vuốt chỗ tóc rối loạn cảm di động lên.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói: “Cô Diệp, bệnh tình của bà ngoại cô chuyển biến khẩn cấp, cô có muốn tới đây xem không?”

“Vâng, tôi sẽ tới ngay.” Cô cúp điện thoại vội vã đứng dậy.

“Anh đưa em đi qua đó.” Lục Hãn Thu đứng dậy, với lấy chìa khóa xe ở trên bàn.

Anh bước đi phía sau cô, sắc trời đã tối, bên ngoài thật lạnh, một chiếc áo khoác còn giữ nhiệt độ cơ thể nhẹ nhàng choàng lên người cô, cô đột nhiên quay đầu lại thấy anh ân cần lo lắng nhìn cô.

“Cảm ơn.” Cô cúi thấp đầu nói.

Cô cảm thấy rất rối bời, nhiệt tình trong nháy mắt kia... là bởi vì yêu... hay là bởi vì điều khác...

Tiếp xúc thân mật như vậy, thật sự cô không bài xích, một chút cũng không.

Xe chạy rất nhanh đến viện điều dưỡng, Diệp Hàm Hương đẩy cửa xe, vội vàng chạy tới phòng bệnh của bà ngoại.

Mở cửa phòng bệnh, cô thấy bà ngoại nằm trên giường bệnh cần phải dựa vào máy trợ hô hấp, cả gian phòng im lặng, cô đau lòng đi tới trước giường bệnh nhẹ gọi: “Bà ngoại!”

Bà ngoại nghe được giọng cô, từ từ mở mắt, nhìn cô một cái, hai mắt lại từ từ nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

“Hương Hương, đừng buồn... “Bà ngoại tiều tụy vì bệnh tật, mỗi một chữ nói ra đều rất khó khăn.

“Bà ngoại, người sẽ không sao! Con nhất định sẽ kiếm được bác sĩ giỏi nhất chữa khỏi bệnh cho người.” Diệp Hàm Hương dựa lại gần bà ngoại đau lòng nói, cứ mặc cho nước mắt không ngừng chảy xuống mà hết thấy cảnh tượng này đã rơi vào tầm mắt của Lục Hãn Thu.

“Tiểu Hương, bà ngoại không sao chứ?” Lục Hãn Thu ân cần hỏi.

Một giọng nam trầm thấp vang lên lần nữa thúc giục bà ngoại đột nhiên mở hai mắt ra.

“Tiểu Hương, cậu... cậu ta là ai?” Bà ngoại nắm chặt tay Diệp Hàm Hương, quan sát Lục Hãn Thu.

“Anh ấy...” Diệp Hàm Hương liếc nhìn Lục Hãn Thu sau đó lại dời tầm mắt về bà ngoại: “Anh ấy là tổng giám đốc công ty của con.”

Bà ngoại thở phào nhẹ nhõm rồi nhắm mắt lại.

Diệp Hàm Hương thấy bà ngoại nhắm hai mắt lại, tới gần Lục Hãn Thu kéo anh ra ngoài phòng bệnh nhỏ giọng nói: “Anh về trước đi, em muốn ở lại chăm sóc cho bà ngoại.”

“Được rồi, em cũng phải chú ý sức khỏe của bản thân.” Lục Hãn Thu xoa bóp ấn đường: “Vậy anh về trước.”

Diệp Hàm Hương nhìn anh cất bước rồi đi liền thở phào nhẹ nhõm xoay người trở lại giường bệnh của bà ngoại.

“Hương Hương... Không cần gạt bà ngoại.”

Trong căn phòng tĩnh lặng, giọng nói bà ngoại nghe thật đau buồn, mỗi một chữ nặng nề giáng vào Diệp Hàm Hương, lòng cô trầm xuống sau đó cuộn người lại giống như đứa trẻ vừa làm sai chuyện.

“Từ nhỏ bà ngoại đã dạy con đừng dòm ngó đến những người có tiền... Con còn trẻ không hiểu chuyện, không chịu nổi hấp dẫn, bà ngoại hiểu... Những người này tuy ngoài thì ngọt ngào nhưng trong lại đáng ghét, con phải nhớ kĩ lời ngoại khuyên nếu như không muốn dẫm lên vết xe đổ của mẹ con ngày trước... Bà ngoại già rồi, không thể ở cạnh con mãi, chuyện gì cũng đều phải tự mình suy xét, lường trước...”

“Bà ngoại, con sẽ nghe lời người, người mệt rồi đừng nói thêm nữa!” Hơi thở bà ngoại yếu ớt, nói mỗi một câu cũng cực kì khó khăn, những lời đó càng làm lòng cô thêm mờ mịt, nặng nề, trái tim cũng trở nên lạnh hơn.

Lần đầu tiên trong hai mươi ba năm cô thấy tình cảm của mình chớm nở nhưng đã khô héo trong nháy mắt.

“Bà ngoại, con sẽ nghe theo người...” Diệp Hàm Hương nhìn bà ngoại, khóc không thành tiếng.

Kha Đồng là bạn hàng xóm từ nhỏ của cô, đã thích cô nhiều năm. Nhưng cô lại không thích Kha Đồng mặc dù anh ta vẫn thích cô, có lúc cô cảm thấy mình thật xấu xa, luôn luôn cự tuyệt người thích mình.

Giống như tất cả các cô gái trên đời này, cô cũng có mơ ước đối với tình yêu và hôn nhân của chính mình nhưng ngay từ nhỏ cô đã được cảnh báo khiến cô luôn phải kìm nén cảm xúc thật của bản thân. Cô có thể lạc quan, không lo không nghĩ, tự tạo niềm vui cho bản thân nhưng phải xóa đi tình cảm chân thành ấy.

Giờ phút này cô muốn xin lỗi với trái tim của mình bởi vì cô không thể lắng nghe những thổn thức, những nhiệt thành của nó.

Nếu có thể làm cho bà ngoại vui vẻ vậy thì cô sẽ từ từ tiếp nhận người mà mình không thích. Nhưng vấn đề khẩn cấp trước mắt là phải giải quyết tiền viện phí của bà ngoại, cô biết chỉ cần tiếp tục trị liệu ở viện điều dưỡng bà ngoại sẽ khá hơn.

“Cô Diệp, bạn của cô thật tốt, tối hôm qua đã thanh toán toàn bộ tiền viện phí cho bà ngoại cô, sau này tất cả chi phí trị liệu cô không cần lo lắng nữa.” Buổi sáng bác sĩ đến thăm khám, tiến lại gần Diệp Hàm Hương nói.

Diệp Hàm Hương vô cùng kinh ngạc, cô biết là Lục Hân Thư, cô đang muốn tuyệt giao với anh nhưng giờ lại nợ anh một phần ân tình... Cô nhất định phải trả lại đủ tiền viện phí cho anh.

Thu xếp ổn thỏa cho bà ngoại, lúc cô trở lại công ty lập tức gọi điện cho anh.

“Nếu như anh nhớ không lầm thì đây là lần thứ hai em chủ động gọi cho anh.” Bên đầu kia điện thoại giọng Lục Hân Thư làm trái tim cô khẽ rung động.

“Ừ, bác sĩ nói có người đã giúp em thanh toán viện phí cho bà ngoại, em biết là anh, cảm ơn anh, em sẽ cố gắng làm việc thật tốt để kiếm tiền trả lại anh.”

“Không cần gấp gáp, chúng ta là bạn bè mà.” Cô nghe được giọng Lục Hân Thư có chút nóng nảy.

“Còn nữa, cảm ơn áo khoác của anh, em sẽ trả anh khi có thời gian.”

“À, không cần đâu.”

“Tại sao?”

“À... Quên nói em biết, anh tạm thời đi công tác ở nước ngoài nên em cứ giữ áo khoác dù anh được không?”

“Haha, được, Lục tổng quả là người bạn rộng.” Diệp Hàm Hương cười khẽ.

“Đừng gọi anh như vậy, sau này gọi anh là Hân Thư nhớ chưa?”

“Hân Thư?” Cô lẩm bẩm, lập tức cảm thấy hai người như xích gần nhau hơn, những lo âu phức tạp lại không ngừng kéo đến, tuy áy náy nhưng lại khuấy động trái tim cô.

“Vui ghê! Đây là lần đầu tiên em gọi anh như vậy.” Anh cười một tiếng.

“Em... đi làm việc.” Mặt cô đỏ ửng, vội vã cúp điện thoại.

Điều duy nhất cô có thể làm chính là từ khoảnh khắc đó cố gắng duy trì khoảng cách an toàn hoặc kéo xa khoảng cách thân mật với anh, mà không phải vì vô tình hay cố ý đến gần anh hơn.

**

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ rơi vào giữa sàn nhà chói lọi, Diệp Hàm Hương bận rộn thu dọn lại các món đồ chơi trên kệ.

Nhiều ngày không gặp Lục Hân Thư, nỗi nhớ tựa như không ngừng lại dù là một khắc, rõ ràng lý trí bảo cô trốn tránh nhưng tình cảm luôn đi ngược với lý trí, cô không có cách nào khắc chế được nỗi nhớ bất tận đó. Khi uống nước, lúc nhìn bóng cây bị gió thổi đung đưa ngoài cửa sổ, lúc đi bộ hoặc làm một động tác lơ đãng nào đó cô đều nhớ đến anh.

Thì ra cảm giác khi một người chiếm hết suy nghĩ của mình mà bản thân lại không cách nào biết được bất kỳ tin tức của anh thật khó chịu.

Anh bận lắm sao? Có người phụ giúp anh không? Anh ở nước ngoài có tự biết chăm sóc tốt cho bản thân hay không? Anh... sẽ như bản thân mình nhớ anh thật nhiều hay lúc tỉnh có nghĩ đến mình không?

Nhưng mình thật sự không là gì của anh, đơn giản chỉ là một người bạn bình thường mà thôi. Mình bỏ ra tình cảm là chuyện của mình, anh không thích mình là chuyện của anh. Sao điều bà ngoại luôn căn dặn nhắc nhở mình lại cứ để ngoài tai thế kia?

Rõ ràng không nên suy nghĩ nhưng sự nhớ nhung này không do bản thân mình nắm giữ.

Cô đang suy nghĩ miên man, nhớ lại lúc cô cùng anh tiếp xúc thân mật thì điện thoại di động của cô chợt vang lên... Khi cô nghĩ đến anh thì đúng lúc anh gọi tới, cô hít một hơi thật sâu, nhận điện thoại.

“Tiểu Hương, anh về rồi.” Đầu dây bên kia là giọng nói quen thuộc làm mũi cô chua xót, cổ họng nghẹn ngào đến nỗi nói không nên lời.

“Tiểu Hương, em có đang nghe không?” Lục Hân Thư nóng nảy hỏi.

“Có ạ.” Giọng nói vang lên trong không khí tĩnh lặng, cũng khiến cho người ở đầu dây bên kia thêm mong đợi.

“Thật sự rất nhớ em!” Lục Hân Thư không cách nào che giấu tình cảm của mình xuyên qua đầu dây bên kia, quả thật làm cô động lòng.

Mà cô lại không biết trả lời như thế nào, rõ ràng là thích lại không thể nói ra miệng...

“Giờ anh đến chỗ em, anh cúp đây.” Anh không chờ cô đáp lại điều gì nhanh chóng cúp điện thoại.

Cô không biết giờ phút này Lục Hân Thư đang từ đại sảnh ở lầu một của công ty chuẩn bị đi thang máy lên tầng lầu chỗ cô, thân đang mặc vest đen chỉnh tề, anh ăn mặc chỉnh chu so với bình thường lại đẹp gấp mười lần, làm cho người xung quanh phải ghé mắt nhìn anh.

Trên tay anh cầm một bó hoa hồng tươi rói, kết hợp với trang phục làm người ta bất giác suy đoán anh đang muốn đi gặp người nào để cầu hôn.

Bởi vì anh ngày nhớ đêm mong một người mà giờ phút này lại đến chỗ người đó càng ngày càng gần, trong lòng kích động dữ dội dù bề ngoài vẫn cứ là bình thản, chỉ ẩn dưới khóe miệng kia lại không che giấu được sự vui sướng.

“Hân Thư.”

Một giọng nói ngọt ngào truyền đến, Lục Hân Thư quay đầu thì thấy người bạn thanh mai trúc mã của anh, Lộ Lily đang đứng ở đại sảnh tiếp khách nhìn anh ngoắc ngoắc tay mỉm cười, quần áo lụa mỏng trắng tinh kết hợp với làn da trắng khiến cô trở nên xinh đẹp động lòng người.

“Hà? Lily, em về rồi sao?” Anh đứng tại chỗ nghi ngờ hỏi.

“Ừ, sao anh không tới đón em?” Lộ Lily đi giày cao gót bước tới, tạo ra tiếng lanh lảnh theo mỗi bước chân trên sàn nhà.

Du học trở về cô càng thêm trưởng thành hơn, hơn nữa thời trang nhã cũng giúp cô trở nên cao quý thu hút ánh nhìn.

“Hoa rất đẹp, cảm ơn anh.” Cô không khách khí đoạt lấy bó hoa, hướng mũi ngửi ngửi bó hoa.

Lục Hân Thư không biết làm sao, anh không nghĩ tới lại xảy ra tình huống làm cho bản thân không biết nên ứng phó thế này.

“Hân Thư, em vừa mới xuống máy bay nên đói bụng chết đi được, chúng ta lên nhà hàng trên tầng kiểm chút gì bỏ bụng được không?” Lộ Lily không hề kiêng dè khoác tay anh vô cùng thân mật.

Anh nhìn về phía tầng lầu Diệp Hàm Hương đang làm việc một cái sau đó móc điện thoại di động ra.

“Tiểu Hương, anh có việc đột xuất, gặp em sau nhé!”

“Không sao, anh bận việc thì đi đi.”

Anh cúp điện thoại, Lộ Lily kéo tay anh đi vào thang máy.

Mà bên kia, Diệp Hàm Hương lại cảm thấy buồn buồn, chẳng thiết suy nghĩ đến điều gì nữa.

“Này, có biết vừa rồi mình thấy cái gì không?” Tiểu Tây chạy tới, hào hứng nói với cô.

“Có cái gì làm cậu hào hứng như thế?” Cô tò mò nhìn Tiểu Tây giống như vừa mới tìm ra được điều gì hay ho lắm.

“Mới vừa rồi nhìn thấy Lục tổng đi với một cô gái rất xinh đẹp, ăn mặc trang nhã, tóc dài thướt tha, trông rất thanh lịch cao quý tựa như một cô công chúa.” Tiểu Tây mặt mày hớn hờ nói.

“Là sao?” Diệp Hàm Hương cúi đầu sửa sang lại mặt hàng trên giá, giọng nói trầm thấp.

“Vốn dĩ anh ấy cầm một bó hoa đi vào, mọi người cũng rất tò mò, không nghĩ là bạn gái anh ấy xuất hiện, đúng là một đôi vương tử công chúa trời sinh, thật là hâm mộ.” Hai tay Tiểu Tây úp trên mặt, đáng vẻ say mê không ngớt.

“Tiểu Tây, cậu trông giúp mình một lát, mình đi rửa tay.” Diệp Hàm Hương cúi đầu bước nhanh, Tiểu Tây nghi ngờ nhìn cô, chợt ý thức được gì đó, tự trách cái miệng không biết giữ bí mật của mình.

Diệp Hàm Hương đứng trước bồn rửa tay, cảm thấy trong lòng chua xót, ê ẩm, không cách nào đè nén được sự khó chịu, trái tim như mờ mịt, thất lại từng cơn.

Mở vòi nước rửa mặt mấy lần nhưng hốc mắt vẫn còn ửng đỏ, cô dùng khăn giấy lau sạch sau đó đi ra ngoài.

Lúc cô đi vào khu bán hàng cho bà mẹ và trẻ sơ sinh do thất thần nên va đụng rất mạnh vào một người.

“Hương Hương, anh rốt cuộc đã tìm được em rồi.” Giọng nói quen thuộc truyền đến Diệp Hàm Hương ngẩng đầu lên.

Kha Đồng đứng trước mặt cô, “Hương Hương, nói cho em biết, lần này anh trở về nhất định theo đuổi em, nếu em không đồng ý anh sẽ nói với bà ngoại của em”

Diệp Hàm Hương ngẩng đầu lên, lòng đầy nghi hoặc, dĩ nhiên cô biết bản thân mình chưa từng có ý gì với Kha Đồng.

“Anh đang uy hiếp tôi ư?” Cô lạnh lùng hỏi.

“Em khóc hả?” Kha Đồng nhìn chằm chằm viên mắt đỏ ửng của cô, dĩ nhiên không để ý đến ai tự nhiên đưa tay nắm cằm của cô.

“Buông ra.” Cô đẩy tay anh ta xong quay lưng trở lại làm việc.

“Hương Hương, chiều tan ca anh sẽ tới đón em, mặc kệ thế nào, anh hi vọng em có thể suy nghĩ thật kĩ chuyện của chúng ta.” Kha Đồng nói xong bước nhanh rồi đi.

Câu nói của anh ta làm cho Diệp Hàm Hương thêm kinh ngạc, rất lâu mới bình tĩnh lại được.

Tuy rằng cô biết Kha Đồng thật sự rất thích cô, nhưng cô lại không thích anh ta, cảm giác thích hay không thích rất rõ ràng. Cô biết trong lòng mình rõ ràng không hề thích Kha Đồng nhưng bà ngoại đã nói nếu như có một người thật sự tốt với cô, từ từ cô cũng sẽ thay đổi mà thích người đó.

Về phần có thay đổi để thích anh ta hay không cô thật sự không xác định được, bởi trong giờ khắc này trái tim của cô chỉ thuộc về Lục Hân Thư, không có tâm tư đi yêu người khác, còn tin đồn trai gái của Lục Hân Thư thật sự làm cô tổn thương sâu sắc.

Cả ngày cô đều mất tập trung, chờ đến lúc tan việc mới đi ra ngoài cửa thì một trận mưa lớn đổ ào xuống.

Người qua kẻ lại, cô đứng cạnh một cây cột nhìn giọt mưa rơi, ánh trời chiều cũng trở nên long lanh, mưa bụi phát vào mặt, khe vuốt trái tim bị thương của cô.

Cô chợt nhớ đến truyền thuyết hồ ly giả con gái, có người nói hồ ly biến thành người xuống nhân gian tìm kiếm ái tình, do không gặp gỡ được ái tình, không chiếm được tình yêu chân thành nào nên đã gào khóc tạo thành mưa rơi.

Đối với việc chia ly vẫn chưa sẵn sàng thích ứng, chỉ có bản thân là ngu ngốc ngờ nghệch, khổ sở trong lòng nhưng không biết phải làm sao...

Tiếng cười như chuông bạc gây sự chú ý của cô, chỉ thấy Lục Hân Thư che dù, dìu một cô gái rất xinh đẹp đến một chiếc xe hơi, rất ga lăng mở cửa xe cho cô gái.

Những người xung quanh được mùa ganh tị, hâm mộ ra mặt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cảnh tượng kia khiến trái tim Diệp Hàm Hương thoáng nhói đau, cô vội quay đầu không để anh nhìn thấy mình, không để ý trời vẫn đang mưa chạy ra ngoài, mặc cho nước mưa rơi đầy người.

Thì ra cho tới nay, chỉ có mình cô là tự đa tình... Cô cắn chặt môi, mặc cho cảm giác đau đớn trong lòng, mặc cho mưa rơi ướt đầm cả người, ngay cả thờ cũng thấy khó khăn.

Từng giọt nước mắt nặng nề rơi xuống hòa cùng nước mưa, cô nín chặt môi cảm nhận nỗi khổ sở trong lòng. Trong lúc cô chạy vào mưa không hiểu tại sao Lục Hân Thư bỗng nhiên quay đầu, anh ngơ ngàng nhìn màn mưa mờ mịt xung quanh, trong lòng đột nhiên lo lắng.

Bước nhanh vào trong cửa hàng tổng hợp, lúc nghĩ đến việc được gặp cô anh vô cùng vui vẻ nhưng lại được báo là cô đã về.

Anh nhanh chóng ra ngoài, cũng không để ý mưa vẫn còn rơi đi vào trong mưa, mở cửa nhanh chóng khởi động xe xuyên qua màn mưa tìm kiếm bóng dáng cô. Nhưng khi nhìn những người đi đường xa lạ ngoài cửa sổ anh vẫn không thấy cô, trong lòng buồn bã mất mát, đạp mạnh chân ga vội chạy tới nhà cô.

Vừa dừng xe Lục Hân Thư đã vội mưa chạy vào nhà trọ của cô, không để ý cả người ướt đầm anh gõ cửa nhà cô nhưng không có bất kỳ động tĩnh. Anh gọi điện cho cô hết lần này đến lần khác, cô đã tắt máy từ lâu.

Anh vẫn đứng chờ ngoài cửa nhà cô mà Diệp Hàm Hương vì thấy xe anh ngoài cửa lại không về nhà, quẹo vào một con hẻm ngòi chồm hồm ở đó suốt đêm.

Nội tâm đấu tranh mãnh liệt hành hạ cô, một mặt rất hận anh tại sao có bạn gái đẹp như thế lại không nói với cô, mặt khác rất hận chính mình, bản thân không thể yêu lại muốn trói buộc anh, rõ ràng không phải là lỗi của họ.

Cô ngồi xôm ôm chặt mình, nước mắt chảy ròng rã lơ đãng ngủ thiếp đi.

Đến khi cô nghe tiếng xe của anh khởi động xa dần cô mới đứng dậy về nhà, bởi vì quá mệt mỏi cô nằm xuống liền ngủ thiếp đi.

Cô nằm mơ. Trong giấc mơ, Lục Hân Thư muốn cô làm bạn gái của anh.

Cô do dự thật lâu, không biết dùng khí từ đâu tới cô kìm nén gật đầu đồng ý với anh, khi cô tỉnh lại thì thấy Kha Đồng đang lo lắng nhìn mình, cô mới biết chuyện vừa rồi chỉ là mơ.

Cô mơ hồ đồng ý làm bạn gái của Kha Đồng.

Không quan tâm Kha Đồng ngăn cản, dù đầu óc choáng váng Diệp Hàm Hương vẫn đến công ty làm việc.

Bận rộn đến nửa ngày, cả người mệt mỏi lâng lâng, đột nhiên một cái tay nắm lấy cổ tay cô, dọc theo tay đối phương cô chậm rãi ngẩng đầu lên thấy mặt Lục Hân Thư vô cùng hốc hác tiêu tụy.

“Anh...” Cô không nghĩ tới anh đột nhiên xuất hiện, trong lòng chợt vui mừng nhưng sau lại cảm thấy tinh thần chán nản, lòng cô trầm xuống đến mức lạnh như băng, cô ngẩng đầu lên im lặng nhìn anh cười.

“Tiểu Hương, anh...” Anh có chút kích động, mặc dù một môi trên mặt đã bán đứng anh nhưng giờ phút này lòng anh vô cùng kích động nói không ra lời.

Rốt cuộc anh đã nắm chặt tay cô, không cho cô chạy mất, anh hận không thể thông báo với thế giới cô là người con gái anh yêu nhất, vĩnh viễn không để cô thoát khỏi anh.

“Hân Thư, nói cho anh biết một tin tốt.” Cô nháy mắt nghịch ngợm cười cười.

“Hử? Tin tốt gì?” Anh hỏi hớp, khó chịu mà không rõ nguyên do.

“Không phải anh vẫn cười em vì không có ai thích, sau này sẽ là một ni cô sao?” Cô cúi đầu cười sau đó ngẩng đầu lên, “Nhưng chắc là không, em đã đồng ý làm bạn gái của một người bạn.”

Anh nhìn cô, đôi mắt kia trong suốt xinh đẹp, không gọn một tia giả dối nhưng lúc này đây anh lại mong một tí gì giả vờ tồn tại trong đôi mắt ấy, chỉ là một trò đùa dai, lừa gạt anh mà thôi.

Đáng tiếc cô không có...

Anh nhẹ nhàng buông tay cô ra, sau đó xoa xoa đầu cô, “Cô gái nhỏ muốn yêu rồi.”

“Ừ, em muốn ăn tối cùng anh ấy dưới ánh nến lãng mạn.” Cô ngây thơ cười nhưng không ai phát hiện ngay khóe miệng cô thoáng một chút buồn tủi. Cô mong anh sẽ nói em là cô gái của anh, không cho phép người khác cướp mất.

Đáng tiếc anh không có...

Lòng anh vô cùng chua xót, miễn cưỡng lắm mới cười cười một tí, “Ừ, mừng cho em.”

Anh vỗ bả vai cô một cái rồi xoay người rời đi, còn cô thì lấy tay che ngực như muốn ngã nhào, tay chột vịn ở thành bàn để không bị ngã xuống đất nhưng cõi lòng đã sớm tan nát.

Anh càng đi càng xa càng cảm thấy thật cô đơn trống trải, lòng buồn đau khổ sở, cảm thấy thờ cũng vô cùng khó khăn.

Yêu cô không phải cô vui thì mình vui, cô buồn thì mình buồn sao? Vậy tại sao khi thấy cô vui mừng có được một người quan tâm yêu thương thì mình lại đau khổ thế này? Lục Hân Thư, người quả thật rất ích kỉ!

Trở về phòng làm việc anh không còn lòng dạ nào xử lí đồng văn kiện chất đầy trước mặt, nhanh chóng ra khỏi tòa nhà chạy xe ra vùng ngoại ô.

Đến một căn biệt thự xa hoa sang trọng nhưng không một bóng người, Lục Hân Thư mở cửa chính đi vào.

Anh nhớ tới mình và ông nội từng sống ở đây rất vui vẻ, nhưng giờ người đang ở nước ngoài nếu không anh đã có một tri kỉ để trút bầu tâm sự.

Anh ngồi ở phòng khách được trải thảm lông dê mềm mại, mở tủ lạnh lấy một lon bia, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Cho dù trong lòng vô cùng mất mát nhưng uống say rồi sẽ không sao, chỉ là khi nghĩ đến cô có người để yêu để lo lắng cho mình thì anh chợt cảm thấy được an ủi phần nào. Nếu mình thích mà không thể có được vậy thì để cho cô có được cuộc sống và tương lai của riêng cô.

Chẳng qua cô đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng anh, bất kể thế nào cũng cảm thấy trong lòng vô cùng trống rỗng, cứ âm ỉ đau đớn.

Mình đã chậm một bước, anh lắc đầu cười khổ, lại uống xong một lon bia.

Cả buổi tối, những lon bia vương vãi khắp sàn nhà, anh ngửa đầu tựa vào ghế salon, nhìn trần nhà, một giọt nước trong suốt lấp lánh chảy xuống theo khóe mắt.

Anh biết cô đã không thuộc về anh, ngay cả có cô, không, ngay cả tư cách theo đuổi cô cũng không có.

Cũng không phải không muốn đi đoạt lại cô, chỉ vì trong lòng quá quan tâm một người, anh không đành lòng.

Phải biết lúc đó khi thấy cô mặt mày hớn hơ, vô cùng hạnh phúc nói với anh đã có người yêu, anh cảm giác như có một con dao vô hình đang đâm vào trái tim mình. Những khoảnh khắc ngọt ngào của cả hai trước đây trong nháy mắt liền trở thành khổ sở. Thì ra từ lúc bắt đầu cho đến nay anh không phải nắm được mặt ngọt mà chỉ là rượu đắng mà thôi.

Anh có thể ngang ngược bá đạo, không từ thủ đoạn nào nhưng bởi khuôn mặt luôn rạng ngời, cực kì dễ thương kia đã làm anh đầu hàng. Anh chỉ có thể tự trách bản thân đã chậm một bước, lần nữa do dự để có được lòng của cô.

Rốt cuộc anh đã biết rõ loại cảm giác đó chính là yêu, anh từng nghĩ chẳng qua là bản thân rung động nhất thời, cảm thấy cô khá thú vị hoặc là chỉ mê đắm thân thể hấp dẫn của cô, nhưng khi cô cười tươi như hoa lòng anh cũng kích động vui lây.

Khi cô đau buồn thì anh cũng đau buồn, khi cô khó khăn thì anh cũng bận lòng mà suy tư giúp cô loại đi những phiền muộn, khi cô lựa chọn rời xa anh thì anh vô cùng khổ sở, lúc đó anh mới cảm giác được đó là yêu.

Nhưng anh yêu cô nhiều như vậy, muốn cung chiều cô, quan tâm cô, chăm sóc cô, bảo vệ cô thật tốt để cô vui vẻ hạnh phúc thì bắt buộc phải dùng lại, đáng tiếc không còn kịp nữa.

Anh không biết mất bao lâu mới có thể xóa đi nụ cười rạng rỡ của cô cứ luôn hiện hữu trong trí óc của anh. Anh chỉ muốn cô sẽ luôn gặp được những điều tốt đẹp, dù người trong lòng cô không phải anh mà là một người đàn ông khác nhưng cô được yêu thương được vui vẻ thì anh cũng yên tâm.

Nước mắt chảy ở khóe mi, anh là một người cho tới bây giờ chưa hề rơi nước mắt vì ai, thân là tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị, là người thừa kế duy nhất nên từ nhỏ anh được giáo dục rất nghiêm khắc.

Anh chưa bao giờ biết cái gì gọi là vui vẻ, gia đình giáo huấn rất nghiêm khắc, sai sẽ bị phạt rất nặng để anh trở thành người nổi nghiệp, bù lại anh cũng mất đi cảm xúc tâm hồn.

Có người nói anh máu lạnh vô tình, người thì nói anh bất cần đời, có người bảo anh không từ thủ đoạn nào, nhưng tất cả những thứ này đều do từ nhỏ đến lớn anh đã phải tiếp xúc thường xuyên mà thành.

Khi đó anh chỉ là một thằng bé rất hồn nhiên, ngây thơ, anh cũng thích nghịch ngợm, quậy phá gây sự, tươi cười vui vẻ nhưng trên người lại mang trọng trách khiến anh trở thành một người mặt mày thâm trầm không từ thủ đoạn đoạt những thứ mình muốn.

Cho đến khi gặp được cô, Diệp Hàm Hương, anh mới biết tận sâu trong tâm khảm mình vẫn còn khát vọng.

Đáy lòng bị khuấy động mãnh liệt nhưng khi đến gần cô thì luôn thấp thỏm lo lắng, chỉ sợ không cẩn thận cô sẽ chạy mất cho nên anh từ từ đến gần cô, cũng hết sức không chế tình cảm mãnh liệt như thủy triều của mình. Dù có lúc không kìm chế nổi lại vượt ranh giới đụng chạm cô nhưng một khắc kia lại không chế được mà giải quyết ổn thỏa.

Nhưng giờ phút này lòng lại đau, rất đau.

Thế giới tình cảm của anh sớm đã sụp đổ hoàn toàn, không còn sót lại bất cứ điều gì. Cô rõ ràng đã dập tắt nụ cười của anh, làm cõi lòng anh tan nát, mắt anh mờ lung ngấn nước.

“A... Không ngờ Lục Hân Thư ta cũng có ngày hôm nay.” Anh tự giễu một câu, từ từ nhắm hai mắt lại.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, anh cầm lên, người gọi là Lộ Lily, anh liền bấm tắt, ném ngược điện thoại lên ghế salon. Bây giờ tâm trạng anh vô cùng nặng nề cho dù đó là bạn thân từ nhỏ anh cũng chẳng buồn để tâm, trong lòng anh chỉ muốn có cô, nhớ tới cô thôi.

Bên ngoài sắc trời âm u, giờ này có lẽ cô đang ăn tối cùng người yêu.

Bất tri bất giác lại nhớ tới lần chạy đến nhà cô ăn mì, tuy chỉ cùng cô ăn một chén mì rẻ tiền lại không có tí bổ dưỡng nào nhưng quả thật rất may mắn, nếu có thể anh mong mỗi tối được ăn mì cùng với cô, sau đó nói chuyện phiếm, thật sự vô cùng ấm áp yên bình.

Điện thoại di động lần nữa lại vang lên, anh không nhìn được mà với tay cầm lên, toan định tắt nhưng một cái tên quen thuộc nhảy vào mắt anh, vội ngồi thẳng người, rượu cũng tỉnh hơn phân nửa.

Là cô! Cô gọi điện cho anh!

Tay anh run run cầm điện thoại ở trước mặt, kích động đến không biết làm sao, thật lâu mới dè dặt cẩn thận nhận điện thoại.

“Hân Thư... Em thật khổ sở!” Bên đầu kia điện thoại, giọng cô đứt quãng truyền đến, cô khóc nức lên không ngừng.

“Sao vậy? Có thể nói cho anh biết không?” Anh nghe tiếng khóc thương tâm của cô, sốt ruột nóng lòng như ngồi trên chảo lửa nhưng lại không biết phải làm gì.

“Ừm... Hân Thư...” Cô ồ dột lại khóc nghẹn ngào không thể nói bất kì điều gì, anh ở đây chỉ nghe ở chỗ cô có tiếng xe, tiếng cười nói lại không biết cô đang ở đâu.

“Ngoan, đừng khóc, nói cho anh biết em đang ở đâu, anh lập tức tới đó.” Anh không ngừng an ủi cô, bia rượu trong người như tan, đầu óc hoàn toàn tỉnh táo.

“Em... Nơi này là... Quảng trường Thời Đại...” Tiếng cô tiếp tục đứt quãng truyền đến.

“Em ngoan ngoãn ở ngay chỗ đó, đừng rời đi, anh lập tức tới tìm em” Anh vừa dặn dò vừa đi ra ngoài cửa, thậm chí quên mang cả áo khoác.

Quảng trường Thời Đại đèn sáng lấp lánh, người qua kẻ lại đông nghịt, bên trong quảng trường lốm đốm ánh đèn bao quanh bề phun nước, tiếng cười nói chung quanh rộn rã không dứt.

Lục Hân Thư dừng xe ở ngoài bãi đậu xe, bước nhanh vào quảng trường, anh không ngừng tìm kiếm trong đám đông, lòng như lửa đốt hận không thể dùng luật ngưng động cho dừng toàn bộ thế giới để anh có thể dễ dàng tìm thấy cô.

Rốt cuộc anh nhìn thấy cô ngồi gần bề phun nước, hai tay ôm đầu gối, mắt chôn ở đó không hề nhúc nhích.

Anh lặng lẽ đến gần, ngồi bên cạnh, ôm bả vai cô.

Động tác đó làm Diệp Hàm Hương chợt giật mình, khi cô thấy rõ ràng đó là anh, nước mắt lại tràn bờ mi.

“Đưa ngốc! Em sao vậy?” Anh ngồi xổm trước mặt cô, nắm bàn tay lạnh như băng của cô.

“Em...” Cô cúi đầu, nước mắt rơi tí tách trên mu bàn tay anh.

“Có phải hân ta ức hiếp em không?” Anh nắm tay cô ân cần hỏi.

“Ăn tối xong, lúc đi tản bộ anh ta muốn hôn em nhưng em lại không muốn, anh ta tức giận bỏ lại em rồi đi mất.” Cô lau một bên nước mắt, “Em không có cách nào tiếp nhận anh ta, chỉ có thể khiến anh ta đau lòng... Em thật áy náy...”

Nghe cô nói một hồi như vậy, trong lòng anh lại tự nhiên dâng lên một niềm vui mừng không rõ lý do, dùng sức ôm cô vào trong ngực, mặc cho cô khóc bù lu bù loa nước mắt nước mũi chảy ròng ròng lên ngực anh.

“Đưa ngốc, sẽ không đâu, không thích chính là không thích, đừng nên miễn cưỡng bản thân, em không biết sao?” Anh nhẹ giọng nói với cô. Vô thức chạm vào trán của cô, một mùi thơm ngát thấm vào ruột vào gan, anh không nhìn được đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cô, hai tay ôm cô càng chặt hơn.

Trần ngập cõi lòng đều là cô. Cảm giác thoải mái, nhẹ nhàng, êm dịu, từng thứ từng thứ vô cùng chân thật chấn động tim anh, cảm giác rất thỏa mãn mà trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

“Em như vậy có mắt mặt quá không? Em mới nói yêu anh ta chưa được nửa ngày đã chia tay, thật là xấu hổ...” Hai mắt cô chan chứa nước mắt, nhìn thế nào cũng thấy rất đáng yêu.

Mọi người xung quanh đều chú ý tới đôi trai tài gái sắc.

“Sẽ không, sẽ không ai dám chê cười em cả.” Anh chợt có chút hận mình, một câu nói bông đùa lại vô tình gây áp lực cho cô, rõ ràng cô đang rất khổ sở mà bản thân lại có thể âm thầm vui vẻ.

Nhưng quả thật loại cảm giác đó rất mãnh liệt, vô cùng vui sướng hạnh phúc, anh không có cách nào kìm chế được.

“Hình như em đã gây ra một chuyện xấu, làm tổn thương người khác.”

“Không có, thật sự không!” Anh nhìn cô chớp chớp đôi mắt còn đọng nước, cảm thấy cô quá đơn thuần. Anh nắm bả vai cô, tự nhiên nảy sinh một sự yêu thương vô hạn, “Đứa ngốc, làm bạn gái của anh được không?”

“Hả?” Cô vô cùng kinh ngạc, ngược mắt nhìn anh, khóe mi vẫn còn đọng nước mắt.

“Làm bạn gái của anh.” Anh không kìm chế được mà đặt một nụ hôn thật sâu lên trán cô, còn cô thì khăn trương phải nhắm hai mắt lại.

“Đồng ý với anh được không?” Anh kéo tay cô, chuyển tâm nhìn vào mắt cô.

“Anh...” Cô muốn nói lại thôi, nhưng vẫn lấy hết dũng khí hỏi: “Anh thích em ở điểm nào? Em rất bình thường huống chi lại chẳng có ưu điểm nào.”

“Thích một người đại khái không cần lý do, còn nếu cần một đáp án thì đó là khi ở cùng em anh rất vui vẻ, trước nay chưa từng vui vẻ như vậy.” Anh nghiêm túc nhìn cô, “Đồng ý với anh được không?”

“Ừ.” Cô cười, nặng nề gật đầu một cái, chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi với bà ngoại bởi cô thật sự không có cách nào lừa gạt bản thân, không cách nào xóa bỏ cảm giác chân thật nhất trong lòng.

“Biết em lâu rồi, lần này là ngoan nhất.” Anh nhéo nhéo mũi cô, cô nín khóc rồi mỉm cười.

Khi cô nhìn thật sâu vào mắt anh thì chợt môi anh ngậm lấy môi cô, có loại cảm giác tim đập thành thịch, tay cô bị anh dẫn dụ đặt trước ngực anh, theo sát nụ hôn của anh, cô hé mở hàm răng, đầu lưỡi mềm mại quấn quít lấy nhau, hai người khăng khít như môi với răng.

Cả hai rơi vào ý loạn tình mê, say sưa ngây ngất, cảm nhận nhịp tim đối phương, cùng với tiếng thở dồn dập mà nhiệt liệt của nhau xẹt qua hai lỗ tai.

“Đừng... Em ngộp thở mất...” Cô tránh thoát nụ hôn của anh, bắt đầu thở đều đều lại.

“Anh cũng vậy.” Anh liếm liếm môi môi dịu dàng nhìn cô, cũng không quan tâm đến những người chung quanh vừa nhìn thấy cảnh vừa rồi.

“Anh có muốn em gọi giúp xe cấp cứu không?” Cô nghịch ngợm nháy nháy mắt.

“Không cần.” Anh thẳng thắn nói, không so đo lời chọc ghẹo của cô.

Anh sung sướng như phát điên, quá ngọt ngào, quá mỹ diệu, quá kích động, thật sự có cảm giác hít thở không nổi, trăm mối cảm xúc ngổn ngang khiến anh không chịu nổi, do đó vấn đề cô hỏi lúc này là anh thật sự nghiêm túc trả lời cô.

“Cái này... Trước kia anh có hôn qua cô gái nào chưa?” Cô tò mò nhìn anh.

Anh sặc một cái, “Em hỏi cái này làm gì?”

“Em tò mò.” Cô nắm cổ tay anh, một mặt muốn truy hỏi tới cùng, mặt khác lại không muốn ép anh.

“Cô bé ngốc, anh chỉ hôn qua em.” Anh bẹo mặt cô, cưng chiều nói.

“Đáp án của anh, em rất hài lòng.” Trong lòng cô vẫn còn nghi ngờ, dù sao trước đó anh vẫn còn đi cùng một cô gái khác, nhưng... cô vẫn lựa chọn tin tưởng anh.

Bởi vì cô cũng ghét việc nghi ngờ dò xét này nọ, muốn biết anh có phải loại trắng hoa đa tình hay không, cô nghĩ thời gian sau này sẽ giúp cô khảo nghiệm, chẳng qua cô lại không ngờ tới mọi thứ lại phát sinh nhanh đến vậy.

Nhanh như vậy, anh như con ốc khuấy động thế giới yên tĩnh của cô, cuốn phăng cô vào vòng xoáy của anh. Và cô cũng nguyện ý như vậy. Cô thật rất yêu anh, vô cùng mãnh liệt.

“Đi thôi, anh dẫn em đến chỗ này.” Anh nắm tay cô ra khỏi quảng trường.

Cô rất thích được anh nắm tay, được đi theo anh bất cứ đâu bởi vì mỗi lần như vậy cô sẽ có cơ hội khám phá thêm một nơi mới mẻ trên thế giới mà mình chưa biết, cảm thấy thật hào hứng và phấn khích.

Xe chạy trên đường cao tốc, ánh đèn ven đường chợt lóe lên, đèn thành phố xa xôi thấp sáng nửa bầu trời giờ phút này cũng mờ ảo khuất xa dần. Cô biết bọn họ đã rời khỏi thành phố, về phần đi đâu cô không biết.

Rốt cuộc xe chạy vào một con đường nhựa, vòng qua một tòa nhà ánh sáng rực rỡ, cô nhận ra nơi đây là khu suối nước nóng.

Cô nhớ tới bọn họ đã từng xảy ra chuyện ở đây, bắt giặc đỏ mặt, mà xe đã lái vào bãi đậu xe từ từ dừng lại.

“Xuống xe đi.” Anh mỉm cười giúp cô mở cửa xe, sau đó nắm tay cô đi vào tòa nhà trước mặt.

Nhân viên phục vụ nhận ra ông chủ của họ, không nói bất kì điều gì.

Anh cứ như vậy lẳng lặng dẫn cô đi qua những ánh mắt đang trầm trồ tò mò, mà tay cô được anh nắm chặt, cô cảm thấy giống như có dòng nước ấm chảy lan vào tim mình, thật là ấm áp!

“Tiểu Hương, em biết không anh từng rất không thích nơi này, ngày đầu cất băng khánh thành anh cũng không muốn đến.”

Anh nắm tay cô đi qua bậc thang gỗ, nhìn khu suối nước nóng bốc khói mờ ảo, xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, thư thái, dễ chịu.

“Vậy sao anh lại tới?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Ừ, bởi vì ba anh, người rất nghiêm khắc, có lúc làm anh không chịu nổi.” Vừa nhắc tới ba Lục Hân Thư liền phiền não vỗ vỗ cái trán.

“Chỉ cần anh làm thật tốt, ba anh sẽ không quá nghiêm khắc.” Diệp Hàm Hương nhìn bộ dạng của anh, cười khẽ.

“Nhưng trong khoảnh khắc anh nhìn thấy em, ngược lại anh cảm thấy mình có chút may mắn khi ba đã quản anh. Nếu lúc đó anh chạy đi đánh golf có lẽ đã không gặp được em, nhưng cũng chưa chắc, dù sao em cũng đến công ty anh ứng tuyển, ngầm nghĩ lại thì chúng ta thật có duyên.

“Hơn cả duyên phận đấy chứ, so ra vẫn còn kém hơn người nào đó đã tạo ra những việc thật ‘trùng hợp ngẫu nhiên’.” Diệp Hàm Hương như nhận ra mưu kế của anh, cô cười xấu xa.

“Làm sao em biết?” Lục Hân Thư kinh ngạc nhìn cô.

“Bởi vì em nghe đồng nghiệp nói, Lục tổng của chúng ta thường ít lui tới khu vực cửa hàng quần áo, nhưng em lại cứ luôn chạm mặt với anh. Anh nói xem có phải trùng hợp không?”

“Không phải trùng hợp, mà là kể từ lần đầu tiên nhìn thấy em thì em vẫn luôn ở trong lòng anh.” Lục Hân Thư kéo cô vào trong ngực ôm thật chặt.

Thân thể chặt chẽ kề sát một chỗ làm nhịp tim Diệp Hàm Hương không khỏi tăng nhanh, trên mặt thoáng tia ngượng ngùng.

Suối nước róc rách khe ngân vang, chung quanh hoa tỏa hương thơm nhẹ nhàng như chôn bồng lai nơi hạ giới, anh ôm cô sau đó kéo cô vào một gian phòng.

“Chúng ta đi tắm suối nước nóng.”

Vẫn là gian phòng kia, hai người thay quần áo, mặc áo choàng tắm đi tới khu suối nước nóng.

Vì để tránh cho cô ngượng ngùng, anh quay lưng lại để cho cô cởi áo bước vào trong nước trước, sau đó anh mới đi xuống, hai người chia ra ở hai đầu, mặt đối mặt dựa vào nham thạch ngắm mình hường thụ.

Không khí tĩnh lặng giữa hai người lúc này là hoàn toàn hiếm thấy bởi lẽ khi bọn họ chung đụng là thao thao bất tuyệt, giờ phút này họ lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bởi vì chỉ sợ một cái nhìn tiếp xúc sẽ đánh vỡ giây phút tĩnh lặng này, mà sự yên lặng này quả thật hiếm thấy, bởi cả hai đang ở trong cùng một không

gian, có cảm giác rất an toàn.

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Hàm Hương ngủ thiếp đi, sau đó nghe có người gọi cô mở mắt ra, Lục Hãn Thư ở cách đó không xa, ý bảo cô trở về phòng vì bên ngoài đã bắt đầu lạnh.

Anh nhanh chóng bước lên bờ choàng áo tắm vào, cô cũng theo sau anh lên bờ mặc nhanh áo vào, bước nhanh đuổi theo anh.

Đẩy cửa phòng bước vào, Lục Hãn Thư liền nhắm mắt cau mày khi nhìn thấy chỉ có một cái giường, quay đầu lại nhìn thì thấy cô thật thuần khiết trong bộ váy trắng tinh khôi.

“Ngủ cùng nhau?” Anh tỉnh quái đêu đùa cô.

“Em ngủ ở ghế salon, anh ngủ trên giường đi.” Diệp Hàm Hương đi đến ghế salon, sau đó nằm xuống.

“Nhưng giường lớn như vậy thật là lãng phí...” Anh nhìn cô cười xấu xa.

“Anh ngủ trên giường là lãng phí á?” Cô không hiểu nghi ngờ nhìn anh, cuộn người trên ghế salon mặc cho tóc dài bung xõa.

“Nhưng mà...” Không biết lúc nào mà anh đã đi tới ghế salon, ngồi xổm trước mặt cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, đem một lọn tóc kéo ra phía sau tai của cô, sau đó thì thâm to nhỏ vào đó, “Anh ngủ trên giường mà không có em mới là lãng phí đó!”

Cô then thùng đồ mặt, kinh ngạc nhìn anh.

Anh vươn tay bế bổng cô lên, đi đến giường lớn khẽ đặt cô xuống, anh phủ lên người cô, không khí trở nên mập mờ, chung quanh tràn đầy hơi thở gấp gáp, ngọt ngào.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại cách áo choàng tắm của cô mà áp thật sát vào người mình, hôn lên môi cô, tận hưởng hương vị ngọt ngào mà cô đem lại, ánh mắt cô mê ly làm anh nhìn cô đến mê người.

Anh buông đôi môi ướt át mà ngọt ngào của cô ra, “Đưa ngực, thích anh nhưng tại sao chưa bao giờ nói ra?”

Cô nhìn anh, khắp khuôn mặt, từ cặp mắt sáng mũi đến đôi môi, đều đẹp đến động lòng người. Cô cảm giác ngực mình như đánh trống thật mạnh, tuy bị anh ôm chặt không thể thở nổi nhưng lại cảm thấy rất an toàn trong vòng tay anh.

Đúng vậy! Cô là người như thế, dù trong lòng có thâm yêu cũng không bao giờ nói rằng “Em thích anh” giống như những cô gái khác.

Lúc anh nói thích cô, cô xác thực mình động lòng. Anh đối tốt với cô như vậy, cô rút cuộc cũng có dũng khí đi về phía anh, nhưng... cô cũng sợ, sợ mình ngây thơ, trong phút chốc vui sướng nhưng sau đó lại chuốc lấy khổ đau, sợ bị kịch của mẹ lần nữa tái diễn trên người mình, hai hình ảnh một cuộc đời, sợ bản thân không nghe lời sẽ chọc giận bà ngoại, làm người đau lòng.

Anh luôn làm trái tim cô đập loạn, nhưng cô vẫn chưa nắm chắc về anh. Anh có mãi yêu cô không thay đổi không? Cô thật sự rất sợ, khi men tình đang say nồng này qua đi anh sẽ bày ra khuôn mặt hờ hững lạnh lùng đối với cô. Cô rất sợ!

Bàn tay đã dọc theo chân cô, trượt xuống bắp đùi, da thịt bị chạm đến làm cho tê dại cô khẽ cong chân, nhưng lại không chống nổi với sức nặng của anh, bàn tay còn lại của anh đặt ở bụng cô bắt đầu dịch chuyển lên phía trên.

“Đừng...” Bàn tay anh sắp sửa chạm đến ngực cô nhưng cô đã nhanh một bước kịp ngăn lại.

Anh thật sẽ yêu mãi cô sao? Cô thật không có cảm giác an toàn, không có lòng tin, cô không chắc chắn, chỉ có thể ngăn ngọn lửa mãnh liệt trong lòng anh đang cháy tràn lan trên người cô lại, ngăn không cho anh ‘yêu’ cô.

Nhưng Lục Hãn Thư không có cách nào kìm chế được sự xao động rạo rức mãnh liệt trong người, ngang ngược kéo áo choàng tắm của cô, toàn thân cô đã trần trụi trước mặt anh.

Làn da mịn màng trắng sáng như tuyết, hai nụ hoa trước ngực như đang ở độ chín muồi, đỏ hồng như anh đào vì khổ chủ của nó khản trương hồi hộp mà khẽ rung động, cực kì xinh tươi ướt át, xương quai xanh thì hoàn mỹ tinh tế, hai cánh tay bóng loáng của cô chặn trước ngực mình, cố gắng giữ một khoảng cách an toàn với anh, nhưng khuôn ngực đầy đặn, cao vút của cô lại đang đung đưa trước mặt anh, không ngừng hấp dẫn, quyến rũ làm cho anh mê mẩn không dứt.

Không quan tâm cô đang ngăn cản, ánh mắt anh ngập tràn dục vọng, anh cuồng bạo ngậm lấy một bên mềm mại trắng mịn, dây dưa mút, gặm, cắn nụ hoa trên ngực, cô ngửa mặt lên, thừa nhận không có cách nào ngăn chặn anh từng bước chiếm cứ mình.

Diệp Hàm Hương vươn cánh tay thon dài ôm cổ anh, ngón tay cắm sâu vào da thịt anh, thân thể run rẩy không thôi, bởi rằng môi của anh đang trêu đùa cô, cơ thể cô sinh ra một phản ứng mãnh liệt, run lấy bầy mà lại có được cảm giác rất odd kỳ diệu khác lạ.

Da thịt ma sát lẫn nhau làm cho thân thể nóng bỏng không dứt, cô ôm lấy anh, anh khẽ hôn lên đầu ngực cô, sau đó chuyển qua xương quai xanh, cứ luân phiên động tác gặm, cắn, mút làm cho cô không nhận được vươn tay ôm chặt cổ anh.

Cô mãi ôm anh mặc cho người nào đó đang rong ruổi chơi đùa trên cơ thể mình.

“Cùng nhau tạo bé cưng.” Anh chợt dừng lại bên tai cô xấu xa thì thầm, hơi thở phả nóng vào người làm cho khuôn mặt cô ửng hồng.

“Anh nhất định sẽ rất yêu em và bé cưng của chúng ta, chỉ cần em ngoan ngoãn làm bà xã của anh là được.” Anh ôm cô, hôn như mưa bắt lên trán cô.

“Nếu anh gạt em thì sao đây?” Cô lật người đè lên người anh, hai tay vỗ nhẹ mặt anh, tình nghịch chất vấn.

Mặc dù là hỏi chơi, không phải vì cô không có cảm giác an toàn mà muốn dò xét anh, cô chỉ muốn một lời khẳng định từ chính miệng anh để có thể vững tâm, không còn lẩn tránh trong lòng nữa.

“Nếu có một ngày anh không thực hiện đúng cam kết, em sẽ hận anh sao?” Về mặt Lục Hãn Thư chợt nghiêm túc.

Diệp Hàm Hương nhìn anh chết lặng, môi run rẩy không thốt nên lời, một lúc sau cô mới bình tĩnh, “Sẽ không.” Cô nằm phệt xuống giường đưa lưng về phía anh, trong lòng nặng nề mất mát.

“Giận rồi à?” Anh từ phía sau ôm chầm lấy cô, ân cần hỏi.

“Không có.” Cô nhắm hai mắt lại, trong lòng có chút khổ sở, thất bại, tủi thân nhưng không biết biểu đạt thế nào.

“Bảo bối Tiểu Hương của anh, vợ yêu của anh... Đừng giận nữa được không em?” Ở sau lưng cô, anh nắm bả vai cô lắc lắc.

Thấy cô không có bất kỳ phản ứng, tay Lục Hãn Thư không an phận lướt qua eo cô, đặt lên bụng cô, sau đó dịch chuyển từ từ lên trên, ở trước ngực cô khi thì anh dịu dàng, khi thì anh thô bạo xoa xoa nắn nắn đôi gò bồng đảo mềm mại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Cô cảm một tay của anh từ từ đưa đến trước mặt mình, thừa dịp anh không đề phòng dùng sức cắn một cái rõ đau.

“A!” Anh hét lên vì quá đau.

Diệp Hàm Hương hả giận buông tay anh ra, không thêm để ý tới anh, nhưng ở khóe mắt đã có một dòng nước lấp lánh chảy xuống, nước mắt hơi lạnh lạnh trượt dọc qua làn tóc mềm mại của cô.

“Tiểu Hương, em khóc sao?” Anh ngồi dậy, tò mò nhìn cô.

“Em ghét anh!” Cô tức giận ngồi dậy, cầm cái gối nện liên tục vào đầu anh.

“Tiểu Hương, sao vậy em?” Anh nhìn cô phản ứng vô cùng kịch liệt như vậy, nhưng vẫn không biết phải làm sao, đầu óc trong thời gian ngắn lại trống rỗng.

“Em ghét anh...” Cô vênh đôi môi rất uất ức, từng giọt từng giọt nước mắt không ngừng chảy xuống tựa như chuỗi ngọc trai bị đứt đoạn rơi xuống đất.

“Xin lỗi em, là lỗi của anh, chính là lỗi của anh!” Anh ôm cô vào ngực, “Anh không bao giờ... sẽ không bao giờ nói đùa như vậy nữa!”

Lục Hãn Thư áy náy, hối hận vô cùng, anh chưa từng nghĩ người con gái này lại mong manh, yếu đuối như vậy. Cô đã lấy hết dũng khí để đi về phía anh, còn anh lại nói ra một lời đùa giỡn nhưng không khác gì đâm cô một nhát, tổn thương đến cô.

“Em muốn về nhà...” Nước mắt vẫn rơi lã chã, cô uất ức nói.

“Sau này, chỗ ở của anh cũng chính là nhà của em. Tiểu Hương, anh không bao giờ... sẽ không bao giờ làm cho em khổ sở, đau buồn nữa. Đừng khóc nữa, được không em?” Anh ôm cơ thể trơn láng của cô, nhẹ nhàng lau nước mắt vì cô.

“Sau này, nếu anh không còn yêu em, không cần phải lạnh nhạt với em, chỉ cần nói thẳng với em được không?” Cô ngẩng đầu nhìn anh mà khẩn cầu, đáng về vô cùng đáng thương.

“Anh không thể không yêu em, không thể không có em được, đứa ngốc này!” Lục Hãn Thư nheo mắt cô, cô nín khóc rồi mỉm cười, “VẬY... chúng ta tiếp tục được không?”

Thân thể của cô dường như có ma lực, lần nữa quyến rũ anh, anh ngắm nhìn đường cong cơ thể mê người của cô, tiếp tục hôn lên môi cô.

Đầu lưỡi anh cạy mở hàm răng của cô, hai đầu lưỡi quấn quít, bàn tay trượt xuống ngực cô, cô rút cuộc không thể kìm chế mà ôm lấy cổ anh, cùng với anh đây đưa ở chung một chỗ.

Anh tách hai chân cô ra, đem vật đã căng cứng hướng vào nơi tư mật của cô, da thịt tiếp xúc da thịt, hai thân thể dính chặt không một khe hở như thể cả hai muốn hòa chung thành một, trong anh có em, trong em có anh, tuy hai mà như một. Tiếng hai bộ phận âu yếm nhau cùng tiếng thở hỗn hển của người đàn ông, nương theo đó là tiếng rên rỉ của người con gái làm cho người khác nghe được phải đỏ mặt ngượng ngùng.

...

*

Sau vài lần, rốt cuộc cũng xong. Anh buông lỏng cô, đem mình rút khỏi cơ thể cô, thở ra một hơi nặng nề.

“Chúng ta ngủ thôi em!” Lục Hân Thư ôm cô vào trong ngực, từ từ nhắm mắt lại ngủ.

Anh cảm thấy thật yên bình, ấm áp, an toàn khi được ôm cô ngủ thế này, gương mặt của cô dịu dàng, ôm chặt eo anh, cả người dán sát vào ngực anh nhắm mắt ngủ.

**

Hôm sau, ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa chiếu thẳng lên hai gương mặt ở trên giường, ngoài cửa sổ là âm thanh trong trẻo của cuộc sống truyền đến, chim hót líu lo hòa âm cùng tiếng suối chảy róc rách, chân bông đập lên hai thân thể đã rơi tuột xuống giường một nửa.

Diệp Hàm Hương nhắm mắt cau mày, từ từ mở mắt ra, ánh sáng mặt trời chói mắt làm cô khẽ nhắm lại, đang muốn trở mình thì phát hiện thân thể đã bị một cánh tay trắng kiện kim chặt, cô mới bừng tỉnh, bắt gặp thẹn thùng đỏ mặt.

Anh dĩ nhiên còn chưa thức dậy nhưng vẫn ôm chặt cô trong lòng, cô bỗng nhấc chân thì phát hiện cả hai chân mình bị chân anh đè lên, cô không thể cựa quậy nổi.

Trong chăn cô từ từ dịch tay đến cổ tay anh, muốn nhẹ nhàng dời đi nhưng bàn tay của người nào đó lại bất ngờ chuyển động tới trước ngực cô, khi thì dịu dàng vuốt ve, nhẹ nhàng xoa nắn, lúc lại tà ác thô bạo vân vân, nhào nặn không ngừng chỗ mềm mại trước ngực cô.

Càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mạnh khiến cho thân thể cô cùng theo động tác của tay anh cùng nhau đung đưa. Cô biết anh đã thức, đang muốn quay đầu lại trừng mắt với anh thì lại bị anh hôn lấy hôn để lên cổ, tiếp đến ngậm lấy vành tai của cô nữa.

Kiểu trêu đùa đó không có một xíu nào là nhẹ nhàng hay dịu dàng cả, làm cho cô bắt đầu thở dốc, anh nghiêng người đè lên thân cô, hai tay vòng qua trước ngực nắm lấy chỗ mềm mại của cô, yêu thích mà vuốt ve, tiếp tục xoa xoa nắn nắn không muốn buông tay. Cơ thể cô truyền đến cảm giác vật thể dưới thân anh đang không ngừng bành trướng, cọ xát vào da thịt cô, tìm kiếm huyết động của riêng nó để mà phát tiết.

Tay anh di chuyển từ ngực xuống bụng cô, lướt xuống phía dưới, len lỏi vào nơi tư mật của cô, tay anh cuồng dã trong thân thể ấy, khiến cô cảm tưởng như có một trận gió đang không ngừng thổi cuộn bên trong hạ thể mình, cô trở nên yếu ớt mềm nhũn, không nịn nổi dục vọng đang chiếm lấy mình.

Sau đó Lục Hân Thư đem toàn thân mà muốn cô, đi vào tận nơi sâu nhất trong người cô, một trận kịch liệt qua đi, cả hai mệt mỏi nằm lại trên giường cùng nhau thở hỗn hển. Đợi đến khi anh và cô bình phục trở lại anh mới cẩn thận quan sát cô, thân thể cô đầy đặn, nở nang mà cực kì xinh đẹp, tinh tế. Đầu ngón tay anh thích thú dao động ở mỗi một nơi trên người cô một cách nhẹ nhàng, chậm rãi.

Một lần lại một lần anh không nịn được mà muốn cô mặc dù đã mệt chết đi được. Nhưng cô đối với anh vô cùng hấp dẫn, chỉ rời đi một giây là bắt đầu nhớ cô, anh phải ôm chặt cô, đoạt lấy cô mới có thể khống chế ngọn lửa cháy lan tràn ra cô đại.

Diệp Hàm Hương ngồi dậy muốn xuống giường, nhưng không ngờ anh từ phía sau ôm lấy cô, để cô ngã trở về ngực anh, khuôn ngực mềm mại trắng như tuyết của cô đè sát ngay lồng ngực của anh, cô muốn rời khỏi, tránh đi nhưng anh lại đi quá trớn, nhanh chóng đổi tư thế, khẽ cúi đầu mà ngang ngực ngậm lấy nhụy hoa đỏ hồng như anh đào trước ngực cô, cắn, gặm, mút giống hệt một đứa con nít.

Tay của cô dịu dàng đặt trên mặt anh, rồi chuyển sang sau ót anh khẽ xoa xoa. Anh nhìn cô nhưng vẫn cứ ôm ấp chỗ mềm mại ướt át trên ngực cô. Anh khẽ hôn, khẽ liếm, khẽ ngửi, từng điểm kích thích cô.

“Chúng ta rời giường.” Cô xoay người, toan định rời đi, bởi vì mình chủ động như vậy mà xấu hổ, đỏ mặt ngượng ngùng.

“Không muốn!” Anh phán, lại kéo người cô vào trong ngực mình, “Không biết tại sao, còn muốn tiếp tục với em, chúng ta tiếp tục đi, được không?”

“Nhưng mà...” Cô có thể cảm nhận được sự cuồng bạo, mãnh liệt của anh ở chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, thật lâu chưa có thuyền giảm, đau nhức dưới hạ thể làm cho cô chần chừ.

“Chúng ta ở bên nhau một ngày nữa đi, được không em?” Anh giống như đứa trẻ, ôm cô, mè nheo cầu xin.

Cô bất đắc dĩ gật đầu một cái, sau đó ôm lấy cổ anh, lạ bị anh lần nữa đè áp trên giường...

Thật không ăn không uống, từ sáng đến tối, kéo dài suốt một ngày đến khi trời tối sầm lại anh mới ôm bụng than đói. Anh ôm cô đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó cả hai mới đi ra ngoài.

Trong phòng ăn, tiếng đàn vi-ô-lông gảy chậm chậm làm cho người ta cảm thấy vui thích.

Bữa tối đã quá giờ từ lâu, hai người ngồi đối diện nhau, sững sờ nhìn hoa đăng ngoài cửa sổ.

Tầm mắt Lục Hân Thư bất giác lại trở về trên mặt của cô, mặc dù không trang điểm nhưng nhan sắc của cô nếu so với tiên nữ giáng trần thì vẫn hơn một bậc.

Mái tóc mềm mại bung xõa ngang vai, chân mày lá liễu, lông mi cong dài, ẩn dưới là đôi mắt to tròn đen láy láy mà sáng ngời, chính điều này làm cho cô thêm lém lỉnh, nghịch ngợm, cái mũi cao xinh xắn, còn có đôi môi đỏ mọng như anh đào kia, cô khẽ nâng cằm chăm chú nhìn ngoài cửa sổ. Thật là dễ thương làm sao! Làm cho anh say mê ngắm nhìn mãi không thấy chán.

“Tiểu Hương...” Anh không nhận được khẽ gọi tên cô.

Cô quay đầu lại nhìn anh, nhẹ nhàng một câu, “Hử?”

“Chúng ta nhất định phải yêu nhau mãi mãi!” Anh nắm lấy tay cô đang để trên mặt bàn.

“Ừ.” Cô ngoan ngoãn gật đầu một cái.

“Anh đã trả tiền viện phí của bà ngoại rồi, cho nên em đừng lo lắng gì nữa, sau này đừng làm việc quá vất vả mà để cho bản thân phải mệt mỏi.” Anh cười nói.

“Không được, em vẫn muốn trả lại tiền cho anh.” Cô mở to hai mắt lác đầu.

“Em là bạn gái của anh, chúng ta còn phải so đo những thứ kia sao?”

“Nhưng mà...”

Tay Diệp Hàm Hương chợt bị anh bắt lấy, cô đưa mắt nhìn anh, anh nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

“Vây... Em phải làm thế nào để đền đáp anh?” Từ nhỏ cô đã là người không thiếu nợ ai cái gì, bất kể là vật chất hay tình nghĩa, nếu có thì cô sẽ tìm mọi cách báo đáp, bất kể là bằng cách gì, như vậy thì cô mới an lòng được.

Lấy một ví dụ như khi còn bé, một dì hàng xóm cạnh nhà cho cô cái bánh ngọt, cô sẽ mỗi ngày quét sân giúp cho dì ấy, tóm lại người khác đối tốt với cô một, cô sẽ báo đáp lại mười.

“Sau này phải chủ động hôn anh nhiều hơn.” Lục Hân Thư tiến tới trước mặt cô, nhẹ giọng dịu dàng nói.

“Cái này...” Cô đỏ mặt, rũ mắt xuống.

“Thế nào? Không muốn?” Anh khiêu khích, vươn tay nắm cằm cô, tỉ mỉ ngắm nhìn đôi môi mọng nước như anh đào của cô.

Cô thật sợ anh sẽ không kìm lòng được mà hôn lên môi cô, “Rất nhiều người đang nhìn đó!” Cô khẽ mở miệng, nhẹ giọng nhắc nhở anh.

“Mặc kệ!” Anh khẽ sát mặt tới, hôn cô, nhẹ nhàng mút đôi môi ngọt ngào kia, sau đó buông lỏng cô ra.

“Bụng em có phải rất đói không?” Anh quan tâm hỏi.

“Không sao, nhưng sau này em không nên cùng anh...” Cô đang muốn nói với anh rằng sau này không nên cùng nhau điên cuồng triền miên cả ngày đến nỗi không ăn cơm đúng bữa, nhưng chợt ý thức được nói như vậy quá thẳng thừng, bất giác đỏ mặt.

Lúc này các món ăn được đem lên, nhìn mấy món ăn ngon mắt trên bàn, cô nở nụ cười không thể rạn nứt hơn với anh.

Vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, cuối cùng cả hai cũng đã lấp đầy bụng.

“Chúng ta trở về, tiếp tục làm đi!” Lục Hân Thư tiến tới tai cô, nhẹ giọng nói.

“Anh!” Cô trừng mắt nhìn anh, không biết nên nói cái gì.

“Đi thôi.” Anh nắm tay cô trở về phòng khách sạn.

“Đừng về phòng sớm như thế được không?” Diệp Hàm Hương ở phía sau anh, chợt dừng bước.

“Vây em muốn đi đâu?” Anh quay đầu lại, mới phát hiện cô nhỏ yếu như vậy đứng trước mặt anh, anh vươn tay kéo cô vào ngực mình.

“Em muốn đi dạo với anh một chút, ngắm cảnh đẹp xung quanh.” Cô ngẩng đầu lên, tay chỉ ra hướng rừng cây nhỏ, nơi đó ánh trăng sáng tỏ lay động lòng người.

“Được, nhưng mà...”

Không đợi anh nói hết câu cô đã nhón chân lên, đặt một nụ hôn nhẹ lên mặt anh.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, tuy chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng lại có phần ngượng ngùng nhưng anh cảm thấy thật mới lạ, thật sự làm tim anh rung động.

Đến lượt cô lôi kéo tay anh đi vào khu rừng nhỏ, ánh trăng xuyên thấu qua ngọn cây tạo ra các bóng cây lan tràn trên nền đất, không khí xung quanh khá lạnh, tiếng côn trùng rên vang trong bụi cỏ.

“Em không sợ sao? Nơi này tối đen như mực.” Lục Hân Thư tò mò nhìn cô gái nhỏ trước mặt.

“Ừ.” Cô quay đầu lại nhìn anh, cười nhạt một tiếng, “Bởi vì có anh ở đây cho nên em không sợ.”

“Haha, nếu như anh hù dọa em thì sao?” Anh cười nói.

“Em sẽ liền kêu cứu, lúc đó sẽ có người tới bắt anh, haha.” Cô ngửa đầu cười một tiếng, một màn kia lại khắc sâu vào đầu anh.

Lục Hân Thư kim lòng không đành mà lôi kéo cô, điên cuồng hôn lên môi cô, tay lại bắt đầu chạy loạn trên người cô.

“Đừng... Anh có lẽ không muốn ở ngay chỗ này đó chứ...” Diệp Hàm Hương bị anh điên cuồng hôn, không có cách nào nói thêm gì nữa, tay anh đã kéo một bên vai áo của cô xuống, đầu vai tròn bóng của cô phơi bày ra ngoài không khí, anh vẫn điên cuồng đưa tay dò xét bên trong áo của cô.

Nụ hôn của anh chuyển xuống cổ của cô, cằm của cô đặt trên bả vai anh, hai tay cô cũng ôm chặt hông của anh.

“Hân Thư, chúng ta trở về đi, được không?” Cô sợ hãi nhìn sau lưng anh, có một bóng đen mờ mờ ảo ảo chỗ phía rừng cây, trong lòng bắt đầu có chút sợ sợ.

Anh từ từ dừng động tác, sửa sang lại quần áo xóc xệch cho cô, sau đó cùng cô trở về.

“Hân Thư, có người ở phía sau cứ theo chúng ta.” Cô bước nhanh về phía trước, cố ý hù dọa Lục Hân Thư.

“Ừ, hình như đó là Hồng Y nữ quỷ, đang đuổi theo chúng ta.” Lục Hân Thư cũng cố ý phối hợp với cô, nói cứ như là thật vậy.

“Thật sao?” Diệp Hàm Hương nhắm hai mắt lại, đập lên cả cục đá trên đường, vẫn cầm đầu chạy.

“Anh hù dọa em thì được gì chứ? Vẫn đang đuổi theo kìa!” Lục Hân Thư ở phía sau cô, vẫn cứ thổi phồng mọi chuyện, nhìn đáng vẻ cô bị dọa đến kêu to oa oa kia, anh thật nhịn không được muốn cười to.

Rốt cuộc cũng chạy về được tới khu suối nước nóng, Diệp Hàm Hương vẫn không có quay đầu lại. Đến cửa phòng khách sạn, cô tựa vào trước cửa, Lục Hân Thư tò mò muốn hỏi cô lúc này thế nào, chợt cô quay đầu lại thè lưỡi nhát ma làm mặt xấu hù dọa anh.

Bộ dáng kia nào có cái gì đáng sợ đâu chứ, anh không nhịn được bật cười trước đáng vẻ dễ thương kia của cô, vươn tay ôm lấy mặt cô.

Diệp Hàm Hương chủ động vươn tay ôm hông của anh, từng bước từng bước mở cửa phòng bên trong rồi lui về phía sau, kéo anh đến mép giường, cô nằm ngã xuống, anh cũng bị cô kéo đến trước mặt.

Bọn họ gần nhau trong gang tấc, cô ngửa đầu hôn lên môi anh, nhìn đáng vẻ vụng về, ngây ngô của cô lại làm cho anh cực vui thích. Anh không chế sự điên cuồng muốn hôn cô để ngắm cái đáng vẻ này của cô, muốn tiếp tục thưởng thức kỹ thuật hôn ‘cao siêu’ này của cô.

“Không giỡn nữa, em đi tắm trước.” Cô chợt đẩy anh ra, đứng dậy đi về phía phòng tắm.

“Chúng ta tắm chung đi.” Anh nắm cổ tay cô, đôi mắt sáng ngời nhìn cô say đắm, cả hai cùng nhau đi tới phòng tắm.

Dưới ánh đèn màu cam nhạt êm dịu, bọt nước văng tung tóe khắp nơi, cô cảm vùi sen phun lên người anh, trong nháy mắt quần áo anh đã ướt sũng hết.

“Cô gái nhỏ này hay thật!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Lục Hân Thư cởi quần áo trên người mình, bước về phía Diệp Hàm Hương, ôm cô vào lòng đồng thời đoạt cái vòi hoa sen từ tay cô, xối nước thẳng vào người cô, từ trên xuống dưới quần áo lẫn tóc tai của cô đều ướt sũng trong chớp mắt. Áo quần thấm ướt dính sát vào người làm lộ ra đường cong cơ thể bên trong mỹ miều, tuyệt đẹp không thể tả.

“Em biết sai rồi, anh tha cho em đi mà, được không?” Cô vừa cười vừa van xin.

“Không có thành ý.” Anh tiếp tục dội nước vào cô, thuận tiện cũng giúp cô cởi hết quần áo trên người.

Bây giờ hai người đã trần như nhộng, chỉ có bọt nước vung vẩy bắn tung tóe trên người bọn họ, da thịt mịn màng, trắng như tuyết của cô tuyệt đẹp đến động lòng người. Lục Hân Thư ép cô sát vách tường, nâng cằm lên điên cuồng hôn cô, đồng thời bàn tay anh bắt đầu chạy loạn trên người cô, xoa nắn vuốt ve, yêu thích đến mức không muốn buông tay.

...

Cuối cùng mệt mỏi không chịu nổi, cả hai ôm nhau ngủ.

Đêm khuya vắng lặng, cảm giác ấm áp, yên lòng từ trước đến nay chưa bao giờ có. Được yêu và được ở bên cạnh người mình yêu thật tốt đẹp biết bao! Nhưng... chính vì quá tốt đẹp như vậy lại nảy sinh cảm giác sợ hãi, sợ niềm hạnh phúc này chỉ là nhất thời, vô cùng ngắn ngủi giống loài hoa quỳnh sớm nở tối tàn.

Nhưng đó chẳng qua chỉ là nỗi lo lắng chợt lóe lên rồi biến mất trong lòng mỗi người, bởi vì cả hai vẫn đang ở cạnh nhau, vẫn đang ôm chặt đối phương trong lòng, cảm thấy không cần thiết phải lo lắng, khoe miệng ẩn hiện ý cười rồi chìm sâu vào mộng đẹp.

Hôm sau, tia nắng mặt trời của buổi sớm mai chiếu rọi vào mặt bọn họ, tiếp theo đó là một tiếng thét chói tai.

“A... Em còn phải đi làm!”

Diệp Hàm Hương hốt hoảng, vội vàng rời khỏi giường, toàn bộ hình ảnh đáng yêu đó lọt vào mắt của Lục Hân Thư đang nằm trên giường, anh không nhịn được khẽ cười.

“A! Chỉ còn nửa tiếng thôi, em bị trễ rồi!” Cô chạy vào phòng tắm, ngay sau đó lại là một tiếng thét chói tai, cô chạy ra, trong tay giờ lên bộ quần áo còn ướt sũng, gương mặt khổ sở nhăn nhó.

“Xin phép nghỉ đi!” Lục Hân Thư nói.

“Nhưng mà...” Cô cúi đầu một cái mới phát hiện thân thể mình đang trần truồng, mà Lục Hân Thư đang lấy một tay chống đầu, hai mắt sáng ngời của anh mở to nhìn cô không chớp mắt, vội lấy hai tay che lại, cô chạy ngược vào phòng tắm.

“Ha ha ha...” Lục Hân Thư ở sau lưng cô, cười to một trận.

Cô mặc áo choàng tắm khí thế bồng bồng đi ra, bò lên giường tiến gần đến anh, hai tay ôm lấy mặt anh, tức giận nói: “Cười đã chưa?”

Không biết tại sao dáng vẻ này của cô lại in thật sâu vào trong trí óc anh, dù tức giận cũng vô cùng đáng yêu!

Anh vẫn còn muốn cười nhưng vì cô đang uy hiếp nên anh không dám, cố gắng chịu đựng nuốt trận cười vào trong. Lúc này anh mới phát hiện một điều, từ rất lâu rồi anh chưa được cười sảng khoái như vậy, mà vui vẻ thoải mái cười đùa thế này chỉ có cô mới có thể mang lại cho anh.

“Hân Thư, anh có biết không? Tối hôm qua lúc anh ngủ anh đã gọi tên một người.” Cô nằm lại trên giường, ngược mắt nhìn trần nhà, cô nói với vẻ mặt thành thật.

“Tên gì?” Anh nhìn mặt đáng vẻ nghiêm túc của cô, tò mò hỏi.

“Tiểu Tuyết...” Cô vẫn nhìn trần nhà, chẳng qua là trên mặt lộ vẻ thất vọng.

“Làm sao có thể?” Anh rất lo lắng khi người cô nói đến là Lộ Lily, mấy ngày nay hạnh phúc quá đôi làm anh đã suy nghĩ rất nhiều, phải nhanh chóng giải quyết cho xong vấn đề với Lộ Lily.

“Tiểu Tuyết là ai?” Cô nghiêng đầu tay nâng cằm, tò mò hỏi anh.

“Không có Tiểu Tuyết nào cả.” Lục Hân Thư quay sang, nhìn trước ngực cô là một mảng da thịt trắng sáng nõn nà, không nhịn được mà vươn tay dò vào vạt áo tắm của cô.

“Hiện tại em đang nghiêm túc bức cung! Có thể nghiêm chỉnh một chút hay không?” Diệp Hàm Hương kéo tay anh ra, trừng mắt nhìn anh.

“Phải là Tiểu Hương chứ, có phải em nghe nhầm không?” Anh nghiêm túc nói rõ vấn đề với cô, đặt tay trước ngực cô, cảm nhận sự mềm mại sau lớp áo

choàng tắm kia.

“Rõ ràng là Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, có hiểu hay không?” Cô nóng nảy, cuống quýt đến mức nước mắt như sắp chảy xuống.

“Đưa ngực, thật là có gọi tên Tiểu Tuyết sao? Anh không hề có một tí ấn tượng nào với cái tên này cả.” Anh nhìn đáng vẻ sắp khóc của cô liền ngồi dậy vỗ đầu bứt tai.

“Ha ha, quả nhiên là ngu ngốc!” Diệp Hàm Hương nằm ở trên giường cười hà hà một trận.

“Được lắm, em dám gạt anh!” Lục Hân Thư liền đè lên người cô, áp cô dưới thân thể của anh, sau đó đưa hai tay đến thắt lưng của cô mà chọt lét, để cô không ngừng giãy giụa, khó chịu, cười đến lạc cả giọng.

“Em đã biết sai chưa hả?”

Anh không hề thương hoa tiếc ngọc, cô cười đến chảy nước mắt, dùng cả hai tay muốn đẩy anh ra, nhưng không lại không hề hấn gì, hoàn toàn không đủ sức.

Cô cười đến nổi cả người mềm nhũn, muốn xuống giường lại bị anh không ngừng giãy vò, cúi đầu khẽ hôn chỗ ngực đang rộng mở, gặm, cắn, mút phần đầu ngực của cô y hệt như một đứa trẻ đang đói bụng. Chỗ mềm mại như thịt non ấy của cô nằm trong miệng anh, bị hàm răng của anh nhẹ nhàng ‘hành hạ’, còn cô thì rất thỏa mãn hưởng thụ quá trình đó, cảm giác như mình đang là một người mẹ đang cho ‘bé cưng’ của mình bú sữa vậy, thật là tốt đẹp biết bao!

Nhưng người đàn ông trước mặt này không phải là ‘bé cưng’ của cô, anh càng làm càng tham lam muốn nhiều hơn nữa, há to miệng để bao trọn hết cả phần ngực của cô, còn cô thì sức lực có hạn, kháng cự không nổi, đưa tay xoa xoa sau ót của anh, hành động vô thức quyen rũ này như kích động anh muốn ‘đánh chiếm toàn bộ cứ địa’, vật lớn của anh lại mạnh mẽ hùng hồn bắt đầu tiến công.

“Dừng... Dừng lại!” Cô chợt nghĩ đến điều gì, ngăn anh công kích điên cuồng trên cơ thể mình, mà anh thì đang hưng phấn tột độ, điên cuồng ra ra vào vào trong người cô. Mỗi một lần đi vào, anh như dùng toàn bộ sức lực đâm thật sâu vào chỗ tận cùng mềm mại của cô.

“Hân Thư...” Cô lắp bắp, tiếng rên rỉ không dứt mỗi lần anh điên cuồng đụng chạm vào, vươn tay ra ôm lấy anh.

“Tại sao lại muốn anh dừng lại?” Anh từ từ ngưng lại, đem vật cứng rắn của mình rút ra khỏi cơ thể cô, vào nhà tắm lấy cái khăn nhúng nước ấm lau sạch dấu vết vừa hoan ái ở giữa hai chân cô, dịu dàng hỏi.

“Em... Em còn chưa xin phép quản lý cho mình nghỉ.” Diệp Hàm Hương ngáp ngừng giống như đứa trẻ đã phạm lỗi.

“Đưa ngực, anh có thể gọi điện thoại.” Anh đưa tay lên đầu giường lấy điện thoại.

“Không được!” Cô đỏ mặt, nhìn chằm chằm vào cơ ngực của anh, “Không thể để người khác biết...”

Cô vẫn hoàn toàn không thể chịu đựng nổi những tin đồn nhảm nhí, luôn có cảm giác bất an vô cùng mãnh liệt. Cô không có lòng tin cả đối với phần tình cảm của cả hai hay đối với chính bản thân mình. Không phải bởi vì anh mà là bởi vì chính bản thân cô, bởi vì từ bé đã được cảnh báo rất nhiều nên cô không có lòng tin đối với tình yêu.

“Anh muốn cả thế giới đều biết!” Anh đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cô rồi bắt đầu bấm điện thoại.

Lục Hân Thư anh có thể nói là hầu như đạt được những thứ tốt đẹp nhất trên đời này, anh có một công việc cực kì tốt, một cuộc sống an nhàn, đi xe hơi sang trọng, mặc đồ hiệu đắt tiền, là đối tượng của biết bao cô gái khát khao, yêu mến. Nhưng tất cả những thứ này chỉ là vẻ đẹp hào nhoáng bên ngoài mà thôi, cùng lắm chỉ làm cho anh cảm thấy kiêu hãnh một chút, ngoài ra thì những thứ vật chất đó không thể nào làm cho anh hạnh phúc, ấm áp thật sự.

Khi đêm xuống, anh hồi tưởng lại tuổi thơ tốt đẹp, anh có một phần tình cảm đặc biệt với Lộ Lily, đó không phải là cảm giác yêu đương trai gái mà chỉ là dừng lại ở mức tình bạn từ thuở ấu ơ. Anh chỉ có khoảng thời gian vui vẻ, hồn nhiên đó để nghĩ về cô ấy.

Nhưng người phụ nữ anh đang đè dưới thân này mới chính là người phụ nữ chính thức bước vào trái tim anh. Anh quý trọng cô bởi cô cho anh cảm giác trước nay chưa từng có. Anh có thể dâng tặng cả thế giới cho cô hay anh cũng sẵn sàng hủy diệt cả thế giới này vì cô.

Cô không chỉ cho anh vui vẻ mà cô giống như ánh nắng mặt trời ấm áp dẫn dắt anh đến gần hạnh phúc. Lần đầu tiên có được hạnh phúc, thậm chí anh thật sự muốn ở cùng cô, muốn cô trở thành vợ của anh, có một bé con thật kháu khỉnh, một nhà ba người ấm áp, hạnh phúc!

Trong mắt mọi người anh luôn là người hoàn hảo, đi tới đâu là sáng chói, rực rỡ tới đó, người người ngưỡng mộ. Nhưng chỉ có một người phụ nữ duy nhất có khả năng biến anh thành một người đàn ông bình thường cần những hạnh phúc rất đời thường nhưng thật ấm áp, đó mới chính là điều anh ao ước bấy lâu. Rốt cuộc trong biển người mệnh mong anh đã gặp cô, người phụ nữ giúp anh được làm một người đàn ông bình thường như bao người khác.

Có lẽ cô không biết anh rất yêu cô, yêu cô còn hơn cả mạng sống của bản thân mình.

Cô không có gì ngoài hai bàn tay trắng thì thế nào? Đùa giỡn quái đản hẹn hò với người khác thì thế nào? Bất kể cô như thế nào thì ở trong lòng anh chỉ có một điều: Yêu! Anh yêu cô nhất trên đời này! Bởi vì đó chính là bản tính của cô. Cô tốt đẹp hay cô hư hỏng cũng là của anh, không ai được phép cướp đoạt. Nếu như có một ngày cô làm anh tổn thương anh cũng không hề để ý chút nào.

Anh cẩn thận từng li từng tí quý trọng nâng niu cô như bảo vật trong tay. Đôi khi anh muốn cô hiểu điều đó. Nhưng suy đi tính lại anh vẫn hi vọng cô sẽ không biết. Bởi vì anh không muốn cô có bất kì gánh nặng nào, anh nguyện ý yêu cô đơn phương, có như vậy thì cho dù một ngày nào đó bắt buộc phải chia xa, cũng chỉ có mình anh khổ sở mà thôi. Bởi vì anh không cho phép mình rời khỏi cô, bởi vì anh đã chiếm giữ được cô, cả tinh thần và thể xác của cô đều đã thuộc về một mình anh, suốt cả đời này anh sẽ coi cô như một quốc bảo mãi mãi yêu thương, quý trọng, nâng niu trong lòng bàn tay.

Như có một niềm tin kiên định, anh hôn thật sâu lên trán của cô.

Cô mở đôi mắt trong suốt, sáng ngời nhìn anh, sau đó từ từ nhắm mắt lại, anh thấy cặp lông mi của cô thật dài còn ngực thì nhẹ nhàng nhấp nhô lên xuống, anh lại bắt đầu ‘yêu’ cô lần nữa, còn những thứ phức tạp, phiền muộn vừa suy nghĩ trong đầu đã bị ném đi thật xa.

Nhưng anh biết đây chỉ là kế hoãn binh, anh phải đối diện với vấn đề trước mắt, anh sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ. Anh hiểu cả năng lực lẫn trách nhiệm của mình đều phải song song tồn tại. Anh yêu cô, anh sẽ chịu trách nhiệm với cô, cho cô sự tin tưởng và an tâm tuyệt đối về tình yêu anh dành cho cô.

Anh không muốn cô cái gì cũng hiểu, chỉ cần cô có thể ở bên cạnh anh, yêu anh, cùng anh chia sẻ những buồn vui trong cuộc sống này, như vậy là quá đủ rồi!

Cửa hàng quần áo rộng rãi, tấp nập người đến người đi, Diệp Hàm Hương vừa mới sửa soạn lại những bộ quần áo cho ngay ngắn thì chợt nghe được tiếng trẻ con nức nở, cô quay người lại thì thấy một bé gái đứng cách đó không xa đang dụi mắt khóc thút thít.

Cô bước lại gần bé gái đó, ngồi xổm trước mặt nhẹ giọng dỗ dành cô bé rồi dắt tới hành lang tìm kiếm nhưng lại không thấy một bóng người nào.

Cô nhờ đồng nghiệp trông giúp cửa hàng, sau đó dắt cô bé đến phòng truyền thanh để nhờ phát thanh viên tìm kiếm mẹ cô bé.

Toan định bước đi thì cô không ngờ tới có một bó hoa hồng xuất hiện trước mặt cô, cô cho là Lục Hân Thư nên muốn đẩy ra, không ngờ bó hoa lại đòi đi sau đó hiện ra một gương mặt khá quen thuộc.

“Quản lí...” Cô sực nhớ anh ta đã không còn là quản lí của mình, trong khoảng thời ngắn không biết phải làm sao.

“Quên tôi rồi sao? Lý Ngao Thiên, em có thể gọi tôi là Ngao Thiên, đã lâu không gặp.” Anh ta tự tin, rạng rỡ đứng trước mặt cô, còn cô đang dắt đứa bé gái trong tay mình, có chút khó chịu.

“Thế nào? Người đẹp không muốn nhận hoa của tôi sao?” Anh ta lắc đầu ra vẻ bất đắc dĩ.

“Chỉ là... tôi đang vội.” Cô kinh ngạc nhìn anh ta, rốt cuộc cô không biết anh ta muốn thế nào.

“Chắc chắn... đừng viện lí do để né tránh tôi.”

Đầu ngón tay của hắn muốn chạm vào môi của cô. Diệp Hàm Hương vội lùi ra sau vài bước, ánh mắt cầu cứu Lương Tiểu Tây đang tò mò hâm mộ Diệp Hàm Hương cách đó không xa.

“Thật xin lỗi, tôi đang có việc gấp.” Cô nhìn sang đứa bé gái đang lưng chừng nước mắt bên cạnh mình, không ai biết được bản thân cô cũng giống như bé gái trước mặt này, không được ai giúp đỡ cả. Bởi vì trước đây tên quản lí này cho cô cảm giác rất kì quái, cảm giác đe dọa trắng trợn.

Bất chợt như có một luồng gió thổi tới, một cánh tay ôm lấy thắt lưng cô, cảm giác ấm áp rất đời quen thuộc làm cô quay đầu lại, là Lục Hân Thư.

“Sao anh lại...”

“Tôi xem bà xã của anh làm việc có vất vả không?” Anh không để ý mọi người xung quanh hôn chụt mấy cái lên mặt cô rồi mới nhìn thấy bé gái bên cạnh, nghi ngờ nhăn mặt nhíu mày.

“Các người không cần diễn trò trước mặt tôi.” Lý Ngao Thiên nổi gân xanh, giống như không cách nào tiếp nhận nổi tình cảnh trước mắt.

“Diệp Hàm Hương thật sự là người phụ nữ của tôi, ngày này năm sau sẽ là hình ảnh của một nhà ba người hạnh phúc được kết tinh từ tình yêu chân thành của hai chúng tôi, tới lúc đó tôi sẽ chào đón anh trở lại.” Lục Hân Thư đứng ngăn trước mặt Diệp Hàm Hương, vẻ mặt phách lối.

Không khí nặng nề, căng thẳng giữa hai người đàn ông, như thể người được mùi thuốc súng nồng nặc, nhân viên xung quanh không ai dám lên tiếng, lặng lẽ xem vở kịch hay đang diễn ra trước mắt, mà nhân vật chính lại là tổng giám đốc tập đoàn Lục thị của bọn họ.

“Diệp Hàm Hương, tôi vì em mà công việc cũng mất, sự nghiệp coi như tiêu tan, vậy mà em lại...” Lý Ngao Thiên như biến thành người khác, ném bó hoa, bắt lấy cổ tay của Diệp Hàm Hương cực kì thô bạo, dọa cô bé bên cạnh khóc lên.

“Tôi cảnh cáo anh không được quấy rầy cô ấy nếu không đừng trách tôi không khách sáo!” Lục Hân Thư đẩy tay anh ta ra, kéo Diệp Hàm Hương ra phía sau mình.

“Anh đừng tưởng mình là tổng giám đốc thì tôi sẽ sợ anh, chúng ta không còn là quan hệ chủ tớ nữa, tôi muốn gì là quyền của tôi.” Lý Ngao Thiên vô

cùng lưu manh, không để ý đến hình tượng bản thân mà tuyên bố.

“Được, tôi không cần anh sợ tôi, tôi chỉ muốn nói cô ấy là người phụ nữ của tôi, nếu anh dám đụng vào một sợi tóc của cô ấy thì đừng trách tôi đã không cảnh cáo anh.” Lục Hân Thư cúi kính cảnh cáo hắn, ôm lấy đứa bé gái.

“Thích một người là có tội sao?” Lý Ngạo Thiên giống như người điên kêu loạn lên.

“Anh Lý, xin anh tỉnh táo một chút.” Diệp Hàm Hương đi tới trước mặt Lý Ngạo Thiên, “Anh thích tôi, tôi rất cảm ơn nhưng tôi lại có tình cảm với anh ấy, không thể tiếp nhận bất kì ai khác nữa, tình cảm quan trọng nhất là phải xuất phát từ hai phía, tôi không thích anh, tôi hi vọng anh đừng tới làm phiền tôi nữa, rồi anh sẽ tìm được người yêu thuộc về anh.”

“Hàm Hương, không cần lãng phí thời gian với anh ta, chúng ta đi tới phòng phát thanh giúp cô bé nhỏ này tìm ba mẹ của nó đi.” Lục Hân Thư kéo tay Diệp Hàm Hương rồi đi cũng không hề quay đầu lại.

“Hân Thư, anh đừng giận mà, sau này em sẽ không để ý tới anh ta nữa.” Diệp Hàm Hương nắm tay Lục Hân Thư, nhìn anh nói.

“Đứa ngốc, anh không giận em, sao em lại ngốc thế hả?” Anh vuốt vuốt đầu cô.

“Đừng...” Cô đẩy tay anh ra, dấm mạnh vào lưng anh, xem chút nữa có thể làm anh ‘nội thương’.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Anh bế bé gái sai bước về phía trước, cô đuổi theo anh ở phía sau, cô bé ở trong ngực anh cười khanh khách không ngừng.

“Chị kia thật sự rất ngốc, đúng không?” Anh nhẹ giọng đùa với cô bé.

“Khôn kiếp!” Diệp Hàm Hương hung hăng mắng anh.

“Ngu ngốc... Khôn kiếp...” Cô gái nhỏ đi theo bọn họ bị ba bị bà nói theo.

Hai người bắt giặc le lưỡi, giống như đã làm chuyện sai trái.

Phòng truyền thanh phát thông báo tìm phụ huynh của cô bé đi lạc. Cuối cùng cô bé cũng gặp được mẹ của mình. Diệp Hàm Hương xoay người, muốn về chỗ làm việc thì bị Lục Hân Thư kéo lại.

“Anh muốn làm gì?” Anh cứ lôi kéo cô đi tới đầu hành lang bên kia.

“Em còn phải làm việc đó!” Thấy anh không nói tiếng nào, cô cau mày kháng nghị không ngừng.

Kéo cô vào thang máy, cửa thang máy từ từ đóng lại, anh không thể chờ đợi đến tầng thứ năm mươi, đẩy cô đến sát tường, phủ môi mình lên môi cô hôn điên cuồng.

Cô bất ngờ không kịp phòng bị gì cả, nụ hôn của anh quả thật rất nóng bỏng đến độ làm cô không thể thở nổi, mắt không ngừng chú ý đến số tầng đang nhảy trong thang máy.

Bàn tay anh lần mò vào vạt áo sơ mi của cô, cách áo lót trước ngực cô xoa xoa nắn nắn không ngừng.

“Đừng... Đừng lại...” Cô rất sợ cửa thang máy sẽ chọt mở ra và mọi người sẽ thấy hết nhưng anh lại hoàn toàn không để ý.

Cho đến khi Diệp Hàm Hương véo thật mạnh vào thắt lưng của anh, anh đau đến mức nhăn mặt cau mày mới dừng lại động tác điên cuồng, buông cô ra rồi quay đầu thở hắt hắt.

Cô có thể cảm nhận được anh mất mát, chỉ là... cô không thể thỏa mãn anh giữa nơi công cộng thế này được, không biết tại sao thấy anh mất mát cô cũng thấy mình khổ sở không kém.

Cô nhanh chóng sửa sang lại quần áo của mình, sau đó tiến lên từ phía sau ôm lấy anh, “Sau khi tan làm, tới đón em về nhà được không?”

Lục Hân Thư xoay lại nhìn cô, vẻ mặt cực kì vui thích hết như đứa trẻ được người lớn cho một lời hứa cam kết, anh nghiêm túc gật đầu.

“Vậy em đi xuống làm việc đây.” Cô thấy anh không còn mất mát khổ sở nữa, vui vẻ nói.

“Ừ.” Anh vỗ vỗ bả vai cô.

Đến tầng năm mươi thì anh ra khỏi thang máy còn cô thì nhún xuống tầng dưới, anh nhìn ra bầu trời ở tầng năm mươi, trong xanh cao vợi vợi tâm trạng như lạc lõng ở nơi xa.

Diệp Hàm Hương trở lại tầng lầu làm việc thì phát hiện mọi ánh mắt xung quanh đang đổ dồn về cô. Cô vội đi làm công việc của mình Lương Tiểu Tây đã chạy tới, về mặt vô cùng hâm mộ, cười cười nhưng lại không nói câu nào.

“Tiểu Tây, cậu làm gì vậy?” Nhìn bộ dạng của Lương Tiểu Tây, cô nhìn không được cười cười.

“Tiểu Hương, bạn trai của cậu... là Lục tổng ư?” Lương Tiểu Tây hỏi mà như thể không cách nào tin được.

“Ừ.” Cô ngượng ngùng gật đầu.

“Thật hâm mộ quá nha! Lục tổng cũng chính là bạch mã hoàng tử trong lòng của mọi người chúng ta ở đây.” Lương Tiểu Tây lộ vẻ mặt mê trai, “Hai người biết nhau như thế nào?”

“Nói ra rất dài dòng, làm việc cho tốt đi, tò mò quá rồi đó!” Diệp Hàm Hương vỗ vỗ trán Lương Tiểu Tây, sau đó vội đi làm việc của mình.

“Minh thật sự muốn biết chết đi được.” Lương Tiểu Tây ở phía sau lưng cô không chịu buông tha.

“Không là không!” Diệp Hàm Hương không muốn nói cho mọi người biết bởi vì đối với cô mà nói tất cả mọi thứ giống như một giấc mơ, cô lo lắng tất cả mọi chuyện sẽ như bọt khí trong không trung không cẩn thận sẽ bị vỡ rồi tan thành mây khói, hết như bong bóng xà phòng, thật đẹp đẽ, thật lung linh cũng thật nhiều màu sắc làm cho người ta ngất ngây nhưng trong phút chốc lại tan biến mất, mọi thứ nát vụn làm cho người ta tỉnh mộng, quay về thực tại trần trụi đến xám xịt, cô rất sợ rất lo lắng mọi chuyện sẽ như thế.

“Hẹp hòi!” Lương Tiểu Tây không thể ‘khai thác’ bất cứ thông tin gì từ cô, hậm hực cầm chổi lông gà sửa sang lại hàng hóa.

Diệp Hàm Hương bắt đầu nhìn Lương Tiểu Tây lắc đầu cười khế.

Rốt cuộc đến khi tan việc, Lục Hân Thư bước nhanh tới, kéo Diệp Hàm Hương đi ngay.

“Em chưa dọn đồ xong, quần áo trên người cũng chưa thay.” Cô không biết tại sao anh lại gấp gáp như thế.

“Ngày mai dọn dẹp cũng được, quần áo ngày mai thay cũng không sao, chúng ta hãy rời khỏi đây trước.” Anh nắm lấy tay cô.

“Anh làm sao vậy?” Cô tò mò nhìn anh, biểu hiện này khác lạ với phong cách ung dung, điềm đạm ngày thường.

“Không có gì, chỉ muốn tranh thủ thời gian được ở gần em...” Anh quay đầu lại, cười xấu xa.

“Anh...” Cô đã nhìn rõ ý đồ đen tối qua vẻ mặt này của anh, lời trách cứ tới miệng lại không thể nói ra, mặc cho anh kéo đi.

Nhanh chóng đưa cô vào trong xe, Lục Hân Thư lái ô tô ra đường lớn, thảnh thơi lại nhìn vào kính chiếu hậu, vẻ mặt có chút hốt hoảng.

“Này, không phải là anh đã kết hôn rồi chứ?” Cô buồn cười nhìn anh.

“Bậy bạ!” Anh vừa chuyên tâm lái xe vừa nhìn vào kính chiếu hậu.

“Vậy anh đang tránh né cái gì? Chúng ta không thể quang minh chính đại ở bên nhau sao?” Diệp Hàm Hương tức giận hỏi.

“Anh có một cô bạn thân, cũng cùng anh lớn lên từ nhỏ, cô ấy muốn anh mời đi ăn tối, anh không đồng ý cũng chẳng thể từ chối, đành né tránh không gặp trước đã.” Anh cười khổ giải thích với cô.

“Khoan... Tại sao không mời cô ấy đến nhà em dùng cơm?” Cô tò mò hỏi.

“Đưa ốc! Cô ấy... Sao cô ấy có thể ăn cơm cùng với chúng ta được?” Lục Hân Thư dờ khóc dờ cười nhìn cô, nghĩ rằng cô ốc nên không biết thế nào là ‘tình địch’.

“Tại sao lại không thể, cô ấy là bạn của anh thì cũng là bạn của em mà.” Cô mở to đôi mắt ngây thơ hỏi ngược lại anh.

“Bởi vì cô ấy thích anh.” Lục Hân Thư lại nhìn vào kính chiếu hậu, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Thích anh?” Diệp Hàm Hương nắm lấy ống tay áo của anh, “Vậy em chẳng phải là người đã chen ngang vào sao?”

“Đưa ốc! Cô ấy thích anh không có nghĩa là anh cũng thích cô ấy, anh chỉ thích em thôi!” Anh cười nói.

“Nhưng cô ấy sẽ bị tổn thương! Như vậy thì thật không công bằng cho cô ấy.” Diệp Hàm Hương nhìn ra cửa sổ, gương mặt thoáng buồn, vì suy bụng ta

ra bụng người, đã chính mắt nhìn thấy anh cùng cô gái kia đi chung với nhau, cô rất rõ cảm giác đó, vô cùng khổ sở.

“Ngốc quá đi! Yêu chính là yêu mà không yêu thì vẫn là không yêu, em chọn anh thì cảm thấy Lý Ngạo Thiên là không công bằng sao? Cảm giác thích một người rất quan trọng, không thể thấy cô ấy uất ức, đau thương mà tiếp nhận được đâu. Haizz... cô gái nhỏ của anh à, em vĩnh viễn không hiểu được điều này!” Anh xoa xoa tóc cô, nhẹ nhàng trách cứ nhưng trong giọng nói rõ ràng là cực kì yêu thương, cưng chiều.

“Không phải vậy! Chỉ là em thấy hai người đã từng yêu mến nhau nhưng em lại xen ngang vào.” Cô hơi tủi thân nói.

“Đưa ngốc! Không thích thì anh sẽ không cần, lại càng không hứng thú với trò mập mờ này nọ, em mới là người anh thích nhất, anh rất rõ cảm giác của mình, tuyệt đối không sai.”

Xe chạy đến nhà trọ của cô, bọn họ xuống xe.

“Thẩm Hạo! Lệnh cho cậu trong vòng ba ngày phải giúp mình giải quyết xong chuyện của Lộ Lily, nếu không sau này cậu không cần đến gặp mặt mình nữa.” Lục Hân Thư cầm điện thoại di động ra ‘tối hậu thư’ cho Thẩm Hạo, không đợi Thẩm Hạo đáp lại liền cúp máy.

Một tay ôm lấy Diệp Hàm Hương, cả hai sải bước lên lầu.

Cửa phòng mở ra, bên trong là một gian phòng sạch sẽ, ấm áp, đóng cửa lại đồng thời dán người cô lên cánh cửa, nụ hôn như mưa rơi tối tấp lên môi Diệp Hàm Hương.

“Đừng, buông em ra!” Cô giằng giằng, anh không có cách nào đành buông lỏng ra.

“Em đi thay đồ trước, sau đó nấu cơm, ăn tối xong chúng ta cùng xem tivi.” Diệp Hàm Hương tuân ra một tràng kế hoạch cho buổi tối của hai người.

“Vậy anh cũng muốn thay quần áo.” Anh đang mặc vest quả thật không mấy thoải mái.

“Nhưng em không có quần áo của đàn ông.” Cô tò mò nhìn anh.

“Vậy anh có thể không mặc được không?” Lục Hân Thư tháo cà vạt.

“Không cho phép!” Kì cục quá đi! Còn ra thể thống gì nữa! Dù chỉ có hai người trong nhà nhưng cô cũng không muốn thấy bộ dạng đó của anh.

“Anh chỉ là cởi áo khoác thôi, ngốc ă!” Anh tiện tay cởi áo khoác, cũng mở ra hai nút đầu tiên của áo sơ mi liền lộ ra cơ ngực rắn chắc.

“Được rồi, vậy em đi thay quần áo trước.” Cô mang dép đi về phòng mình.

Thay một bộ váy ngủ nhẹ nhàng mềm mại ngang đầu gối, cô đang vuốt vuốt tóc thì phát hiện Lục Hân Thư từ phía sau đang tới gần mình qua tấm gương phản chiếu, cô khẽ mỉm cười, anh đang tay ôm chặt lấy cô từ đằng sau.

“Lát tối hãy nấu cơm được không? Giờ anh chỉ muốn ôm em.” Anh vùi mặt vào cổ của cô, vòng tay ngang eo cô.

“Anh không đói bụng sao?”

Diệp Hàm Hương cầm cây lược lên, tiếp tục chải tóc mà tay của anh đã từ từ chuyển qua trước ngực cô, cách lớp vải mượt mà dùng sức nắm chặt hai chỗ mềm mại của cô, toàn thân cô mềm nhũn liền bắt lấy cổ tay của anh.

Tay Lục Hân Thư lần mò vào cổ áo cô, rồi lại dò sâu bên trong áo ngực, khuôn ngực mềm mại không thôi, nụ hôn của anh rơi xuống phần da thịt mịn màng chỗ gáy, nhẹ nhàng gặm cắn, hơi thở của anh ngày càng dồn dập, xoay thân thể cô lại, nâng mông đặt cô ngồi lên bàn trang điểm.

Tay anh mò mẫm từ dưới làn váy, đi sâu vào từng bước từng bước hướng lên trên, cái tay còn lại cũng bận rộn không kém, kéo cổ áo xuống tới vai cô, bộ ngực thẳng đứng cao vун vút của cô thoáng chốc bày ra trước mắt anh như thể mời gọi anh hãy đến đây xoa dịu, chiếm đoạt lấy nó. Như nghe được lời kêu gọi, anh liền ôm eo cô, hôn lên ngực cô đồng thời kéo chiếc quần lót của cô xuống.

Hai tay Diệp Hàm Hương vịn chặt lên bàn trang điểm để cố định thân thể, cô bị anh kích thích quá mức, cảm giác hưng phấn dâng trào làm cô bất giác uốn cong bộ ngực, cái này như chất xúc tác mạnh mẽ làm anh mất khống chế khẽ cắn đầu ngực cô, cô liền dang tay ôm chặt lấy cổ anh, còn anh thì cũng thuận tình ‘đáp lễ’ lấy thân mình dán chặt lên người cô.

Lục Hân Thư thuận thế bế bồng cô lên đi về phía giường, khẽ đặt thân thể mềm mại đến rã rời của cô xuống, ngắm nhìn thân hình như ngọc như ngà trước mắt rồi dùng sức lực mà muốn cô, mà ‘yêu’ cô thật nhiều.

Giường nhỏ phát ra tiếng vang nhịp điệu với hành động ra vào vào mãnh liệt của anh, cô ôm anh thật chặt mặc cho vật cứng rắn của anh tiến công mạnh mẽ, bộc phát dữ dội bên trong thân thể mềm mại ướt át của mình, miệng anh vẫn day dưa bao trọn phần ngực của cô không lúc nào buông ra, có cảm tưởng như anh muốn khám toàn bộ cơ thể cô vào sâu bên trong bản thân anh vậy.

Mãi đến khi Lục Hân Thư mỏi mệt rồi, giảm lại tốc độ sau đó thì dừng hẳn, anh nằm gác trên thân cô nghỉ ngơi chốc lát.

“Nếu một ngày nào đó chúng ta có bé cưng, anh sẽ thế nào?” Diệp Hàm Hương khẽ vuốt vuốt tóc anh, dè dặt hỏi.

“Vậy chúng ta sẽ cùng nhau nuôi lớn bé con, bất kể là trai hay gái, anh đều thương yêu, cưng chiều bé con thật nhiều, có được không?” Anh vuốt ve gò má cô.

“Nhưng mà em vẫn thấy chuyện chúng ta không chỉ là vấn đề cá nhân của hai đứa, em không biết phải nói với bà ngoại thế nào nữa...” Cô bật bạch những lo lắng từ trước tới nay với anh.

“Bà ngoại của em... phản đối em tới lui với anh đúng không?” Anh rời khỏi người cô, nằm vật xuống bên cạnh cô.

“Ừm, bà ngoại không cho phép em có quan hệ với anh bởi vì bị kịch của mẹ em đã làm cho bà ngoại đau khổ rất nhiều, từ đó bà ngoại em không tin tưởng những người giàu sang, mà anh hết lần này đến lần khác lại...”

“Không sao cả, anh sẽ từ từ chứng minh để bà ngoại hiểu anh, tin tưởng anh, anh nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em.” Anh ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành.

“Ừ, chúng ta cùng nhau cố gắng, chứng minh cho bà ngoại thấy em với mẹ hoàn toàn không phải là ‘hai hình ảnh một cuộc đời’ như bà ngoại vẫn thường nói.” Cô ngẩng đầu mỉm cười nhìn anh.

Anh ngần ngại nhìn cô. Lại là nụ cười này, khi tâm tư anh lo lắng đến mờ mịt thì nụ cười rực rỡ như ánh nắng mặt trời này đã chiếu rọi vào lòng anh, xóa hết mọi ưu tư phiền muộn, khiến tâm trạng anh tươi sáng hẳn lên. Lần nào nụ cười của cô cũng làm anh rung động, và bây giờ cũng không ngoại lệ, anh thích thú cười theo.

“Anh đói bụng rồi, nấu cơm cho anh ăn đi.”

Lục Hân Thư đứng dậy mặc quần áo vào, cô cũng mặc lại chiếc váy ngủ vào người, hai người một trước một sau bước vào gian bếp.

“Anh hãy giúp em cắt củ hành.” Diệp Hàm Hương chuẩn bị vo gạo thì với tay lên kệ lấy củ hành tây đưa cho anh.

“Cái này phải làm sao?” Anh tò mò cầm củ hành rồi nhìn cô.

“Cái đó anh đi rửa sạch rồi cắt thành miếng cho em.” Diệp Hàm Hương quay đầu nhún vai nhin cười.

Lục Hân Thư không biết phải xoay sở làm sao, nhìn sang cô, sau đó đem hành tây rửa qua hai lượt, rồi đặt lên tấm thớt, bắt đầu cầm dao.

Diệp Hàm Hương đã không nhìn được nữa mà bật cười, nhưng cô vẫn hết sức khống chế để cho anh không phát hiện.

“Tại sao cái này lại như vậy...” Anh không biết dùng từ gì để hình dung ra củ hành tây này lại gây khó dễ với anh như thế, anh chưa từng xuống bếp nên không biết cắt hành tây như thế nào.

Diệp Hàm Hương quay đầu lại thấy anh đang lau nước mắt, cô nhìn không được ôm bụng cười to.

“Xem ra em đang trêu anh, em biết trước cắt củ hành sẽ thành ra thế này, khi dễ anh không biết sao.” Anh vẫn lau lau khóe mi đang chảy nước mắt kia, bộ dạng đó làm cho cô thấy buồn cười.

“Lấy khăn giấy lau cho sạch đi, để đó cho em.” Diệp Hàm Hương đưa khăn giấy cho anh, muốn lấy con dao từ tay anh.

“Để anh làm, tay chân em vụng về, lỡ bị thương thì lại trách anh.” Tiếp tục bị chảy nước mắt, anh vẫn cắt cho xong củ hành tây.

“Hân Thư, cảm ơn anh!” Diệp Hàm Hương cảm kích nhìn anh.

“Ừ? Sao đột nhiên lại đi cảm ơn anh?” Lục Hân Thư bỏ phần củ hành đã cắt xong vào một cái tô, lại tiếp tục cắt hành tây, tò mò nhìn Diệp Hàm Hương.

“Bởi vì nơi đây... đã rất rất lâu không có không khí gia đình, em cảm thấy phòng ốc đều lạnh tanh hiu quạnh, nhưng giờ có anh thì lập tức ấm áp hẳn lên, em cảm thấy rất hạnh phúc.” Cô nhìn quanh gian bếp nhỏ bé, mỉm cười nói.

“Nếu như em thích, mỗi ngày anh đều ở cạnh bên em.” Anh đi tới ôm cô.

“Hân Thư, không biết tại sao khi ở bên anh, em cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này, nhưng bởi vì quá hạnh phúc, hạnh phúc đến mức cũng không thể tin được đây là thật, chỉ có thể né tránh đồng thời phủ nhận nó, sợ một ngày nào đó hạnh phúc này biến mất đi, trải qua sự ám áp cuồng nhiệt là đêm đông giá lạnh cô đơn, đang đứng ở thiên đường rực rỡ trong chốc lát lại rơi vào chốn địa ngục tối tăm, em quả thật không cách nào chịu đựng nổi sự thay đổi đột ngột đó.” Cô dán mặt mình vào lồng ngực anh, “Bệnh em nặng lắm rồi có phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

“Ừ.” Anh nghiêm túc gật đầu.

“Thật sự có bệnh sao?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt thoáng lộ vẻ nghi ngờ.

“Ừ, bệnh ngặt, ngay cả người thông minh khi mắc bệnh này cũng trở nên ngặt nghéch huống chi là người có đầu óc khờ khạo như em, làm sao có thể khác được? Lúc nào cũng lo lắng về những chuyện này, em thật ngặt quá đi!” Anh xoa xoa bả vai của cô nhẹ giọng trách cứ, khóe miệng vui vẻ không dễ phát hiện.

Sao anh có thể không hiểu việc này chứ? Thời khắc cô giận anh và rời đi anh mới biết cô quan trọng như chính tính mạng của anh vậy, anh rất muốn nâng niu quý trọng cô.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô thì cái cảm giác lo được lo mất đó đã bắt đầu xuất hiện. Dù cho sau đó anh có được cô nhưng anh vẫn rất sợ, sợ đến lúc có được cả trái tim lẫn cơ thể cô, hạnh phúc dâng tràn nhưng không hẳn là hoàn toàn thỏa mãn mà là nặng nề mất mát.

Bởi vì anh sợ hạnh phúc ngọt ngào này sẽ biến mất khỏi tầm tay anh, sợ cô sẽ đuổi anh ra khỏi thế giới của cô, sợ cả hai sẽ không còn liên quan tới nhau nữa. Kết cục anh lại rơi vào thế giới âm u lạnh lẽo như băng, tuy có đủ tất cả vinh quang nhưng lại thiếu vắng nửa kia ấm áp của mình.

Cô sợ, anh làm sao không sợ, anh sợ nhất là cô nhẫn tâm đẩy anh ra.

Nhưng bây giờ bọn họ đang yêu nhau, anh muốn quý trọng từng giây từng phút quý giá tận hưởng thật nhiều hạnh phúc. Tuy trong hạnh phúc phải có khổ đau nhưng anh cũng muốn trân trọng cảm giác này, cảm giác cả hai đang lệ thuộc lẫn nhau.

“Món ăn khét rồi!” Diệp Hàm Hương tránh khỏi ngực anh, vội vàng xoay người đảo đảo món ăn trong nồi.

Lục Hân Thư ôm cô từ phía sau, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc được ở chung một chỗ với cô.

“Hân Thư, món này chín rồi, lấy dùm em cái đĩa.”

“Không... Không muốn!” Anh ôm cô, không muốn bỏ qua cảm giác hạnh phúc này.

“Nhanh lên! Món ăn sẽ khét nữa đó!” Cô vận bung cánh tay anh quanh eo mình. Anh không thể làm gì khác hơn là buông cô ra xoay người cầm đĩa giúp cô.

Thoáng chốc hai món ăn một canh một xào đã nghi ngút mùi thơm ở trên bàn ăn.

Cô múc cho anh một chén canh thịt bò đậm đà thơm ngon, sau đó cũng múc cho mình một chén rồi cầm đĩa lên.

“Ăn thôi!”

“Món này là gà xào hành tây, anh ăn thử một chút đi, nên ăn nhiều rau củ, còn đây là canh thịt bò củ cải, vẫn còn nóng anh mau uống đi.” Diệp Hàm Hương cầm chén canh của mình lên thổi thổi cho nguội.

“Anh nhất định sẽ ăn sạch hết!” Lục Hân Thư rất thích các món ăn cô làm, hành tây trong suốt trộn đều cùng thịt gà thơm mềm sánh vàng, củ xào rau cải thơm giòn vô cùng hấp dẫn, cơm thì dẻo mềm trắng tinh làm cho người ta ‘đói’ con mắt, muốn ăn thật nhiều.

Ánh trăng bên ngoài ghé mắt vào bên trong, hai người trò chuyện vô cùng vui vẻ, thoải mái.

“Tiểu Hương, cảm ơn em đã cho anh cơ hội được ăn một bữa cơm đạm bạc nhưng thật hạnh phúc như hôm nay.” Anh khoác tay lên vai cô, còn cô thì dựa trên vai của anh.

“Nếu anh thích thì mỗi ngày em sẽ nấu cho anh ăn.” Cô ngẩng đầu nhìn anh cười, anh không nhịn được hôn nhẹ lên mặt cô.

“Tiểu Hương, công việc của em bây giờ vô cùng vất vả, có hứng thú làm việc ở bên cạnh anh không?” Anh ôm cô nghiêm túc nói.

“Làm việc ở bên cạnh anh?” Cô nghi ngờ nhìn anh.

“Ừ, làm thư ký cho anh.”

“Không cần, em quen với anh không phải vì muốn lấy được chút gì từ anh, cũng không phải vì muốn thăng chức này nọ. Được ở bên cạnh anh như thế này rất tốt, hạnh phúc như vậy là đủ rồi!” Cô cười nói.

“Nhưng anh lại không muốn em quá cực khổ.” Anh hơi nhíu mày.

“Không hề cực khổ chút nào, có lúc nhìn thấy những cặp vợ chồng dắt theo con nhỏ tới mua đồ, cả gia đình cùng nhau vui đùa ấm áp, hạnh phúc là em đã thấy vui rồi.” Diệp Hàm Hương vội khoát tay.

“Rất nhanh thôi chúng ta cũng sẽ có một bé con thật dễ thương đáng yêu để có thể cùng nhau chơi đùa.” Anh lập tức kéo cô vào lòng, bàn tay lần mò vào áo của cô, vừa xoa nắn bộ ngực vừa hôn cô mãnh liệt...

Anh đột nhiên tập kích bất ngờ làm cô hoàn toàn không thể chống đỡ nổi.

Trong lúc anh chiếm lấy cô làm cho cô đắm chìm say mê thì bất ngờ tiếng chuông điện thoại di động reo vang phá vỡ không khí mập mờ trong phòng.

“Hân Thư...” Cô tránh thoát nụ hôn của anh, đẩy tay anh ra khỏi quần áo của mình.

Anh lưu luyến buông cô ra, cầm điện thoại di động nhẹ giọng nói với cô là ông nội gọi, sau đó nhận điện thoại.

“Thằng quý sứ! Lâu như vậy mới nghe điện thoại, đang làm chuyện xấu gì đó?” Bên kia đầu dây ông nội rống lên như sư tử Hà Đông.

“Ông nội, người vẫn khỏe chứ? Con đang ăn tối cùng Tiểu Hương, người lại làm kỳ đà cản mũi!” Anh nhìn Diệp Hàm Hương một cái với dáng vẻ bất đắc dĩ.

“Tiểu Hương đâu? Để cho con bé nghe điện thoại, ta muốn nghe giọng của cháu dâu tương lai ta... Ha ha!” Ông nội ở đầu dây bên kia cười xấu xa.

“Ông nội, người muốn nói chuyện với cô ấy cũng được nhưng con muốn nhắc một điều con phải bảo vệ người yêu của con vì thế người không được ép cô ấy bất kỳ điều gì cô ấy không muốn trả lời, không được miên cưỡng chuyện cô ấy không muốn làm.”

“Hân Thư, sao con lắm lời thế? Ta muốn nói chuyện với cháu dâu của ta, con quản được sao?” Ở đầu dây bên kia ông nội quát lớn làm tai của Lục Hân Thư muốn điếc luôn, anh vội đưa điện thoại di động ra xa lỗ tai mình.

Diệp Hàm Hương nhận lấy điện thoại, có chút xấu hổ mở lời: “Con chào ông nội.”

“Tiểu Hương, giọng nói thật là ngọt ngào, quả nhiên là người yêu của Hân Thư nhà ta. Chả trách thằng nhóc kia cả ngày lẫn đêm đều điện thoại tới quấy rối giấc ngủ của ta chỉ để kể chuyện về con, hôm nay ta đã hiểu rõ rồi, một giọng nói thật ngọt ngào...”

“Ông nội, người quá khen, con nào tốt như vậy.” Diệp Hàm Hương vội cười khoát tay.

“Tiểu Hương à, tính toán khi nào cho chúng ta uống rượu mừng của hai đứa rồi sinh cho ta một thằng chất trai để vui đùa lúc tuổi già? Ta muốn có một tiểu Hân Thư để chơi đùa cùng ta bất kể là trai hay gái, ta đều thương hết! Tiểu Hương à, con nhất định phải hoàn thành tâm nguyện của lão già này, nhiệm vụ nổi đời tông đường đặt lên vai của con...”

Lời của ông nội làm cho mặt Diệp Hàm Hương càng ngày càng ửng hồng lên, cô không thể từ chối chỉ có thể vâng lời ‘dạ’ một tiếng.

“Ông nội này! Chuyện của hai chúng con không phải do người làm chủ đâu.” Lục Hân Thư đoạt lại điện thoại bắt đầu đấu võ mồm với ông nội.

“Thằng quý sứ! Tại sao con lại không hiểu nỗi khổ tâm của ta hả? Nếu ta không nói như vậy ngày nào con cũng gọi điện phá giấc ngủ của ta nữa thì ta biết làm sao. Hôm qua thật vất vả cho người bạn già của ta, chính là do con làm hại, bà ấy còn nói cháu trai của ta lớn như vậy rồi còn đi tán gái này nọ, tư tưởng của bà ấy có hơi bảo thủ.”

“Haha! Ông nội, khi nào người về nước con sẽ giới thiệu vài người đẹp cho người, tránh cho người đi đường xa xôi cực khổ mệt nhọc còn mắng đám con cháu chúng ta là không ra gì!”

“Con đang giễu cợt ta phải không? Biết rõ trong lòng ông nội con chỉ có duy nhất bà nội đã khuất của con, tuyệt đối không phản bội bà ấy, còn bạn già kia chỉ là nhằm chán trâu chọc bà ấy mà thôi. Nhưng mà đứa cháu bất hiếu như con lại còn dám cả gan giới thiệu người đẹp cho ông nội, đợi ta trở về nhất định sẽ dạy dỗ thật tốt!” Ông nội ở đầu dây bên kia xỏ một tràng không dứt.

“Ông nội, con chỉ là đùa một chút, người nghiêm túc như vậy làm gì?” Lục Hân Thư tỏ vẻ oan ức.

“Ta đây là đang nhắc nhở con! Con phải nghiêm túc với mối quan hệ này, quý trọng tình cảm với con bé Tiểu Hương!” Ông nội nghiêm túc nói.

“Ông nội, con tuân lệnh!”

“Vậy thì tốt, ta cúp máy đây!”

Buổi trưa ở cửa hàng tổng hợp khá vắng vẻ, Diệp Hàm Hương cầm chổi lông gà quét sạch sẽ quầy hàng hóa nhưng lại vô tình nghe được cuộc đối thoại của hai người phụ nữ cách đó không xa. Cô cảm thấy bối rối và phiền muộn, bởi nội dung cuộc nói chuyện đó đều liên quan đến Lục Hân Thư.

“Bác gái, người xem cái áo này thật dễ thương!” Người nói là một cô gái rất xinh đẹp, phong cách thời trang kéo tay một người được gọi là bác gái để xem một món đồ nhỏ nhỏ dễ thương của trẻ con.

Diệp Hàm Hương nhận ra cô gái kia, đó là thanh mai trúc mã của Hân Thư.

“Con kết hôn với Hân Thư nhà ta rồi sinh một bé cưng thật đáng yêu, lúc đó con có thể đem hết tất cả những thứ dễ thương này về nhà.”

Diệp Hàm Hương biết người bác gái kia là mẹ của Lục Hân Thư, là một phu nhân cao sang, quý phái.

“Nhưng anh Hân Thư vẫn chưa cầu hôn con.” Lộ Lily bĩu môi, đặt món đồ lại vị trí cũ, “Ngược lại anh Thẩm Hạo cứ quẩn lấy con cả ngày lẫn đêm, phiền chết đi được!”

“Haha, thằng nhóc Thẩm Hạo quẩn lấy suốt ngày bởi vì Lily của chúng ta thùy mị dịu dàng, sao con lại nóng nảy như vậy?”

Lúc quý phu nhân nói câu này thì ánh mắt kiêu kì nhanh chóng quét tới mặt Diệp Hàm Hương, khiến cho Diệp Hàm Hương cảm thấy bản thân như trần trụi trước vị phu nhân cao quý này.

“Bác gái, nếu như Hân Thư ở bên ngoài có người con gái khác vậy con nên làm gì đây?” Lộ Lily ôm cánh tay của quý phu nhân làm nũng.

“Nếu có cũng đừng mơ bước vào nhà ta, ba Hân Thư tuyệt đối không chấp nhận!” Quý phu nhân thông thả bước tới trước mặt Diệp Hàm Hương, cố ý cho cô nghe thấy câu này, để cho cô biết rõ mà đừng ăn vạ giống như mấy đứa con gái khác.

“Nhưng anh Hân Thư không đề ý đến con.” Lộ Lily cũng không phải là hẹp hòi, chỉ nói ra sự buồn bực trong lòng.

“Đứa ngốc, chỉ có con mới có thể làm dâu của Lục gia, chẳng qua nó chỉ thấy của lạ vui đùa qua đường thôi sau đó sẽ lại quay về nhà.” Quý phu nhân vuốt vuốt tóc Lộ Lily thương yêu nói.

“Mẹ, con không phải vui đùa qua đường ở bên ngoài, con rất nghiêm túc!” Lục Hân Thư bước tới nắm lấy tay của Diệp Hàm Hương, “Con chỉ yêu một mình cô ấy!”

“Anh Hân Thư... Anh không cần em nữa sao?” Lộ Lily nhìn anh, bước lên hai bước nhìn Lục Hân Thư đang nắm tay Diệp Hàm Hương, gương mặt kinh ngạc hoàn toàn không thể tin điều đang xảy ra trước mắt.

“Em mãi mãi là em gái của anh nhưng không bao giờ trở thành vợ của anh được.” Lục Hân Thư không nề nang, nói như đinh đóng cột.

“Hân Thư!” Quý phu nhân vội lên tiếng ngăn lại.

“Mẹ, chuyện này con muốn nói cho rõ ràng tại đây!” Lục Hân Thư không đề ý chung quanh mọi người đến xem ngày càng náo nhiệt, kiên trì muốn giải quyết xong chuyện này.

“Đủ rồi, đừng ở đây làm xấu mặt mẹ, mẹ mệt rồi, Hân Thư, đưa mẹ về nhà!” Mặt quý phu nhân đen lại ném ra một câu, tay kéo Lộ Lily ra ngoài cửa.

Lục Hân Thư nhìn Diệp Hàm Hương một cái sau đó đi theo mẹ anh rời đi.

Diệp Hàm Hương kinh ngạc đứng yên tại chỗ, cảm thấy vô cùng mệt mỏi mà không có chỗ cho cô dựa vào. Chỉ là trong lòng dâng lên nỗi chua xót đau đớn, từ đầu đến cuối chỉ có thể đau thương mà khóc không thành tiếng.

Một cái khăn giấy đưa tới trước mặt, cô quay sang, là Kha Đồng.

“Thật xin lỗi, anh vô tình thấy hết tất cả, bà ngoại không muốn thấy Hương Hương khổ sở thế này đâu.” Kha Đồng đứng trước mặt nắm lấy bả vai cô, nhẹ giọng nói.

“Cảm ơn anh đã khuyên bảo, bây giờ là giờ làm việc, anh về đi.” Diệp Hàm Hương xoay người tiếp tục công việc của mình.

“Đừng trách anh không nhắc nhở, nếu em qua lại với anh ta em sẽ không có kết quả tốt. Anh ta là cậu ấm của nhà họ Lục, chỉ muốn đùa giỡn với em mà thôi. Chẳng qua anh không chỉ muốn nói với em như vậy, anh chỉ muốn lúc anh rời khỏi đây rồi em hãy biết tự chăm sóc cho bản thân, tạm biệt!” Kha Đồng nói xong xoay người bước đi để lại Diệp Hàm Hương đứng ngây tại chỗ.

Mỗi một câu của anh Diệp Hàm Hương đều nghe rõ, làm trái tim cô ghen ngào nhưng từ đầu đến cuối không nói lại được gì, chỉ có thể nhìn theo bóng lưng anh nói lời tạm biệt.

Cả hai yêu nhau sâu sắc nhưng không được mọi người ủng hộ và chúc phúc rồi sẽ thiếu sức chống đỡ. Thiếu tự tin, sao cô có thể nói cô không sợ hãi? Từ nhỏ cô cũng không phải là cô gái luôn được nuông chiều.

**

Biệt thự Lục gia nằm ở vị trí đắc địa ngay trung tâm thành phố, nằm trong khu nhà cấp cao đầy cây xanh bóng mát, toàn bộ kiến trúc hết như cung điện xa hoa, tráng lệ.

Lục Hân Thư lái xe vào bãi đậu xe, không nói lời nào đi sau lưng mẹ anh, bước vào phòng khách.

Người giúp việc vội lấy túi xách của bà Lục đem đi cất, bà Lục ngồi xuống bên cạnh ông Lục đang xem báo, hai tay vòng trước ngực nhìn chằm chằm

vào khay trà đặt cạnh bình hoa bách hợp như thể muốn bóp chết nó bằng ánh mắt.

Lộ Lily ở phía sau đi tới bên bà cũng không nói câu nào.

Ông Lục Chấn Hiên đặt tờ báo lên bàn, liếc nhìn Lục Hân Thư, ánh mắt nghiêm túc khiến cho người ta không rét mà run. Lăn lộn nhiều năm trên thương trường, mặc dù ông không hỏi chuyện của Lục Hân Thư nhưng mọi nhất cử nhất động của anh đều nắm trong lòng bàn tay.

Trải qua nhiều năm ông nghiêm khắc giáo dục đứa con trai này ngày càng giống ông như đúc, làm việc kiên quyết không từ thủ đoạn, ở trên thương trường luôn luôn cảnh giác, không nhân từ với bất cứ ai. Ông đã già không còn được như trước nhưng thật may Lục Hân Thư lại giống như con cò của ông, đứa con trai này quả không làm ông thất vọng.

Ông có thể kiểm soát đứa con trai này, đứa con là niềm tự hào lớn nhất đời ông. Nhưng có một số tin đồn tới tai của ông, lời đồn nhảm nhí đó gây bất lợi cho ông nên ông đã phái người điều tra, quả nhiên không sai một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Người trẻ tuổi lòng đầy nhiệt huyết, quan hệ nam nữ không quan tâm ai, nhưng chơi thì chơi ông không cho phép ai trở thành hòn đá làm chướng ngại con trai ông. Đến thời điểm nhất định, ông sẽ không từ mọi thủ đoạn diệt trừ hậu hoạ. Gia thế nhà ông cao quý, sang trọng không thể chấp nhận một số người không liên quan gây tổn hại.

“Hân Thư, nghe nói con có quan hệ tới lui mật thiết với một nhân viên ở cửa hàng tổng hợp, có chuyện này sao?” Ông nghiêng mặt chậm rãi hỏi, không hề nhìn thẳng vào Lục Hân Thư.

“Chỉ là bạn tốt.” Không biết tại sao anh rất ghét cái cách ba anh dò xét mặc dù đã rõ trong lòng bàn tay, từ đầu đến cuối anh cảm giác được một sự uy hiếp.

“Dù chỉ là bạn bè nhưng con không được lui tới với cô ta.” Lục Chấn Hiên gõ ngón tay lên khay trà.

“Nếu như con muốn tiếp tục?” Lục Hân Thư nhìn mặt ba mình sẵn sàng nghênh chiến, anh hạ quyết tâm va chạm với quyền uy của ông.

“Ba nói không được phép là không được phép!” Ông Lục nói như đinh đóng cột: “Con phải hiểu rõ thân phận của mình! Con đường đường là con trai của Lục Chấn Hiên ta vậy mà lại lui tới với một đứa nhân viên trong công ty không có tiền tài, không có địa vị, không có bối cảnh gia đình, con nói xem ba biết đề cái mặt mo này ở đâu đây?”

“Nếu như con vẫn kiên trì thì sao?” Lục Hân Thư khề nghiêng răng, vẫn kiên trì không lùi một bước.

Anh chợt nhớ tới tuổi thơ của mình, những thứ anh yêu thích đều bị ba anh phá hủy hết. Anh nuôi một con chuột hamster rất dễ thương thì ba anh lại giết chết nó ngay trước mặt anh. Thời còn học sinh, anh thâm mến một cô gái thì anh lại bị ba anh bắt đi du học. Kể từ lúc đó đối với mọi chuyện trên đời này, anh đều trở nên hờ hững, lạnh nhạt.

“Nếu như mày vẫn quyết như thế tao coi như không có đứa con này.”

“Ba, coi như ba tịch thu lại mọi thứ của con, con vẫn sẽ không lấy bất kỳ ai ngoại trừ cô ấy.” Anh đã bất chấp tất cả, giờ phút này không thể nói Diệp Hàm Hương chỉ là bạn bè đơn thuần nữa.

Cô không chỉ là bạn bình thường của anh, cô là tri kỷ, là người yêu của anh. Anh rất yêu cô, kiếp này chỉ có thể duy nhất là cô chứ không phải ai khác anh sẽ lấy làm vợ. Cái gì anh cũng có thể nghe lời ba mình nhưng kiếp này chỉ có người yêu là anh muốn lựa chọn theo trái tim mình mách bảo.

“Nhưng con trai à, con bảo vệ được cô ta sao? Bao lâu? Một ngày hai mươi bốn giờ, ngày này tháng nọ năm kia...” Ông Lục đứng dậy đi tới trước mặt anh, mỗi một chữ nói ra đều như búa tạ nện vào trái tim anh.

“Nếu như con không bảo vệ được cô ấy, con sẽ cùng chết với cô ấy!” Lục Hân Thư nhìn chăm chăm ba mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Bóp...” Một cái tát đột nhiên giáng xuống, không chỉ có hai cha con ông Lục mà những người xung quanh đều kinh hãi không thôi.

Đây là lần đầu tiên Lục Chấn Hiên đánh con trai mình, từ trước đến giờ con trai ông chưa bao giờ làm ông thất vọng như hôm nay.

Giờ phút này con trai lại khiến ông phá lệ mà vung tay lên tát nó đến độ lòng bàn tay nóng rát, ông khò giật mình, chỉ vì một đứa con gái mà đứa con trai ông vẫn luôn kiêu ngạo lại đối đầu với mình, ông cảm thấy mình đã mất đi uy quyền... Nhưng dường như cái tát này cũng không thức tỉnh được nó...

Một cái tát có thể thay đổi được anh sao? Không! Bất kể thế nào anh cũng muốn đặt cược một phen vào mối tình lớn này.

Lục Chấn Hiền chỉ tay cảnh cáo: “Hỗn láo! Tao cho mày ba ngày, nếu không tuyệt giao với con nhỏ đó thì đừng trách tại sao tao không cảnh cáo trước.” Sau đó ông xoay người đi thẳng vào phòng sách.

Lục Hân Thư liếm liếm khóe môi, mắt đỏ ngầu như ứa máu xoay người rời đi.

Ba ngày để cho anh đoạn tuyệt tình cảm chân thành nhất của mình, ba ngày để cho anh trở về con người máu lạnh vô tình như trước kia, ba ngày để người con gái anh yêu sâu đậm nhất phải hận anh suốt cả đời. Hồ dữ còn không ăn thịt con! Nhưng ba của anh lại vì tiền tài, địa vị, danh lợi mà đan tâm giết chết trái tim nồng nhiệt đang yêu của anh.

Dù cả thế giới này phản đối, dù ba anh có một tay che trời, anh cũng ôm cô thật chặt, yêu thương cô thật nhiều. Dù cho có phải chết anh cũng muốn xem xem ba anh sẽ hủy diệt hạnh phúc của anh thế nào đây.

“Anh Hân Thư, chờ em với!” Lộ Lily chạy theo sau anh.

Anh như không nghe thấy, đi thẳng tới bãi đậu xe, anh muốn đi gặp Diệp Hàm Hương, anh biết giờ phút này cô đang rất lo lắng cho anh nhưng lại không thể giúp được gì cho anh.

“Anh Hân Thư, em có vài lời nhất định hôm nay phải nói rõ với anh.” Lộ Lily đi giày cao gót mỗi bước đều phát ra thanh âm lạnh lạnh trên sàn nhà, cô chạy đến gang hai tay chặn anh lại.

“Tránh ra! Anh đang rất vội!” Anh lạnh lùng nói. Dù cho người trước mặt là bạn từ nhỏ của anh nhưng hiện giờ tâm trạng của anh đang rất rất tệ, anh không có cách nào dịu dàng với cô được, huống chi mọi chuyện thành ra thế này một phần nguyên nhân là do cô.

“Anh Hân Thư, anh bất hòa với bác Lục vì không cần em sao?” Vành mắt Lộ Lily đỏ ửng vì đau lòng nhìn anh.

“Em biết anh vẫn luôn coi em là em gái của anh.” Lục Hân Thư lạnh lùng nhìn cô, bình tĩnh nói.

“Một chút tình cảm... cũng không có sao?” Nước mắt Lộ Lily tràn bờ mi, cô kích động: “Rốt cuộc em có điểm nào không bằng cô ta?”

“Yêu một người không thể so sánh này nọ ai hơn ai để quyết định yêu hay không yêu, nó thuộc về cảm xúc trái tim mà đối với em thì anh không có loại xúc cảm đó, còn cô ấy dù cho chỉ có hai bàn tay trắng anh cũng vẫn rất yêu!”

“Nhưng tình cảm không phải có thể bồi dưỡng từ từ sao? Hơn nữa tình cảm của chúng ta từ nhỏ đến giờ đều rất tốt, không hề cãi cọ, chúng ta thử một lần được không?” Lộ Lily run rẩy nói, thái độ của anh làm lòng cô chua xót, mất hết cả tự tin vốn có.

“Lily, anh mãi mãi coi em là người bạn tốt nhất nên anh không thể lừa dối em được. Yêu một người không yêu mình, em sẽ đau khổ cả đời. Em sẽ có duyên phận của riêng em, đừng cố chấp với những thứ không thuộc về mình, chỉ cần nhẫn nại chờ đợi, nửa kia thật sự của em ở một nơi nào đó sẽ sớm xuất hiện. Nhưng người đó chắc chắn không phải là anh, anh đã có người anh yêu!”

“Anh Hân Thư!” Lộ Lily đau thương ngã phịch xuống đất nhìn Lục Hân Thư đã lái xe đi càng lúc càng xa...

Nghe cô gào thét tên mình, anh sao không buồn thương cho được, dẫu sao cũng là bạn thân nhất nhưng cũng chỉ là bạn mà thôi. Anh không thể tiếp tục gieo cho cô bất kỳ tia hi vọng nào nữa, chỉ có thể lạnh lùng tuyệt tình đẩy cô ra khỏi thế giới của mình, để cô trở về thế giới của riêng cô, tìm được hạnh phúc của bản thân mình.

Anh chỉ có thể âm thầm nói lời xin lỗi với cô.

Lúc Lục Hân Thư chạy đến công ty thì Diệp Hàm Hương cũng vừa tan làm. Diệp Hàm Hương tính ngồi xe buýt đến viện dưỡng lão thăm bà ngoại thì Lục Hân Thư đã gọi cô lại.

Không biết tại sao, cô không buồn phiền lo lắng như anh đã nghĩ, vừa nhìn thấy anh thì đã nở nụ cười tươi rói với anh.

“Hàm Hương, em đừng để tâm những lời mẹ anh nói lúc trưa.”

“Không sao! Khoan đã, anh cũng muốn đi thăm bà ngoại ư? Em lo ngoại sẽ không vui.”

“Đương nhiên! Anh phải tranh thủ lấy lòng của bà ngoại chứ, sau đó mới có thể rước cháu ngoại yêu dấu của người về nhà anh được.”

“Anh đừng quên bà ngoại em cũng phản đối mối quan hệ của chúng ta, thậm chí còn gay gắt hơn cả nhà anh nữa, tốt nhất anh nên chuẩn bị tâm lý trước khi gặp ngoại em đi.”

“Này, lẽ ra em nên đứng về đội của ông xã em chứ? Ngược lại bây giờ em giống như đang tạt một gáo nước lạnh vào mặt anh vậy.”

“Haha! Phải khích tướng thì mới có động lực được, em đây là nói thật lòng, đừng hiểu lầm ý tốt của em.”

“Được rồi, miễn cưỡng tin tưởng vợ yêu một lần.”

“Em là vợ của anh khi nào vậy? Chúng ta chưa kết hôn, không được nói lung tung.”

“Bé cưng của chúng ta có thể đang ở trong bụng em, thế nên em... Được rồi, anh sẽ nhanh chóng giải quyết vấn đề trước mắt, sau đó cầu hôn em để em có thể danh chính ngôn thuận trở thành vợ của anh.”

“Em sẽ chờ xem!”

Lục Hân Thư và Diệp Hàm Hương cùng cười cười nói nói đi vào phòng bệnh của bà ngoại. Bà ngoại đang xem một tấm hình cũ kỹ, khi thấy bọn họ bà ngoan toan định giấu đi nhưng đã muộn, không thể làm gì khác hơn nên bà ngoại đặt tấm hình lên mặt bàn.

Mắt Diệp Hàm Hương liền sáng lên, nhanh chóng cầm tấm hình nhìn vào thì thấy một khuôn mặt giống hệt như cô. Cô khó mà tiếp nhận kịp nên để tấm hình lại trên bàn. Ngoài mặt không có bất kỳ dấu hiệu sợ hãi nào nhưng bên trong lại kích động dữ dội.

Cô theo bản năng mà nhìn bà ngoại không rời mắt, muốn nhìn thấu bà ngoại xem người đang nghĩ gì thông qua biểu hiện khuôn mặt. Cô thật sự sợ ngoại sẽ tức giận khi nhìn thấy Lục Hân Thư, nhưng điều làm cho cô ngạc nhiên chính là...

“Có người tới thăm lại không giới thiệu với bà ngoại, sao con lại thất lễ như vậy?” Bà ngoại quan sát vẻ ngoài cao lớn của Lục Hân Thư, nhú mày.

“Bà ngoại, anh ấy là Hân Thư. Anh ấy rất muốn tới thăm ngoại nên tụi con cùng nhau tới đây.” Diệp Hàm Hương ung dung lấy táo ăn, nghĩ bà ngoại cũng không còn răng để nhai, coi như giải quyết giúp ngoại vậy.

“Con chào bà ngoại, con là Hân Thư, bạn của Tiểu Hương.” Lục Hân Thư mỉm cười nhìn bà ngoại, sau đó quay mặt tức giận nhìn Diệp Hàm Hương.

“Nè nhóc con, táo là mua cho bà ngoại ăn, tại sao em lại ăn tình bơ vậy?” Lục Hân Thư đưa tay sờ đầu Diệp Hàm Hương, sau đó lấy con dao để gọt vỏ táo.

“Bà ngoại ăn không hết!” Bị anh để tay lên đầu Diệp Hàm Hương tức giận nói.

“Chỉ kiếm có!” Lục Hân Thư thở dài.

“Ngoại không có răng!” Diệp Hàm Hương cắn một miếng táo rõ to trong miệng, nói không rõ.

“Em mới không có răng đó! Không biết cắt thành miếng nhỏ cho ngoại ăn sao? Em thật tham ăn mà!”

“Miếng nhỏ cũng khó ăn lắm, táo hơi cứng, chỉ có thể nghiền ra ngoại mới ăn được.” Diệp Hàm Hương tư vấn.

“Vậy lúc này sao em không nhắc anh mua một máy ép trái cây hả? Người già nên ăn nhiều trái cây mới tốt. Em thật là ngốc, cái gì cũng không biết!”

“Còn anh cái gì cũng biết sao? Anh biết thì làm đi, không cần bảo em nha.”

“Nhưng anh còn phải đi kiếm tiền, em cái gì cũng không biết làm sao chăm sóc cho bé cưng của chúng ta đây?”

“Khụ khụ... ..” Anh không nói không ai nói anh cảm đâu mà, quả thật là vạch áo cho người xem lưng.

Diệp Hàm Hương không kịp ngăn anh nói năng lung tung, phun ra toàn bộ táo trong miệng, ho sặc sụa đến đỏ mặt tía tai.

“Đưa ngốc! Em có sao không?” Lục Hân Thư vội bỏ trái táo trong tay xuống, vỗ vỗ lưng Diệp Hàm Hương, toan định gọi bác sĩ tới.

“Haha, nhìn bọn trẻ tụi con kìa!” Bà ngoại chẳng những không giận dữ lời bọn họ vừa nói mà ngược lại còn cười không dứt.

Hai người bọn họ bất giác mừng rỡ như điên. Xem như về phía bà ngoại bọn họ đã có hi vọng.

“Bà ngoại, người không giận sao?” Diệp Hàm Hương giống như đứa con nít đã làm sai chuyện, ôm cánh tay bà ngoại, dè dặt hỏi.

“Bà ngoại giận cái gì chứ? Ngoại mừng còn không kịp nữa là!” Bà ngoại kéo cô vào trong ngực, nhẹ nhàng nói.

“Nhưng mẹ của con... ..”

“Đứa nhò ngốc! Gần đây ngoại đã suy nghĩ rất rất nhiều, cứ nhìn mãi hình mẹ con như thể trò chuyện với mẹ con vậy thì ngoại chợt hiểu gặp người đó, yêu người đó chính là duyên phận của mẹ con, duyên phận là do trời định, không ai có thể cãi được. Bà ngoại biết mẹ con đã vô cùng hạnh phúc khi sinh ra con, nuôi dưỡng con. Bởi vì mẹ con thật lòng yêu người đó nên cam tâm tình nguyện sẵn sàng làm nhiều điều như vậy mà để mặc người đời nói là làm chuyện khờ dại, ngu ngốc.”

“Dù mẹ con đã qua thế giới bên kia nhưng ngoại biết mẹ con không bao giờ oán than cho số phận của mình, khi còn sống mẹ con đã thật lòng thật dạ yêu người đó. Chúng ta là người thân của mẹ con, thấy mẹ con yêu đau khổ như vậy thì rất đau lòng, nói mẹ con ngốc nghếch, hồ đồ, mù quáng. Nhưng dù sao thì chúng ta cũng chỉ là người ngoài cuộc không phải là mẹ con nên không thể hiểu được niềm vui thật sự trong lòng mẹ con, chính vì không hiểu nên đã phản đối, ngăn cản làm mẹ con không thể có được hạnh phúc trọn vẹn.”

“Nghĩ kỹ lại trước đây ngoại còn quá trẻ, chuyện tình cảm phải nỗ lực vun đắp thì mới thu được hoa thơm quả ngọt. Nếu Hương yêu một người mà được hạnh phúc thì ngoại sẽ ủng hộ con. Nhưng khi gặp phải đau khổ thất bại con phải thật kiên cường đứng lên.”

“Dạ.” Diệp Hàm Hương chứa chan nước mắt gật đầu với bà ngoại.

“Bà ngoại, người có thể nói cho con biết... Tên của mẹ con được không?” Diệp Hàm Hương cầm tấm hình lên, nhìn mẹ mình trong bức ảnh, thấy chính bản thân mình rất giống mẹ, vì tình yêu mà cứng đầu, cố chấp, hi sinh cả bản thân mà cũng không hề oán hận người đó.

“Mẹ con tên là Diệp Tô Khanh, tính tình hiền lành, tốt bụng, có hơi yếu đuối nhưng cũng vô cùng ngang bướng, ương ngạnh. Vốn có thể gả cho một người bình thường, cả đời được bình yên hạnh phúc nhưng hết lần này đến lần khác lại... Duyên phận do trời định cũng không thể cãi được.” Bà ngoại nặng nề thở dài.

“Bà ngoại, xin người an tâm, bất kể xảy ra chuyện gì con vẫn sẽ yêu Hàm Hương đến suốt đời.” Lục Hân Thư ôm lấy bả vai của Diệp Hàm Hương, rất nghiêm túc cam kết.

“Quá khứ không nhắc nữa, chỉ cần con yêu Hàm Hương thật lòng thì ngoại đều chấp nhận.”

*

Từ viện dưỡng lão Lục Hân Thư đưa Diệp Hàm Hương về nhà, sau đó anh lại lái xe tới quán bar bởi vì Thẩm Hạo cứ tìm anh mãi, anh đoán biết có chuyện gì nghiêm trọng nhưng cũng không thể nghĩ là chuyện gì.

Đến quán bar anh mới phát hiện ngoài Thẩm Hạo ra còn có Lộ Lily. Ngồi trên ghế, cô uống rượu say xin lại vừa khóc vừa cười, Thẩm Hạo không ngừng an ủi cô nhưng cũng không có tác dụng gì.

Lục Hân Thư ngồi xuống cạnh bọn họ, đoạt lấy chai rượu trong tay Lộ Lily đang ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

“Anh còn tới làm gì? Cái người bạc tình bạc nghĩa này!” Mắt Lộ Lily lờ mờ vì say, tức giận chỉ thẳng vào anh nói.

“Lily, không ngờ ngay cả em mà cũng không hiểu anh.” Lục Hân Thư tựa vào ghế salon ngửa mặt nhìn lên trần nhà thở dài.

“Em yêu anh, em không muốn hiểu anh.” Lộ Lily đến gần anh, nước mắt đầy mặt, “Anh Hân Thư, yêu em được không?”

“Em rốt cuộc muốn anh phải làm thế nào thì em mới có thể hiểu đây? Anh không yêu em, mãi mãi cũng sẽ không yêu em. Nếu em muốn hận anh, em cứ việc hận anh nhưng xin em đừng đâm mình trong con say, đừng đẩy dọa bản thân mình. Em thế này không phải là cô em gái Lily dễ thương, hoạt bát, hiểu chuyện của mọi người, mọi người thấy em như vậy sẽ rất đau lòng.”

“Anh Hân Thư, em cũng không muốn như vậy, ngay cả em cũng ghét chính bản thân mình nhưng em cũng là người, cũng có cảm xúc, không thể nhanh chóng xóa sạch ngay được. Em vừa không ngừng thuyết phục mình không yêu anh nữa, tuyệt vọng mà buông tay nhưng hai bác Lục, còn có ba mẹ em đều nói anh sẽ trở về bên em, chính họ lại thấp lên hi vọng trong em... Anh Hân Thư, em thật sự rất mệt mỏi... Huhu...”

“Đưa gốc, em hãy là chính em, giống như lúc chúng ta còn bé, hồn nhiên chơi đùa thỏa thích bất kể thế nào thì đó chỉ là tình bạn, không có tình yêu. Có lẽ em kiên trì muốn có anh không phải vì muốn anh trở thành người yêu của em mà là vì em muốn anh luôn ở cạnh em, làm bạn tốt cả đời của em. Lily à, dù cho chúng ta lớn lên rồi già đi thì vẫn mãi là bạn tốt, bất cứ lúc nào em quay đầu lại, chúng ta vẫn ở đây. Nhưng mỗi người chúng ta đều phải trưởng thành, phải có cuộc sống riêng của mình, phải tìm kiếm nửa kia đích thực của mình. Chúng ta như người thân ở bên nhau, giúp đỡ nhau lúc khó khăn hoạn nạn, đó không phải là xúc cảm yêu đương, em hiểu không?”

Lục Hân Thư sờ sờ đầu Lộ Lily, cưng chiều nói.

“Chỉ là tình thân, không phải tình yêu...” Lộ Lily nhìn anh, lẩm bẩm.

“Ừ, không phải em vẫn gọi anh là anh Hân Thư sao? Tại sao em không gọi anh là Hân Thư? Em cũng không cố ý thay đổi cách xưng hô giữa chúng ta bởi vì đó đều là tình cảm bạn bè, lâu dần trở thành tình thân để chúng ta bên nhau vô cùng vui vẻ. Cũng không phải em muốn trở thành người thế nào của anh mà chỉ muốn sống bên cạnh nhau thật tốt để kéo dài tình bạn của chúng ta mãi mãi. Cho nên chúng ta đừng phá hư tình cảm chân thành tốt đẹp này.”

“Ừ, đôi khi suy nghĩ, nếu anh Hân Thư là người yêu em thì cảm giác khi hôn sẽ rất lạ, trong lòng cũng rất bài xích. Chỉ là ba mẹ em rồi hai bác Lục tạo cho em rất nhiều áp lực và ảo tưởng, em biết hôn nhân lại là chuyện khác, em chỉ muốn như khi còn bé cùng anh vui đùa hồn nhiên, vì thế em mới sợ

người khác cướp mất, mới thành ra thế này...”

“Cho dù anh cùng Hàm Hương đến bên nhau, kết hôn rồi sinh con nhưng anh vẫn là anh Hân Thư của em, tình cảm thân thiết của chúng ta mãi mãi không thay đổi được, đứ ả ngốc!” Lục Hân Thư ôm cô vào lòng, khẽ xoa tóc cô.

“Anh trai...” Lộ Lily không để ý đến hình tượng bản thân mà khóc lớn.

“Thời gian này anh có rất nhiều chuyện phiền nhiễu cho nên đôi khi cư xử với em không tốt, anh ở tại đây xin lỗi em.”

“Anh Hân Thư, em rất lo cho anh... và người yêu của anh, bác trai nói bác tuyệt đối sẽ không buông tha dễ dàng cho chuyện của anh, nhưng em lại chẳng giúp được gì cho anh cả...”

“Anh biết xử lý tốt chuyện của mình, chỉ cần em luôn hạnh phúc là được, còn về ba anh, bất kể ông giờ thủ đoạn gì cũng không ngăn cản được anh.” Mất Lục Hân Thư tràn đầy kiên định.

Ba ngày, nghĩ lại thật buồn cười, ba anh cảnh cáo anh trong ba ngày phải chấm dứt tình yêu với Diệp Hàm Hương, trái ngược hoàn toàn với phong cách làm việc trước đây, điều này có tính là ba anh đã rất nhượng bộ không?

Anh không ngại lạnh nhạt với Diệp Hàm Hương một thời gian ngắn để ba anh không chú ý đến nữa. Chẳng qua anh không thể không nghĩ đến cảm nhận của cô, nếu làm tổn thương cô mà có thể bảo vệ được cô thì anh không ngại làm một ‘bad boy’, nhưng đó không phải là bản chất thật của anh, cách làm đó chẳng qua là vạn bất đắc dĩ thôi.

“Hân Thư, cứng quá sẽ gãy, mình thấy lúc này cậu đừng cương với ba cậu, chú Lục nói được là làm được, một khi hai người đã ngã bài mình sợ chú Lục trong cơn tức giận sẽ gây bất lợi cho Hàm Hương.” Thẩm Hạo ngồi bên im lặng đã lâu cuối cùng cũng mở miệng.

“Vậy mình phải làm thế nào? Làm như ba mình nói trong ba ngày chia tay với cô ấy? Mình không làm được!”

“Có một chiêu gọi là kế hoãn binh, cậu hãy lạnh nhạt với cô ấy một thời gian để chú Lục dần quên chuyện này, sau đó chờ ông nội cậu từ nước ngoài trở về làm chủ cho cậu. Cậu cũng biết ông nội luôn che chở cho cậu, chuyện đại sự của cậu người tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn, đến lúc đó mọi chuyện cứ tùy cơ ứng biến thôi.”

“Nhưng đột ngột lạnh nhạt với cô ấy, không phải rất tàn nhẫn sao?”

“Rất tàn nhẫn nhưng cũng coi như là khảo nghiệm.”

“Mình không thể nói cho cô ấy biết mọi việc để cô ấy phối hợp cùng mình sao?”

“A, cậu đừng làm cho tình hình rối rắm thêm được không? Cô ấy thật lòng yêu cậu thì sẽ muốn cậu phải khó xử sao? Cô ấy chắc chắn sẽ rời khỏi cậu, không để cho cậu tìm thấy cô ấy. Cứ thả để cô ấy hiểu lầm còn hơn để cô ấy đau lòng mất hết hy vọng.”

“Vậy... lạnh nhạt...”

“Không chỉ lạnh nhạt mà phải tìm một cô gái để diễn vở này, để chú Lục không nghi ngờ.”

“Hạo, cảm ơn đề nghị của cậu nhưng mình không thể làm vậy. Dù chỉ một giây mình cũng không thể không có cô ấy. Hơn nữa mình không thể giương mắt nhìn cô ấy tuyệt vọng đau khổ được. Mình với cô ấy tuy hai nhưng vốn đã là một rồi, thấy cô ấy cười mình sẽ vui, thấy cô ấy đau khổ mình sẽ tự trách bản thân, vậy thì sao mình có thể lạnh nhạt với cô ấy, không quan tâm cô ấy thậm chí làm tổn thương cô ấy được? Cậu không thể tưởng tượng được rằng một khi bị người mình yêu lạnh nhạt, hờ hững, coi không ra gì, cậu sẽ khổ sở, tuyệt vọng cỡ nào đâu? Mình tình nguyện hủy diệt cả thế giới cũng không muốn thấy cô ấy đau khổ đến tan nát cõi lòng. Mình muốn cô ấy luôn vô tư, hạnh phúc trong tình yêu của mình, không để cho cô ấy chịu bất cứ tổn thương uất ức nào.”

“Hân Thư...”

“Hạo, đây là vấn đề mình phải đối mặt, mình sẽ vượt qua được, tuyệt đối không lùi bước, mình sẽ tìm cách nói chuyện đàng hoàng với ba mình.”

“Hân Thư, mọi chuyện không đơn giản như cậu nghĩ, nhưng mình vẫn luôn ủng hộ cậu, quan trọng nhất là cậu phải bảo vệ được cô ấy, sau đó bình tĩnh thương lượng chuyện này với chú Lục.”

“Mình sẽ làm được, an toàn của cô ấy là điều quan trọng nhất.”

Lục Hân Thư quay đầu lại thì thấy Lộ Lily đã ngủ say, anh kêu Thẩm Hạo đưa cô ấy về nhà, sau đó đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Trong lòng anh đã có chủ định, giờ phải tìm ba anh nói chuyện.

*

Trong nhà, ba anh ở phòng sách, thấy anh trở lại thì khá bất ngờ, buông quyển sách trong tay xuống.

“Ba!” Vừa nghĩ tới cái tát lúc sáng trong lòng anh lại dâng lên phức tạp.

“Ừm... Ngồi đi!” Ba anh gạt đầu bảo anh ngồi xuống.

“Ba, con muốn biết...” Lục Hân Thư không có ngồi, hai tay đặt lên bàn, vô cùng gấp gáp muốn có được đáp án, anh muốn biết ba mình có thật là lòng dạ sắt đá không biết đến tình cảm không, nhưng lời nói của anh lại bị cắt ngang.

“Con trai, dự án xây dựng khách sạn sắp hoàn thành, vài ngày nữa con hãy qua giám sát chặt chẽ.” Lục Chân Hiền cố ý tránh vấn đề kia, ông không muốn hai cha con lại xung đột, tạm thời cứ kéo dài thời gian.

“Ba, con biết xử lý công việc của mình, chỉ là chuyện của con và Hàm Hương...”

“Con trai, rốt cuộc cô ta đã làm gì con mà con thần hồn điên đảo, cứ đối nghịch với ba con vậy?”

“Ba, người đã từng thích ai đó từ tận đáy lòng, cảm giác trái tim đập dồn dập chưa? Không liên quan đến tiền tài, gia cảnh, cô ấy lại có điểm đặc biệt làm con vô cùng vui vẻ. Dù cô ấy không rực rỡ chói lóa như những người khác nhưng cô ấy lại làm con cảm nhận được hạnh phúc thật sự, cô ấy chính là nửa kia đích thực mà con tìm kiếm bấy lâu.”

“Con gái xinh đẹp trên đời này nhiều không đếm xuể, có thể thỏa mãn con không hết, tại sao lại đi chọn một đứa không có tiền đồ, không có địa vị như cô ta để gia đình phải xáo xáo thế này?”

“Ba, dù cho có xinh đẹp hơn cũng không làm con vui vẻ được, càng không thể làm con yêu được.”

“Chúng ta không còn gì để bàn nữa, con ra ngoài đi.”

“Ba...”

“Đi ra ngoài!”

“Ba, bất kể ba phản đối thế nào thì lần này con cũng sẽ tự mình làm chủ.” Lục Hân Thư kiên quyết bỏ lại một câu, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng.

Đàm phán với ba anh đã thất bại, kế tiếp ông ấy sẽ lựa chọn biện pháp ngăn cản mà anh lại không có cách nào đoán trước được. Điều duy nhất anh nghĩ đến lúc này là phải cố gắng bảo vệ người yêu của mình, đợi đến lúc ông nội ở nước ngoài trở về.

Nhưng ông nội cũng có lập trường riêng của người. Lúc còn bé, mỗi khi bị ba nghiêm khắc giáo huấn liền trốn vào người ông nội để người che chở, bảo vệ. Nhưng giờ đã trưởng thành nên anh biết mình phải có trách nhiệm, không thể gặp khó khăn lại nhờ ông nội giúp đỡ như khi còn bé được.

Lục Hân Thư vẫn chưa nói cho Diệp Hàm Hương biết mọi điều về ba mình, anh quyết bảo vệ cô, không để những thứ ở bên ngoài kia gây bất lợi cho cô. Vì thế trong những ngày kế tiếp, anh theo sát Diệp Hàm Hương như hình với bóng.

Việc anh nắm tay cô ra vào công ty gây ra một trận ồn ào huyền ảo. Trước đây truyền thông luôn sút đầu mẽ trán tranh giành tin tức hiếm có của anh mà giờ tất cả cùng vui mừng rạo rờ viết nên giai thoại của anh cùng một cô gái thần bí.

Mọi thứ về Diệp Hàm Hương tựa như một điều bí ẩn, bị Lục Hân Thư bao bọc đến mức gió thổi không lọt, cùng cô xuất hiện ở trước mặt mọi người là vì muốn tỏ rõ năng lực với ba anh.

Mặc kệ thái độ ba anh có tồi tệ như thế nào, hết lần này đến lần khác anh đều mỉm cười hờ hững. Anh muốn cho ba anh biết anh tuyệt đối không lùi bước, anh không thể không có cô.

Nhưng Diệp Hàm Hương không nghĩ như vậy, bởi vì khi mọi ánh mắt hâm mộ xung quanh cô tăng lên cô thật sự không hiểu Lục Hân Thư đang làm gì, bởi vì trước kia anh chưa bao giờ vờ tư đưa cô tới những nơi công cộng. Cô không muốn trở thành cô gái đứng sau nhân vật công chúng hấp thụ nhiều ánh sáng như anh.

“Từ nay về sau không cần thiết phải đi với anh đến mọi nơi đâu.”

Ngồi trong xe Ferrari sang trọng, xoa xoa mấy chỗ ở cổ tay bị anh nắm chặt, Diệp Hàm Hương nhíu mày lắm bầm.

“Nhưng anh muốn dùng mấy điều thị phi này để buộc chặt em bên cạnh anh.” Lục Hân Thư cười cười, vẻ mặt đắc ý.

Ít nhất ba ngày vừa rồi ba anh không có cơ hội ra tay với cô, anh nghĩ, chỉ cần để cô bên cạnh anh cả ngày thì ba anh sẽ không làm được gì.

“Anh không cho em làm việc cũng không cho em về nhà, chỗ nào cũng đòi đi theo, cái gì cũng muốn quản, anh không thấy mình thật bá đạo, rất đáng ghét sao?” Diệp Hàm Hương ngồi ở ghế lái phụ liên tục cầu nhàu.

Lục Hân Thư lắc đầu một cái, cứ coi như đây là cô bé ngốc chẳng biết trời cao đất dày là gì đi, bởi lẽ đời không biết không có tội mà, sao cô có thể hiểu được nỗi khổ của anh chứ? Cô mong manh yếu đuối như vậy nhưng lúc nào cũng có thể bị ba anh sai người làm hại, nếu như anh không ở bên cạnh thì tính mạng của cô sẽ gặp nguy hiểm.

“Em không thể ngoan một chút cho anh được sao?” Một tay anh cầm tay lái, một tay vỗ vỗ lên đầu cô.

“Em mất tự do thế này là ai ‘ban tặng’ đây? Còn phải ngoan ngoãn để anh ức hiếp em sao? Dù cho có chết anh cũng phải để em giãy giụa chút lát chứ?” Cô bất mãn tránh thoát khỏi tay anh, thậm chí còn trợn mắt làm dữ với anh.

“Quả nhiên miệng lưỡi ngày càng sắc bén, lần đầu ‘thỉnh giáo’ qua! Ha ha, thật dễ thương!” Lục Hân Thư nhìn về phía trước, lái xe vô cùng quen đường.

Chợt anh thắng gấp, xe dừng ven đường, một tay ôm sát cô rồi anh hôn lên môi cô.

Bất chợt xuất hiện nụ hôn nóng bỏng làm Diệp Hàm Hương hơi sợ hãi, nhưng người kia dần dần làm cho cô mê đắm, nhắm mắt hưởng thụ nụ hôn nồng cháy kia. Bàn tay khẽ vuốt nhẹ rồi lần mò vào váy của cô, cách lỏp quần lót mà yêu thích xoa nắn đến không buông tay.

Cô thật sự rất sợ anh sẽ có những hành động điên cuồng ngay trong xe, vội vàng đề tay ngăn không cho anh làm càn nhưng anh vẫn cứ cuồng nhiệt hôn cô đến mức cô không tài nào thở nổi.

Anh nhẹ nhàng buông lỏng cô ra, đáng vẻ làm như chẳng có chuyện gì xảy ra tiếp tục lái xe, còn cô thì dựa lưng vào ghế thờ hồn hển.

Xe dừng lại trước một hộp đêm, anh kéo cô xuống xe.

Vốn định chở cô về nhà nhưng Thẩm Hạo lại hẹn ra ngoài, càng hay anh lại muốn chính thức giới thiệu cô với bạn bè của anh. Thế nên đã thay đổi kế hoạch mà tới đây, biết cô đang giả vờ ngủ vẫn cứ kéo xuống xe.

“Em không có uống rượu, anh không cần dẫn em vào đó!”

Một người cao 1m85 vác một cô gái xinh xắn dễ thương trông thật giống kẻ bắt cóc, có không ít ánh mắt nghi hoặc xung quanh.

Trong phòng bao ngoài Thẩm Hạo còn có mấy người bạn, đối với người được Lục Hân Thư cung chiêu xuất hiện trên mặt báo bên cạnh anh mấy ngày nay mọi người đều không thể không biết.

Chẳng qua đáng vẻ bị trời vào giúp bạn bè được trận cười to thoải mái.

Lục Hân Thư ngồi xuống ghế salon, cô cũng ngồi theo, anh vẫn luôn ôm eo cô một tác không rời.

“Hân Thư, cậu cũng coi như xong đời, dám cả gan đối chọi với ba cậu, bọn mình đây có thể hiểu nhưng trước mặt mọi người mà vẫn ân ái không rời, cậu thật quá đáng!” Một người trong đám bạn bất mãn kêu la.

Bạn đang đọc truyện *Anh chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

“Vậy thì sao? Giới thiệu với mọi người đây là bà xã mình, mọi người gọi cô ấy là Tiểu Hương được rồi.” Lục Hân Thư cầm ly rượu đặc ý tuyên bố.

“Ha ha, mọi người đều là anh em với nhau, cạn một ly nhé chị dâu!” Một ly rượu được đưa tới trước mặt Diệp Hàm Hương.

“A...” Diệp Hàm Hương nhìn ly rượu trước mặt, tiến thoái lưỡng nan, nhận không được mà từ chối cũng chẳng xong.

“Mình uống thay cô ấy.” Lục Hân Thư muốn đoạt lấy ly rượu nhưng tụi bạn lại không cho, cứ đưa trước mặt Diệp Hàm Hương.

“Không sao! Em có thể uống một ít.” Diệp Hàm Hương đỏ mặt, nhẹ nhàng nói với Lục Hân Thư, cô không muốn làm anh khó xử, nhận lấy ly rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Chị dâu, một ly nữa nhé!” Một người trong đám bạn lại rót rượu vào ly của cô.

“Tôi...” Một giọt rượu vẫn còn đọng ở khóe môi Diệp Hàm Hương, ánh mắt cô có chút mê ly do tác dụng của rượu còn, cô nhìn ly rượu trong tay, nhất thời không biết làm sao, cô không thể tưởng tượng được nếu uống thêm nữa thì hậu quả sẽ thế nào.

“Mình uống thay cô ấy!” Lục Hân Thư nắm lấy tay Diệp Hàm Hương, đưa ly rượu đến miệng.

“Hân Thư, cái này không tính, cậu đây là đang ăn vạ, phạt phải uống hết cả chai.” Một chai rượu mở nắp được đưa tới mặt Lục Hân Thư.

“Ha ha, nể mặt bà xã của mình, mình sẽ uống hết chai rượu này. Nhưng hai tụi mình chỉ có thể ngồi một lát còn phải đi về, không thể ở chơi lâu với mọi người, vui cũng đã rồi!” Lục Hân Thư cầm lấy chai rượu ngửa đầu đổ như mưa trút xuống miệng, Diệp Hàm Hương ngồi bên cạnh thấy anh như vậy thì

run như cây sậy.

Uống sạch chai rượu, Lục Hân Thư đặt xuống mặt bàn, nhẹ nhàng bóp tay Diệp Hàm Hương một cái, không muốn cô phải lo lắng, cúi đầu nhìn cổ áo của cô hở ra một vùng da trắng tuyết, còn nhẹ nhàng kéo cổ áo giúp cô.

“Hôn chị dâu một cái rồi mới được đi!” Thấy cử chỉ của Lục Hân Thư vô cùng dịu dàng với Diệp Hàm Hương, mấy người xung quanh càng thêm điên cuồng.

“Hóa ra các cậu gọi mình tới đây để gây khó dễ đúng không?” Lục Hân Thư ôm Diệp Hàm Hương, vẻ mặt cười mà như không cười.

“Nào dám? Chẳng qua là thấy hai người ngọt ngào như vậy, bọn mình có dịp mở rộng tầm mắt, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy Hân Thư để tâm đến một cô gái nào như vậy cả.”

Diệp Hàm Hương nghe được câu này, lòng bất chợt tràn đầy vui sướng.

Mấy ngày nay, anh trối chắt cô bên cạnh chẳng khác nào phạm nhân, hầu như mất đi cảm giác được yêu. Anh không bao giờ nói ra những phiền não trong lòng, luôn cho cô những cái ôm nồng nhiệt, nở nụ cười tươi rói trước mặt cô. Nhưng lúc cô loáng thoáng nghe được ‘đổi chọi với ba vì người đẹp’ thì trong lòng liền thấp thỏm lo lắng, sau đó lại nghe được ‘chưa bao giờ để tâm đến bất kỳ cô gái nào như vậy’ thì trong lòng lại cuộn trào lên một xúc động mãnh liệt.

Xúc cảm thăng trầm liên tục thay đổi, rồi còn tình cảm sâu đậm của anh bảo cô sao có thể quên được đây?

“Tôi mời các anh, những người bạn chí cốt của Hân Thư một ly được không?” Cô giơ ly rượu trong tay, má ửng hồng xinh đẹp động lòng người.

“Cậu nghe rõ nha Hân Thư, bọn này không có ép mà là chị dâu mời bọn mình uống.” Hội bạn đồng loạt giơ ly rượu cùng với Diệp Hàm Hương, sau đó uống một hơi cạn sạch.

“Rượu ngon, em còn muốn uống nữa...” Diệp Hàm Hương cầm cái ly không cần cần ở miệng ly, mắt lơ đãng vì say nhìn mọi người cười ngây ngô.

“Ngốc này, còn uống nữa em sẽ say đó!” Lục Hân Thư kéo mạnh kiềng nữ xinh đẹp nào đó đang nũng nịu vào trong ngực, hôn thật sâu lên đôi môi đỏ mọng làm say lòng người kia.

Chung quanh nhốn nháo rần rần, Lục Hân Thư buông lỏng cô ra, sau đó ôm eo đỡ cô đứng dậy, “Hai đứa mình về đây, các cậu cứ thoải mái.”

“Còn chưa chơi đủ với chị dâu đâu. Tiểu Hương dễ thương như vậy sao có thể cho đi dễ dàng!” Cả bọn phản pháo không muốn để họ rời đi.

“Thôi, lần sau mình lại dẫn cô ấy tới.” Lục Hân Thư đứng đã không vững, rất bất đắc dĩ. Đây là thời điểm ‘bão táp mưa sa’ có thể kéo tới bất cứ lúc nào nên anh nào có tâm trạng uống rượu vui đùa cùng bọn họ.

“Tạm biệt, lần sau sẽ ở chơi lâu hơn...” Bị Lục Hân Thư ôm ra ngoài, Diệp Hàm Hương vẫn không quên quay đầu lại cười hi hi với những người bạn mới quen, vẫy vẫy tay chào tạm biệt.

Lục Hân Thư đưa cô ra khỏi hộp đêm, nhét vào trong xe rồi chờ cô về nhà.

“Em muốn tắm...” Diệp Hàm Hương lao đảo đi vào phòng tắm.

Lục Hân Thư vừa cởi áo khoác ra, cũng theo sau cô đi vào phòng tắm, nhìn cô ngồi xổm dưới đất anh bất đắc dĩ lắc đầu.

Cởi quần áo giúp cô, xối nước tung tóe lên người cô, cô hôn hờ vui vịnh vào cánh tay anh, “Hân Thư... Lần sau em còn muốn đi chơi nữa...”

“Ừm, biết rồi!” Anh cung chiêu hôn lên cái trán bóng loáng của cô rồi cam kết.

“Ha ha, em cũng muốn uống rượu nữa dù có hơi khó uống.” Cô tiếp tục làm bằm.

Anh cũng nhanh chóng tắm rửa sơ sơ, sau đó một người trần như mộng ôm lấy một người không mảnh vải che thân trở lại phòng ngủ.

Anh ôm cô vào lòng, nhìn từ trên xuống không sót một chỗ. Cặp mắt tinh xảo còn đôi mày thì thanh tú, mũi nhỏ xinh thẳng đứng rồi đôi môi căng tròn mọng nước, dọc theo đó là cổ trắng ngần, xương quai xanh tinh tế mê người, lại còn khe rãnh hẹp dài gọi cảm giữa đôi núi tuyết trắng, một vẻ đẹp hoàn mỹ không ngoa khi ứng với câu ‘đẹp nghiêng nước nghiêng thành’.

“Hân Thư, anh đang thừa dịp nước đục thì thả câu sao, em...” Cô mơ mơ màng màng giãy giụa, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng ngược lên nhìn anh. Hai cánh tay anh đang kim kẹp cô ở trong ngực của anh, cô không còn sức để giãy giụa.

Anh cúi xuống hôn vào khe rãnh giữa hai đầu ngực, hôn rồi liếm sau đó là gặm, cắn. Chỗ kia rất dỗi mềm mại hấp dẫn anh không ngừng, anh chôn mặt mình trước ngực cô nhẹ nhàng thưởng thức, trong chốc lát chỗ đó của cô đã thấm ướt một mảng.

Lục Hân Thư say sưa ngậm lấy nụ hoa tươi xinh, đầu lưỡi thỉnh thoảng đánh vòng chỗ mềm mại đó, rồi ngừng đầu thở hắt hắt, ngắm nhìn ‘kiệt tác’ của mình.

Vì kích thích mà đầu ngực cô từ ửng hồng đã dựng đứng có màu đỏ thắm, xinh tươi ướt át, anh phủ lên toàn thân cô, tách rộng hai chân của cô, dò xét từng điểm rồi đi vào.

Bên dưới bị chiếm cứ làm cô đau đớn mà ôm chặt lấy anh cùng với đó là tiếng rên rỉ mê mẩn không dứt.

Lục Hân Thư khẽ vuốt khuôn ngực mềm mại trắng tuyết của cô, thấy cô khẽ run anh kim lòng không đành chôn sâu mặt mình vào giữa cặp nhũ đó, hít lấy toàn bộ mùi thơm cơ thể mê người của cô.

Bất kể gia đình phản đối thế nào, anh cũng đã công khai tình yêu của mình với Diệp Hàm Hương gây xôn xao dư luận. Hiện tại đã có khá nhiều người âm thầm ủng hộ anh, còn có ông nội chống lưng sắp về nước. Chẳng qua anh đang đợi thời cơ thích hợp rồi dẫn cô về nhà anh.

Mà giờ phút này, bên trong phòng sách của Lục gia là một bầu không khí bị đè nén vô cùng bức bí nặng nề.

Lục Chấn Hiền ngồi ở bàn đọc sách, trong tay là một tấm hình, ông liếc nhìn rồi con giận bắt gác cuốn cuộn kéo đến mảnh liệt.

Ông giận khi con của ông lại để ngoài tai lời cảnh cáo của ông, thậm chí còn công khai đối đầu với ông, căm ghét đứa con gái trong bức hình đã mê hoặc chiếm lấy trái tim con trai ông. Lục Chấn Hiền ông sao lại có thằng con vì mê đắm mỹ nữ mà không quan tâm đến tương lai của bản thân.

Nghĩ đến đây ông liền đập một tay xuống bàn cho hả giận. Con ông cũng đã đến tuổi kết hôn, lấy vợ phải là người thuộc đẳng cấp thượng lưu, có thân thể hiển hách, hoặc tối thiểu cũng phải môn đăng hộ đối, không thể tùy tiện chọn cái đứa nhân viên quèn không có thân phận, không có địa vị, không có trình độ học thức đó được.

Hiện tại con nhỏ đó đang được con ông bảo vệ chặt chẽ nhưng giấy làm sao gói được lửa, chuyện này sớm muộn gì cũng bị lộ ra, há chẳng phải đến lúc đó ông sẽ là trò cười cho thiên hạ sao?

Cách làm hoang đường của thằng con ngạo mạn này làm ông thất vọng vô cùng.

Ông lại đập tay xuống bàn lần nữa, nếu không cách nào ngăn được thằng Hân Thư thì phải chuyển hướng sang con nhỏ Diệp Hàm Hương, điều tra căn cứ lý lịch của cô ta, bắt thóp được điểm yếu chí mạng rồi uy hiếp cô ta rời xa con trai ông, cắt đứt mọi quan hệ với Lục gia.

Rạng sáng, giữa không gian yên tĩnh, ông bấm một dãy số...

**

Tại khu nghĩa trang Tây Sơn giữa biển rừng mênh mông, những mộ bia trắng thấp thoáng giữa cây xanh, gió biển thổi lát phát, những con sóng trùng trùng điệp điệp trước sau xô đổ nhau giữa biển cả rộng lớn, xa xa là đường chân trời hải âu đang chao liệng.

Diệp Hàm Hương và Lục Hân Thư cùng sánh vai nhau đứng trước mộ của mẹ cô, lần đầu tiên được tận mắt thấy mẹ, hôm nay là ngày giỗ của mẹ cô.

Diệp Hàm Hương ngồi trước mộ mẹ, tay nhẹ nhàng sờ tấm bia trắng xóa, trong lòng vô cùng tĩnh lặng.

Cô biết duyên phận giữa mình và mẹ rất ngắn ngủi, mẹ chỉ ở bên cạnh cô tròn vẹn ba năm rồi mãi mãi ra đi. Lúc ấy cô chỉ là một con nhóc vô tư không biết lễ dôi còn mẹ cô lại sẵn sàng hi sinh tính mạng để làm tròn thiên chức người mẹ, từ sâu thẳm trong tâm hồn cô vô cùng ngưỡng mộ mẹ mình.

Cô không biết phải nói gì, chỉ muốn nhìn thấy mẹ, lặng lẽ ở bên cạnh mẹ như thế này là đủ.

Điện thoại Lục Hân Thư vang lên, anh ra xa mấy bước nhận cuộc gọi, việc ở công ty vô cùng bận rộn nhưng vì sự an toàn của Diệp Hàm Hương, anh nhất định phải luôn theo sát bên cô mới có thể an tâm.

“Hân Thư, chúng ta về thôi!” Diệp Hàm Hương đứng khá xa anh, cô biết anh vì cô mà bận lòng, trăm công nghìn việc vẫn sắp xếp thời gian đến đây cùng cô, cô biết trước sau gì mình cũng phải gặp ba Hân Thư một lần nếu không gút mắc này sẽ không thể tháo gỡ được.

Nhưng cô cũng sợ cuộc nói chuyện sẽ thất bại, cuối cùng không thể chịu đựng nổi mà rời xa anh. Mà cô cũng biết tận sâu trong lòng Lục Hân Thư cũng mệt mỏi và bất lực, anh hoàn toàn không nghĩ ra được cách nào tốt hơn để giải quyết vấn đề rối rắm này.

Mà ba của anh đã uy hiếp đến tận cùng, tuy ngoài mặt là sóng yên biển lặng nhưng bên trong đã âm thầm ra tay.

Đầu tiên là giao phó mấy hạng mục đầu tư để anh phụ trách, dự án vô cùng phức tạp để anh phải sút đầu mề trán, anh không được để dự án thất thu. Điện thoại của anh không ngừng vang lên, muốn kiếm anh để ra quyết sách cho các dự án đó.

Tiếp đó, bất kể anh ở chỗ nào cũng bị người theo dõi, mọi hành tung đều bị giám sát, chưa bao giờ cảm thấy bức bối mất tự do như lúc này, quả thật làm cho anh vô cùng mệt mỏi.

Cuối cùng chính là người con gái anh yêu thương nhất, anh không lúc nào là không quan tâm đến cô, chỉ sợ trong nháy mắt anh không ở cạnh là cô sẽ gặp bất trắc. Điều này làm cho anh thấp thỏm lo âu không ngừng. Sợ sẽ mất đi cô nên trong lòng càng hoảng hốt kịch liệt, chỉ có thể ôm thật chặt cô vào lòng mới có thể xua tan đi bóng ma bất an kia.

Mọi thứ đều nằm trong tầm mắt.

*

Bên trong phòng làm việc tập đoàn Lục thị, máy điều hòa thổi vù vù phả ra những cơn gió lạnh, Diệp Hàm Hương vùi trên ghế salon mềm mại, buồn chán lật lật cuốn tạp chí trong tay.

“Tiểu Hương, anh đi họp, em ngoan ngoãn ở ngay đây không được đi đâu hết, đợi anh về có biết không?” Lục Hân Thư chống xuống tay ghế salon, nửa cúi người kề sát gần mặt Diệp Hàm Hương, đem cô tựa vào ngực mình, dịu dàng dặn dò.

“Ừ.” Diệp Hàm Hương gạt đầu một cái, đưa tay phủ lên mặt anh, “Anh bận rộn như vậy, không cần để ý đến em”

“Hôn anh một cái.” Anh đem mặt mình đến sát mặt cô, nghe được hơi thở nồng ấm của anh, cô hoàn toàn muốn đắm chìm trong đó.

Cô nũng nịu hôn anh sau đó khẽ cười với anh, anh cũng khẽ hôn lên trán cô, sau đó đứng thẳng người rồi bước nhanh tới phòng họp.

Nhìn bóng lưng anh khuất dần, khóe miệng Diệp Hàm Hương nở nụ cười, cô mở điện thoại di động ra.

Trong điện thoại có một dòng tin nhắn, trên đường từ khu mộ trở về cô đã nhận được, là của ba Lục Hân Thư. Chẳng qua cô thắc mắc vì sao ông ấy lại biết số điện thoại của cô, càng không biết tại sao lại hẹn cô đến một phòng trà khá hẻo lánh để gặp mặt.

Tất cả mọi vấn đề đều xuất phát từ cô, đến lúc này cô phải can đảm đối mặt.

Cô biết Hân Thư yêu cô, cô cũng rất yêu anh. Nếu quả thật cô đang gây trở ngại cho tương lai của anh vậy cô có nên thôi lui không? Hay vẫn tiếp tục? Nếu tiếp tục thì đối với người nào cũng không có lợi.

Nếu như muốn cô buông tay đoạn tình cảm nồng ấm này, cô hoàn toàn chưa sẵn sàng. Lục quan như cô vậy mà lần đầu tiên lại cảm thấy lực bất tòng tâm, mờ mịt không ai giúp đỡ. Nhưng cô vẫn quyết đi một chuyến, vì bản thân mình cũng là vì Hân Thư.

Cô tâm trạng bất an rời khỏi công ty đến chỗ phòng trà thì đã thấy Lục Chấn Hiên ngồi chờ ở đó.

Hơi trà bốc khói nhẹ nhàng, Lục Chấn Hiên im lặng ngồi đó, không thể đoán biết suy nghĩ qua vẻ mặt đó, Diệp Hàm Hương lấy hết dũng khí ngồi đối diện.

“Cô Diệp, tuy lần đầu gặp mặt nhưng tôi vô cùng bội phục dũng khí của cô.” Lục Chấn Hiên cất giọng nói lạnh lùng, không chứa tí cảm xúc nào. Mỗi câu nói của ông làm cho Diệp Hàm Hương chỉ cảm thấy châm chọc hơn là tán thưởng, cô chợt thấy không lạnh mà toàn thân lại rét run.

“Chào bác Lục.” Bất kể thế nào Diệp Hàm Hương cũng biết mình phải cư xử đúng mực, dù sao ông cũng là người lớn hơn mình, còn là ba của Hân Thư nữa.

“Nói vậy cô Diệp đã biết mục đích tôi hẹn cô ra đây, tuy có hơi đường đột nhưng lại rất cần thiết.” Cặp mắt chim ưng của Lục Chấn Hiên quan sát cô.

Diệp Hàm Hương cảm nhận được thâm ý sâu xa trong ánh mắt kia, chợt sợ hãi không thôi nhưng trước hết lại đau lòng vì Hân Thư.

Anh từng nói từ nhỏ đến lớn đều bị ánh mắt sắc bén kia cùng những lời răn dạy áp chế, một sự giáo dục nghiêm khắc đến cực đoạn khiến cho anh sinh ra tư tưởng hủy diệt mọi thứ trong đau khổ bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Cô khẽ cắn răng, quật cường hỏi: “Bác Lục, xin hỏi có chuyện gì, bác cứ nói thẳng.”

“Hay lắm!” Lục Chấn Hiên không thể không bội phục cô gái yếu đuối trước mặt này. Cô ta khá thông minh, muốn ông vào thẳng vấn đề. Cô ta đang giả ngu bên ngoài làm như không biết gì cả, muốn biết thái độ của ông. Hơn nữa cô ta tương đối dũng cảm, dám một mình tới phòng trà vắng vẻ này mà không hề sợ sệt chút nào.

Phải biết rằng ông đã lăn lộn trên thương trường mấy chục năm kinh nghiệm lão luyện không ít, bao nhiêu người nghe tiếng mà không kiêng dè. Dĩ nhiên cô ta chỉ là một cô gái bình thường, không nằm trong phạm vi quan hệ với ông, cho nên không sợ ông cũng là bình thường. Nhưng là người yêu của con trai ông, biểu hiện can đảm như vậy làm ông có ý tán thưởng.

“Trong nhà cô Diệp còn có những ai?” Ông khoanh tay trước ngực, muốn cho cô thức thời hiểu rõ hoàn cảnh, tự thấy khó mà rút lui.

“Dạ còn một bà ngoại.” Giọng Diệp Hàm Hương ỉu xiu.

“Vậy trình độ học vấn của cô Diệp thế nào? Nghề nghiệp là gì?” Lục Chấn Hiên bắt đầu muốn gây sự, ngay cả khi ông đánh giá cô khá cao nhưng một mình cô thân cô thế cô, đừng mơ mộng trời cao.

“Con mới tốt nghiệp đại học, hiện giờ... vẫn thất nghiệp, nhưng con rất yêu Hân Thư, Hân Thư cũng rất yêu con, bác Lục có thể hay không...”

“Cô vẫn biết Hân Thư là tổng giám đốc tập đoàn Lục thị.” Lục Chấn Hiên không buồn quan tâm tới lời thỉnh cầu của Diệp Hàm Hương, trực tiếp cắt lời cô, “Nó là do một tay tôi nuôi dưỡng, tất nhiên phải chọn người con gái tốt nhất trên đời, mà cô lại muốn trở thành nửa kia của nó vậy có phải nực cười lắm không? Tương lai rộng mở sáng lạn của Hân Thư lại có người vợ hai bàn tay trắng, thân thế không rõ, nghèo hèn lem luốc như lọ lem. Cô Diệp, xin cô đừng nằm mơ giữa ban ngày được không? Hãy buông tha cho Hân Thư, đừng mặt dày quần lầy nó nữa.”

“Con rất yêu anh ấy!” Đôi môi Diệp Hàm Hương run rẩy, ánh mắt kiên định lại có phần ần nhần đau thương.

“Miệng cứ nói yêu nó, nhưng cô có hiểu rõ thế nào là yêu không? Nếu cô thật lòng yêu nó thì cô nên buông tay, đừng làm hòn đá cản trở nó.” Lục Chấn Hiên hạ thấp giọng nhưng mỗi một câu mỗi một chữ đều như búa tạ nặng nề nện vào lòng Diệp Hàm Hương, đánh thẳng vào tình cảm mong manh yếu ớt của cô, thức tỉnh lý trí trong đầu cô.

“Bác không thể biến anh ấy thành con cò trong tay rồi tùy ý điều khiển mọi thứ theo ý của bác được. Bác có từng tôn trọng sự lựa chọn của anh ấy không?” Lời nói của Diệp Hàm Hương không còn sức lực nhưng con người lạnh lùng kiên nghị đã chống đỡ cho cô.

Hoặc giả cô không thể vì hai người bọn họ mà làm được điều gì thì ít nhất cô cũng sẽ lấy hết dũng khí cuối cùng trong người lên tiếng cho Hân Thư. Có như vậy thì sau này cuộc sống của anh mới thoải mái vui vẻ một chút dù lúc đó cô đã không còn ở bên cạnh anh.

“Cô là đang chỉ trích tôi sao?” Lục Chấn Hiên ông sống hơn nửa đời người, chưa từng có ai dám chỉ trích ngay trước mặt ông, đặc biệt là vấn đề giáo dục con cái.

Nhờ ông giáo huấn mà con trai mới ưu tú thành đạt như ngày hôm nay, điều đó làm ông vô cùng hãnh diện, vậy mà lại bị cô ta chê bai không đáng một xu.

“Dạ đúng vậy!” Lưng Diệp Hàm Hương thẳng tắp, giọng điệu kiên định.

“Hân Thư tài giỏi như vậy nếu không phải nhờ tôi, vậy chẳng lẽ giống cô, bị ba mẹ bỏ mặc mới “giỏi” như thế này sao?” Lục Chấn Hiên giận dữ đập bàn.

“Hân Thư tài giỏi như vậy đúng là một mặt nhờ vào cách giáo dục của bác Lục. Mặt khác là hoàn toàn nhờ vào nỗ lực của bản thân anh ấy, coi như không có sự giáo huấn của bác Lục thì anh ấy cũng sẽ vì bản thân cố gắng mà trở thành người tài giỏi. Cho dù hôm nay anh ấy không phải là tổng giám đốc tập đoàn Lục thị thì anh ấy cũng sẽ là chủ cửa hàng thú cưng giỏi nhất, một bác sĩ tài đức nhất bệnh viện, một đầu bếp tài năng nhất nhà hàng. Bất kể anh ấy đứng ở vị trí nào trong xã hội này đều có cuộc sống vui thích nhất, hạnh phúc nhất, phát huy hết khả năng ưu tú vào mọi ngóc ngách của cuộc sống, anh ấy rất ưu tú. Nhưng mà...”

Ánh mắt Diệp Hàm Hương ảm đạm, “Nhưng mà hiện tại, dù anh ấy rất ưu tú nhưng lại không hề vui vẻ. Bác Lục, con sẵn sàng rời đi nếu là để anh ấy vui vẻ, hạnh phúc hơn nhưng đôi lại xin bác có thể vì hạnh phúc của anh ấy mà để cho anh ấy lựa chọn con đường của riêng mình không? Dù chỉ là một lần thôi cũng được.”

“Cô nói tôi đang bóp chết hạnh phúc của nó sao?” Cổ họng Lục Chấn Hiên phát ra mấy tiếng cười hòng dọa nạt Diệp Hàm Hương.

“Cô Diệp, cô biết không? Dưới đáy của xã hội không thiếu những kẻ tầm thường sống bôn ba lang thang, ngày ngày chạy lo ba bữa cơm còn không đủ no, bọn họ hạnh phúc sao? Bọn họ so với những người giàu có, với người thượng lưu thì hạnh phúc hơn sao? Nếu từ nhỏ Hân Thư không phát triển theo cách của tôi thì bây giờ nó thành cái loại gì tôi cũng không dám tưởng tượng.”

“Vậy bác thấy anh ấy vui vẻ nhất là khi nào?” Diệp Hàm Hương quyết đi tới cùng bằng mọi giá.

“Ha ha... Dĩ nhiên là khi còn bé nó cười rất vui vẻ.” Lục Chấn Hiên bắt giác thỏa mãn, nhớ tới tuổi thơ của Hân Thư, khuôn mặt cười đùa vui thích, đáng đáp cũng rất phong độ.

“Vậy bác thấy anh ấy đau buồn nhất là khi nào?” Diệp Hàm Hương nghe ông nói lúc còn bé anh rất vui vẻ, cô thoáng đau lòng vì anh.

“Buồn nhất sao? Tôi nghĩ...” Không biết tại sao khi nhắc đến con trai mặt mày ông nghiêm nghị nhưng trong lòng hăng hái sung mãn, hoàn toàn không biết bản thân đang bị Diệp Hàm Hương phản đòn, mặc dù cô chỉ đang tiếp cận vấn đề.

“Mặc dù tôi chưa bao giờ thấy nó khóc cũng không còn thấy nó vui cười quá mức nhưng là người đàn ông chẳng lẽ phải khóc sụt sùi cả ngày không phải nực cười lắm sao? Nó đảm đương được trách nhiệm của mình là tốt rồi.” Gừng càng già càng cay, Lục Chấn Hiên quyết phản kích với Diệp Hàm Hương.

“Con người quan trọng nhất là vui vẻ, bác lại tước đoạt đi niềm vui của Hân Thư chỉ để mình được vui vẻ, bác không thấy vậy là ích kỷ lắm sao?”

“Con bé này! Chẳng lẽ phải như ba mẹ của cô vui chơi đã đời rồi sinh ra cô để cô trở thành mẹ cô mới gọi là thành tựu vĩ đại sao?” Nếu Diệp Hàm Hương không nê mặt mũi của ông, vậy ông cũng quyết định không cho cô ta con đường sống. Ông thầm nhủ thật may mắn khi đã chọn phòng trà vắng.

về này để ông có thể thoải mái nói ra không ngại điều gì.

Nhưng mà... Ông gọi cô là con bé, sống nửa đời người đây là lần đầu tiên ông có thể thân mật gọi ai đấy là con bé. Dù đang giận dữ nhưng ông lại cảm thấy có cảm tình đặc biệt với cô.

Ông từng rất muốn có một cô con gái nhưng vợ ông lại không muốn sinh thêm con, thế là cả đời này ông không có đứa con gái nào để có thể gọi con bé, bây giờ lại vô ý gọi cô.

“Mặc dù tôi không biết ba cô là ai nhưng tôi muốn cô hiểu, cô không có thân phận không có địa vị, mọi thứ về cô đều hoàn toàn không xứng với Hân Thư. Hiện tại Hân Thư đã có hôn ước với thanh mai trúc mã của nó, cô gái đó xuất thân cao quý, vừa mới du học từ Anh trở về, lễ phép, thông tuệ, chờ ông nội Hân Thư về nước hai gia đình sẽ gặp mặt để định ngày kết hôn. Cô Diệp, hôm nay hẹn cô ra đây là muốn nói rõ với cô, chắc cô đã hiểu. Nếu tôi có gì xúc phạm xin cô hiểu cho nỗi khổ tâm của người làm cha này.”

“Nhưng Hân Thư không hề cảm thấy hạnh phúc!” Diệp Hàm Hương như không còn sức lực, giờ phút này vô cùng yếu ớt. Cô chỉ là một cô nhi không có cha mẹ thương yêu, tại sao lại hi vọng xa xôi những thứ kia có thể mang lại hạnh phúc cho mình kia chứ?

Hạnh phúc? Có bao nhiêu người thật sự hạnh phúc? Cuộc sống, công việc, những áp lực xung quanh cuốn con người ta vào vòng xoáy hồi hải của dòng đời, còn rảnh rỗi đi nói chuyện hạnh phúc? Nó có được cuộc sống thế này đã là phước đức cho nó lắm rồi, còn đòi hỏi hạnh phúc này nọ?

Hiểu rõ tình cảnh hiện giờ của mình, cô đau khổ, rũ mắt xuống, nước mắt cũng tuôn rơi không ngừng.

“Nó không có hạnh phúc vậy đó chính là số mệnh của nó. Con người không ai hoàn hảo cả, nó có trách nhiệm, có số mệnh của riêng nó.”

Dù chỉ nói chuyện trong nửa giờ ngắn ngủi, cô đã hoàn toàn thấy rõ cái khoảng cách xa vời vợi không thể kéo gần giữa anh và cô. Họ là những người có địa vị, có danh tiếng, có tiền tài, mãi mãi đặt lợi ích lên hàng đầu, phải môn đăng hộ đối để liên minh hợp sức mới có thể đạt được thêm nhiều lợi ích nữa.

Diệp Hàm Hương vẫn chưa trở lại công ty mà về nhà trọ của cô, nơi có thể che mưa che gió cho cô. Trong lòng vẫn vô cùng quyến luyến, không muốn buông tay nhưng sức lực lại không cho phép cô tiếp tục nữa rồi.

Hai bên gia đình bọn họ sẽ gặp mặt, bàn bạc chuyện kết hôn... Trong cuộc sống không hoàn hảo họ có thể tìm thấy niềm vui của chính mình, còn được an ủi lẫn nhau.

Kết cục là, người trước hạnh phúc, người sau đau lòng, tìm niềm vui trong khổ đau, lại sống trong đau khổ.

Diệp Hàm Hương ngồi chết lặng ở phòng khách, nghĩ về những điều tốt đẹp cho đến khi Lục Hân Thư gõ cửa nhà cô không ngừng. Cô cắn răng chần chờ thật lâu, rồi cuộc cũng mở cửa bởi cô biết nếu mình không mở cửa thì anh cũng sẽ tìm mọi cách để phá cửa cho bằng được.

“Em bị sao vậy? Không nói không rằng lại đột nhiên biến mất, điện thoại cũng tắt, em có biết anh đã chạy khắp nơi để tìm em hay không?” Lục Hân Thư ập vào như con bão không ngừng la cô một tràng, nhưng một tay vẫn kéo cô vào ngực ôm thật chặt.

“Oa... Oa... ..” Ở trong lòng ngực ấm áp của Lục Hân Thư, cô không kìm được đau thương bị dồn nén từ lâu mà nghẹn ngào khóc nức nở trong vòng tay của anh.

“Đứa ngốc này, bảo bối của anh, hôm nay em nhất định rất khổ sở. Bất kể chuyện gì xảy ra, anh sẽ không lấy bất kì ai làm vợ ngoại trừ em ra. Em đừng sợ hãi, đừng buồn nữa, anh sẽ dẫn em về nhà, anh nhất định phải dẫn em về nhà!” Anh ôm chặt người con gái trong ngực, cũng đau lòng không thôi.

Lục Hân Thư biết mình đã đánh giá thấp ba anh. Anh vốn nghĩ ba mình sẽ nhắm đến anh, thật không ngờ ba anh lại giờ thủ đoạn với Diệp Hàm Hương.

*

Thời gian hai nhà Lục – Lộ gặp mặt được sắp xếp theo thời gian về nước của ông cụ Lục, bao nguyên một nhà hàng sang trọng nhất toàn thành phố.

Mặc dù mang tiếng là để tẩy trần cho ông cụ Lục nhưng không ai biết Lục Chấn Hiên đã có sắp xếp khác. Ông biết rõ chỉ có như vậy thằng con ông mới ngoan ngoãn vác mặt đến, khi đó Lục Chấn Hiên ông sẽ ra oai phủ đầu, nó không thể phản kháng.

Giờ phút này ông đã toan tính sắp đặt hết mọi việc, thằng con ông tuy không muốn nhưng lúc đó nhiều người thế này, nó chắc chắn sẽ nể mặt mũi ông. Huống chi ông rất hiểu con trai mình, trước mặt mọi người nó sẽ không tùy tiện gây tổn thương cho Lily, đến lúc đó mọi chuyện sẽ đầu lại vào đấy.

Lộ Lily ngồi bên cạnh ba cô là Lộ Đình Khôn, thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa sổ xe cô đồng nghị bên ngoài, hi vọng Lục Hân Thư về kịp nếu không sẽ chậm mất.

Cô đã nói chuyện rõ ràng với Lục Hân Thư để cô có thể nhận ra tình cảm của chính mình, từ từ chấp nhận tình cảm anh em với anh Hân Thư. Cô không cưỡng cầu nữa, cô cũng đọc rất nhiều sách, cũng hiểu rõ đạo lý hạnh phúc là không cưỡng ép. Thật ra từ lâu cô cũng đã ủng hộ và lo lắng không kém cho tình cảm của anh Hân Thư và người anh yêu.

Lộ Đình Khôn quen thân mấy đời với Lục gia, ông biết Lục Chấn Hiên muốn liên hôn hai nhà nhưng ông biết gần đây Hân Thư đang quen một cô gái gây xôn xao dư luận, làm ông giận đến mức muốn hủy hôn sự này.

Nhưng Lục Chấn Hiên thân tình mời gọi, còn đón gió tẩy trần cho ông cụ Lục từ nước ngoài trở về trên danh nghĩa, ông không cách nào từ chối, dẫn cả con gái đến đây. Ông hi vọng Lục Hân Thư có thể hồi tâm chuyển ý, cũng nề mặt hai nhà từ lâu vẫn hợp tác làm ăn mà nên duyên cùng con gái ông.

“Anh Lộ, mời dùng trà.” Lục Chấn Hiên tự nhiên mời gọi, vợ ông ngồi kế bên cũng vui cười, chỉ là hai người đều ngầm hiểu họ đang lo lắng vì con trai tới trễ.

Ông cụ Lục đứng đứng nhìn con trai đãi tiệc, con dâu đón ý theo chồng, Lộ Đình Khôn góp vui lấy lệ, Lộ Lily lòng dạ không yên. Ông chỉ đang trông ngóng cháu nội đang thành thoi đến muộn, cả tiểu Hương chưa gặp mặt, không biết bây giờ bọn nó thế nào.

Chẳng qua con trai ông thích điều khiển người khác, tạm thời ông đứng một bên xem kịch vui. Nghĩ vậy, ông bê tách trà lên, cười trộm.

“Thật xin lỗi! Tụi con đã đến trễ!” Giọng Lục Hân Thư truyền đến, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhau nhìn về phía cửa ra vào.

Lục Hân Thư tây trang chỉnh tề, đan chặt năm ngón tay của mình với năm ngón tay của Diệp Hàm Hương. Diệp Hàm Hương hơi mất tự nhiên, cô mặc cái quần trắng trông vô cùng tươi mát, trong trẻo.

Lộ Đình Khôn nhìn thấy vậy, bất giác mặt mày liền biến sắc.

“Hân Thư, con dám...”

“Hân Thư, tụi con lại đây ngồi đi.”

Lục Chấn Hiên đang muốn trách cứ đứa con trai này nhưng ông cụ Lục lại cắt lời ông, kêu cháu nội và Diệp Hàm Hương lại ngồi ngay bên cạnh ông.

“Ông nội, hoan nghênh người trở về nhưng trước hết cho con được nói rõ ràng vài lời.” Lục Hân Thư nắm tay Diệp Hàm Hương kéo đến trước ngực anh tuyên bố: “Ông nội, ba mẹ, chú Lộ, còn có Lily nữa, con biết mọi người đặt kỳ vọng nơi con rất nhiều nhưng con đành để mọi người thất vọng rồi, bây giờ con chỉ có thể nói tiếng xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

“Hân Thư, con ăn nói bậy bạ gì đó?” Lục Chấn Hiên phản đối con trai, tức giận bùng bùng, mặt ửng đỏ như Quan Công.

“Ba, con không thể nhất nhất đều theo ý ba được. Có thể mọi người cảm thấy hai người kết hôn, sinh con chỉ cần không chán ghét nhau là được, chỉ cần môn đăng hộ đối là được, tiền tài lợi ích luôn đặt lên hàng đầu. Nhưng bản thân con thì phản đối điều đó, hôn sự cả đời phải do con quyết định. Tình cảm anh em giữa con với Lily không bao giờ thay đổi. Hôn nhân theo con phải xuất phát từ tình yêu nếu không cả hai sẽ không có hạnh phúc. Con yêu Diệp Hàm Hương, chỉ duy nhất một mình cô ấy, không thể là ai khác.”

“Hỗn láo! Mày có biết mày đang nói cái gì không? Thật là mất mặt!” Lục Chấn Hiên hung hăng trách mắng con trai.

“Anh Lục, xin bớt nóng giận, chẳng lẽ cô Diệp đây... Cô ấy rất giống người bạn cũ của tôi, xin hỏi cô Diệp có biết người tên là Diệp Tổ Khanh không?” Hai tay Lộ Đình Khôn run rẩy, kích động đứng dậy, ngay cả Lộ Lily cũng lấy làm khó hiểu với cử chỉ này của ba mình vì bình thường ông luôn bình tĩnh, điềm đạm.

“Diệp Tổ Khanh... Là mẹ con.” Diệp Hàm Hương nghi ngờ nhìn ông Lộ, nhỏ giọng nói.

“Bà ấy... giờ thế nào?” Lộ Đình Khôn kích động đến mức rung cả bàn ăn, cảm giác mình có chút thất lễ, vì vậy chậm rãi hỏi: “Bà ấy có khỏe không?”

“Mẹ con đã qua đời rồi!” Diệp Hàm Hương nhìn người đàn ông trước mặt, sau đó không hiểu vội quay sang nhìn Lục Hân Thư.

“Oh... Tôi còn tưởng rằng bà ấy vẫn rất tốt, tôi còn cho rằng bà ấy vẫn khỏe mạnh, tại sao... Đều tại tôi, hơn hai mươi năm vẫn chưa lần nào thăm bà ấy... Không ngờ rằng âm dương đã sớm ly biệt, là lỗi của tôi...”

Chẳng lẽ người mà mẹ cô ngày nhớ đêm mong, yêu đến suốt đời là người đàn ông này?

Diệp Hàm Hương cũng đứng ngây người, vậy... Người này chính là ba của cô sao? Nhất thời mọi chuyện lại ùn ùn kéo đến bủa vây lấy cô khiến cô không cách nào chống đỡ, chỉ có thể dựa vào người Lục Hân Thư.

“Vậy ra con bé là con gái riêng của anh Lộ, chả trách tôi không thể điều tra được ba con bé là ai.” Lục Chấn Hiên trầm ngâm trong chốc lát rồi vô ý nói ra. Vợ ông ngồi bên cạnh đẩy ông một cái thì ông vội im lặng.

“Con gái riêng? Ý của anh Lục là...” Lộ Đình Khôn tò mò nhìn về phía Lục Chấn Hiên.

“Có lẽ cô Diệp đây chính là con gái của anh Lộ và vị phu nhân Diệp kia, là anh em cùng cha khác mẹ với Lily.” Lục Chấn Hiên thờ dài, có những việc trời xui đất khiến làm cho người ta không biết nên khóc hay cười. Vậy ra ông luôn ngăn cản con trai mình cưới con bé, đánh một vòng lớn vẫn là con gái của Lộ gia. Đúng là mưu sự tại nhân nhưng thành sự lại là tại thiên.

“Hàm Hương, con thật sự là con gái của ta sao?” Lộ Đình Khôn bước tới trước mặt Diệp Hàm Hương, nắm lấy hai tay của cô, kích động đến nỗi không nói nên lời, hốc mắt đã ướt đầm.

Năm đó có lẽ thật hoang đường nhưng mọi chuyện đều là xúc cảm chân thật. Ai đúng ai sai không thể nói rõ ràng được!

Ông thuộc gia tộc danh tiếng có tất cả mọi thứ vì thế đã che giấu tình cảm riêng tư của mình với Diệp Tổ Khanh. Ông đã thương tổn đến bà ấy, lại không biết mình lại có một cô con gái. Ông cũng đã bị trừng phạt nửa đời sau phải sống trong đau khổ suốt đời.

Giờ phút này trời cao đã trả con gái về lại cho ông nhưng ông vẫn không nhận ra nó, trong lòng vừa thỏa mãn lại tự trách mình.

Lily này giờ ngồi ở một góc đã nghe hết mọi chuyện, không phải là không có cảm nhận. Dù sao sai lầm của ba thì cô cũng không có quyền trách cứ, huống chi mẹ cô từ lúc bệnh nặng qua đời thì hai cha con cô đã nương tựa vào nhau mà sống, ba cô cũng buồn đau, mệt mỏi nhiều rồi. Cô cũng đã hiểu rõ tình cảm của bản thân mình nên sẽ ủng hộ tình cảm của Hân Thư.

“Ba, đừng buồn nữa, chị cũng đã trở về rồi, chúng ta phải vui lên chứ, không phải sao?” Lộ Lily bước tới bên ba mình vỗ vỗ bả vai ông.

“Thưa bác, mẹ con chưa từng oán trách bác, bác cũng đừng tự trách mình nữa.” Diệp Hàm Hương an ủi người cha đang đau thương tự trách bản thân.

“Chị à! Chị còn gọi ba mình là bác, ba sẽ buồn lòng đó!” Lộ Lily tinh nghịch nháy nháy mắt với Diệp Hàm Hương.

“Ba... Con xin lỗi!” Tay Diệp Hàm Hương lập tức bị Lộ Lily nắm lấy, một nhà ba người ôm nhau thật chặt.

“Anh Lục, xin nể mặt tình bạn nhiều năm của chúng ta, tôi xin có một yêu cầu.” Lộ Đình Khôn quay đầu lại, mặt thành khẩn nhìn Lục Chấn Hiên, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Xin anh Lộ cứ nói.”

“Tôi nguyện ý dóc hết tất cả để con gái tôi có được hạnh phúc, nếu Hân Thư yêu Hàm Hương mà Lily cũng hiểu được đạo lý đó thì có làm sao mà không tác thành cho đôi trẻ để tụi nó cùng trở thành người một nhà? Cuộc đời khó kiếm được chân tình, bọn nó lại thật lòng yêu thương lẫn nhau, có tình có ý, tôi đã có một quá khứ lắm lỗi vì thế không muốn con gái của mình tiếp tục phải đau khổ giằng xé nữa. Xin anh Lục có thể hiểu và thành toàn cho con gái tôi.”

“Ha ha, anh Lộ đúng là cao thủ trên thương trường nên ăn nói vô cùng khôn khéo... Lúc đó tôi... Giờ nói ra thật xấu hổ, phải người điều tra Hàm Hương, lại không cách nào điều tra được ba của con bé. Nếu biết người đó chính là anh Lộ, tôi đã gọi điện nói anh mau mau rước con gái về nhà. Bây giờ mới thấy, tôi thật có mắt không trông, luôn muốn tác hợp Hân Thư với Lily, tôi thật đúng là làm chuyện hồ đồ. Không nghĩ đến nhân duyên là do trời định, cứ khẳng khái cố chấp làm cho đôi trẻ thiếu chút nữa phải chia ly.” Lục Chấn Hiên xấu hổ nhìn Diệp Hàm Hương.

“Hàm Hương, những lời khó nghe trước đây, ta mong con hãy bỏ qua...”

“Bác Lục, con hiểu nỗi khổ tâm của bác, chuyện không vui đã qua, con sớm đã quên hết rồi, xin bác Lục cũng đừng phiền lòng nữa.”

“Bác Lục, hiện tại như vậy thật tốt, tuy con và anh Hân Thư không nên duyên nhưng chị của con lại có duyên phận với anh ấy, con không những có chị gái mà còn ‘lời’ thêm được anh rể nữa, trở thành người một nhà với bác Lục thật là vui! Chúng ta là một đại gia đình hạnh phúc, con rất thích!” Lộ Lily khua tay múa chân như trẻ con.

“Dù sao nhân duyên cũng đã về đúng vị trí của nó, tuy có không ít sóng gió nhưng may mắn là đã tốt đẹp, mọi người đều vui mừng.” Ông nội Lục bước tới đứng giữa Lục Hân Thư và Diệp Hàm Hương, hai tay ôm bả vai hai người, “Hai đứa mau mau kết hôn rồi nhanh chóng sinh cho ta một chất trai để vui đùa lúc tuổi già.”

Tiếng cười rộn rã vang dội khắp gian phòng, Lục Hân Thư và Diệp Hàm Hương cùng nhìn nhau cười thành tiếng.

Cái tình trong cuộc đời này được xâu chuỗi đan xen giữa nước mắt bi thương cùng những ân tình xúc động hạnh phúc. Mặc cho lúc đầu bọn họ quen nhau như thế nào nhưng cuộc sống về sau này sẽ như chuỗi nặc xích dính lấy nhau không rời, chỉ có vui vẻ và hạnh phúc./.

[HẾT TRUYỆN]

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Có Bệnh Hay Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

